

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
DECEPTION
you
WEAVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TRACY LORRAINE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖRDÜĞÜN ALDATMACA

MADDISON KINGS ÜNİVERSİTESİ #2

TRACY LORRAINE

TRACY
LORRAINE
believes in happily ever after...eventually...

Copyright © 2021 by Tracy Lorraine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kardeşimin Editörü Tarafından Düzenlendi

Redaksiyon: Sisters Get Lit(erary) Yazar Hizmetleri

Fotoğraf: Armando Adajar

Model Eric Guilmette

İÇİNDEKİLER

1. Letty.
2. [Kane](#)
3. Letty.
4. [Kane](#)
5. Letty.
6. [Kane](#)
7. Letty.
8. [Kane](#)
9. Letty.
10. Letty.
11. [Kane](#)
12. Letty.
13. [Kane](#)
14. Letty.
15. [Kane](#)
16. Letty.
17. [Kane](#)
18. Letty.
19. [Kane](#)
20. Letty.
21. [Kane](#)
22. Letty.
23. [Kane](#)
24. Letty.
25. Letty.

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Tracy Lorraine](#)

[THORN](#) tarafından

"Kane," diye haykırarak peşinden merdivenlerden aşağı koşuyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, itirafım ve beni sürüklemekle tehdit eden anılar yüzünden göğsüm altında. ağrıyor

"Kane, dur. Lütfen." Bacaklarım bedenimden daha hızlı hareket ediyor ve merdivenin dibinde tökezleyerek duvara çarpıyorum.

Açıkta duran tuğlaya çarpınca omzumda bir acı hissediyorum ama durmuyorum.

Yapamam.

Ona gerçeği söylemem gerek.

Otoparka doğru koşarken bir kez daha "Kane," diye bağıryorum ama artık çok geç. Arabası çoktan patinaj çekerek otoparktan çıkmış, giderken lastikleri gıcırıyor.

"Hayır," diye bağıryorum, kollarımı kendime sarıyorum, MKÜ'deki tüm öğrencilerin şahit olması için kaldırımda paramparça olmamak için kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ama tam dizlerimin bağı çözülmek üzereyken güçlü bir kol beni yakalıyor.

"Sorun yok, Let. Yanındayım."

Sesini duyduğumda, ses tonundaki endişe duygularım üzerindeki azıcık kontrolümü de paramparça etti ve yıkıldım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken içimden çirkin hıçkırıklar fişkırdı.

Leon beni kollarına alıyor, yürüyemeyeceğimi açıkça hissediyor ve başımı boynunun kıvrımına sıkıştırarak beni içeri, yurt odama kadar taşıyor.

Birinin onu durdurup durdurmadığı, yanlarından geçerken bir şey söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok, odaklanabildiğim tek şey acı. Kayıp. Keder. Son zamanlarda bir şekilde arkamda bırakmayı başardığım boşluk.

Bu duyguyu kaybetmemin nedenini anladığımda bir hıçkırık daha patlıyor. Bu oydu.

Onu yok etti.

Kapımı tekmeleyerek kapatıp bizi yatağa yatırırken Leon'a daha sıkı tutunuyorum.

Beni kendine yakın tutarken hiçbir şey söylemiyor ve sessiz bir destekle elini sırtımda hafifçe aşağı yukarı gezdiriyor.

Vücudu benimkinin altında titriyor. Beni Kane'in peşinden öyle koşarken izledikten sonra neler düşündüğünü, neler hissettiğini ancak hayal edebilirim.

İkisinin de ondan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ancak bildikleri buzdağının sadece görünen kısmı ve gerçeği öğrendiklerinde öfkelerinin daha da şiddetleneceğinden hiç şüphem yok.

Sadece bana sarılmasıyla ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Başka kimse gelip beni kontrol etmeye çalışmadığı için minnettarım. Şu anda kimseyi görmek istemiyorum ve konuşmak da istemiyorum. Sadece yok olmak istiyorum.

Benim... Tekrar hıçkırdığımı düşünüyor.

"Cupcake, beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor Leon beni ürkütmemek için. "Ben iyiyim," diye burnumu çekiyorum.

"Bana yalan söylemenin bir faydası olmaz."

Başımı omzundan kaldırıp endişeli gözlerinin içine bakıyorum.

Yüzüme baktığı anda nefesi kesildi.

Görünüşümün ne durumda olduğunu ancak hayal edebilirim.

Kane içeri dalmadan önce bile bir araba kazası gibi görünüyordum.

Gözlerini benimkilerden çekip boynuma ve göğsüme dikti.

"Lanet olsun, Let. O orospu çocuğu sana ne yaptı?" Öfkesi yeniden ortaya çıkarken beni daha sıkı kavlıyor.

"Hayır, hayır, öyle değil-" diye başlıyorum ama kısa süre sonra nereye varacağımı bilmediğimi fark ediyorum.

"Bunu o yaptı." Bu bir soru değil. Sanırım olması da gerekmiyor. İkimiz de cevabı biliyoruz. "Neler oluyor, Cupcake? Konuş benimle, lütfen."

Leon beklerken alt dudaklarına saldırırken endişeyle yutkunuyorum.

"I..." Gözlerim tekrar dudaklarına düşmeden önce bir kez daha onu buluyor. "Letty," diye uyarıyor Leon, düşüncelerimin nereye gittiğini açıkça hissederek.

Üstüne çıkana kadar yer değiştiriyorum ve bu hareketimle gözleri kararıyor. "Gitmesini sağla," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onunkilere çarparak.

"Letty, bu... biz... sikişmemeliyiz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, ben alttakini ağızıma çekip dişlerimi içine batırırken.

Kontrolünü kaybettiğinde eli saçlarıma gidiyor, dili ağızıma girip benimkiyle karışıyor.

Her şeyimi ona, dilimin her vuruşuna, ona sürtünürken kalçalarımın yuvarlanışına odaklıyorum. Artık beni tüketmeyene, beni milyonlarca parçaya ayırmayana kadar diğer her şey yok oluyor.

O benim yoğunluğuma karşılık verirken arzu içimde dalgalanıyor, ta ki aniden orada olmayana kadar.

"Bu da ne-" Başımı kaldırdığımda yatağa yatırılmış olduğumu ve Leon'un elleri saçlarında, yüzünde çelişkili bir ifade ve kot pantolonunda bir şişkinlikle odamın küçük alanında volta attığını görüyorum.

Soğukluk beni sarıyor ve dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı onlara sarıyorum, aniden sadece bir atlet ve ganimet şortu giydiğimin farkına varıyorum.

"Lee?"

Bu kez sesimi duyunca durdu ve dönüp bana baktı, gözleri morarmış bedenimde görebildiği her şeyi taradı.

"Özür dilerim. Yapmamalıydım..."

"Hayır. Sen değildin. Özür dilerim. Ben sadece..." Uzun bir iç çektim. *Sadece her şeyin bitmesini istedim.*

Oturma odasındaki kargaşa yüzünden ikimiz de başımızı kaldırdığımızda kapı açılıyor ve panik içinde görünen Luca kapının önünde beliriyor.

"Neler oluyor, bir sesli mesajım vardı-" Gözleri üzerime dikildi. "Siktir."

Başka bir çift kola doğru sürükleniyorum ama bu sefer daha güçlüyüm ve duygularımı dizginlemeyi başarıyorum.

"Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve vücuduma bakıyor.

"Gerçekten öyle değil. Şu haline bak."

"Ben iyiyim."

Elini kaldırıyor ve saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor.

"Bana öyle olmadığını söyle," diye uyarıyor, sesi

korkutucu derecede alçak.

Sinirli bir şekilde yutkunuyorum ve bu onun ihtiyacı olan tek cevap oluyor.

"Orospu çocuğu," diye kükrüyor, benden uzaklaşıyor ve yumruğunu duvarıma indiriyor.

"Luca," diye bağırarak ona doğru atılıyor ve ellerimi kollarının üst kısmına doluyorum. Tüm bunların cevabı kendine zarar vermemesi ve koluna zarar vermemesi. "Kes şunu, lütfen. Lütfen." Parmak eklemlerindeki kanı gördüğümde sesim çatlıyor ve elimi tuttuğunda hemen gevşiyor.

"Lanet olsun, Letty. Kendini neyin içine soktun?"

Beni tekrar kollarına alıyor, daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılıyor.

Etrafımızdaki hava ağırlaşıyor ve beni bırakması için kıpırdanıyorum.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve kapüşonumu örtmek için sandalyeye uzanıyorum.

Yukarı.

"Gidip bir şeyler getireyim," diyor

Leon. "Sert olsun."

Odadan çıkmadan önce başını sallıyor. Elimi dudaklarıma götürerek öpüşmemizi hatırlıyorum.

Bu bir hataydı. Yaptığım anda anladım ama lanet olsun.

Elimi indirip topuğumu göğsüme bastırıyorum.

Milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissedenden kalbimin üstünde.

Ben tekrar yatağıma kıvrılırken Luca her hareketimi izliyor.

Başımı kaldırıp ona bakmıyorum ama bakışlarını ve endişesini hissediyorum.

"Sarışının odasında viski vardı," diyor Leon, elinde küçük bir şişeyle içeri girerken.

"Ella," diyorum, sesim boş çıksa da. "Onun adı Ella. Cuma gecesi dans ettiğin kız."

"Evet, evet, işte bu. İşte," diyor ve şişeyi uzatıyor.

Kapağını çevirerek şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve kocaman bir lokma yutuyorum.

Luca yanıma otururken yatağım alçalıyor, Leon da karşımdaki sandalyeye oturuyor. Ben.

Viski, içimi ısıtmaya başlayana kadar yanıyor.

Mide. Bu hoş karşılanmaktan öte bir şey ama gerginliği zar zor azaltıyor.

On sekiz ay önce Skye'ın partisinden sonra gerçekte neler olduğunu itiraf ettiğimde Kane'in yıkılmış yüzünün görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Hayatımın patlamasının ve kendimi Columbia yerine burada bulmamın sebebi.

"Şu anda muhtemelen konuşmak istemediğini anlıyorum. Ve eğer burada sessizce oturmak istiyorsan, bunu istediğin kadar yapabiliriz, ama..." Luca'nın yumuşak yeşil gözlerine bakıyorum. "Canını yaktı mı? Yani... gerçekten canını yaktı mı?" Soruyu sorarken çenesi patlıyor.

"Hayır," diye fısıldadım. Vücudumdaki tüm izler ve çürükler rızaya dayalı olmaktan çok daha fazlasıydı. "Fiziksel olarak değil."

"Ne yaptı Let?" Leon soruyor ve şu anda şaşırtıcı bir şekilde biraz daha sabırlı olan Luca'dan bir uyarı hırıltısı alıyor.

"Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum, odamdan kaçmadan önceki dakikaları hatırlarken alnımı dizlerime koyuyorum.

"Ama-"

"Kimsenin bilmediği şeyler var." Onlardan sır sakladığımı itiraf etmekten nefret ettiğim için irkiliyorum.

"Tamam."

"Tanrım, bu tam bir karmaşa. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Başlangıç," diye ısrar ediyor Luca.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ancak kapım bir kez daha açıldığında ağzımdan ne çıkacağından tam olarak emin değilim.

Üçümüz başımızı kaldırdığımızda Zayn'in orada durduğunu görüyoruz. Gözleri kocaman ve göğsü sanki buraya gelmek için kampüsü koşarak geçmiş gibi kabarıyor.

"Telefonun falan mı bozuldu?" diye mırıldandı. "Neyin var?"

Hem Luca'ya hem de Leon'a bakar. "Sorun yok."

Başını sallıyor. "Ben Kane. Hastanede."

"Ne?" Yatağımdaki yerimden sıçrayarak çığlık attım. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Harley az önce beni aradı ve Kyle'la birlikte Maddison Acil Servisi'ne doğru yola çıktıklarını söyledi. Ayrıntıları öğrenmeden telefonu kapandı."

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. Bir çift Chucks ayakkabı giyip çantamı kaptığım ve arabamın anahtarlarına uzandığım sırada vücudum otomatik pilotta hareket ediyor. "Lanet olsun. Arabam yok." Üçünün arasına bakıyorum, yarı yarıya bir sonraki isteğimi reddetmelerini bekliyorum. "Biriniz beni hastaneye götürebilir mi?"

"Ona gitmek mi istiyorsun?" Luca soruyor, yüzünde inançsızlık okunuyor. "Gitmem gerek. Bu benim hatam."

"Hiç sanmıyorum-"

"Bu benim hatam," diyorum kararlılıkla.

Çok kızgındı. Asla direksiyon başına geçmemeliydi. Onu durdurmalıydım.

Açıklamama izin verseydi.

"Seni ben götürürüm," der Leon, "arabayla geldim." Luca'ya bir bakış atıyor, onun atmadığını biliyor. "Ama pantolon giymen gerek." Kalçalarımın doğru başını sallıyor, dudakları orada gördükleri karşısında ince bir çizgiye dönüşüyor.

Çıplak bacaklarıma bakıyorum. Kapüşon izlerin en kötüsünü kapatıyor ama hepsi Kane'le birlikte geçirdiğimiz zamanın kanıtlarını açıkça görebiliyorum.

Bu kadar uyumuş olmasaydım, bundan utanabilirdim.

"Lanet olsun, Let," diye mırıldanıyor Zayn, izleri incelerken.

"Bırak onu, Zayn," diye bağıyorum. Gerçekten de kardeşimle tartışacak havada değildim.

Bir çift tayı sürükleyerek ayaklarımı bir kez daha ayakkabılarıma içine sokuyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

"Hadi o zaman," diye çıkışıyorum Leon'a.

"Uh..." Luca ve Zayn'e bakar.

"Bırak onları. Şimdi orada olmam gerek." Titrek bacaklarımla odamdan çıktım.

Bütün gözler bana dönüyor ama ben gözlerimi gittiğim yere odaklıyorum. Merdivenlerden aşağı koşmaya başlayana kadar Leon'un beni gerçekten takip ettiğini fark etmiyorum.

Yanıma geldi ve parmaklarını parmaklarıma arasından geçirdi.

Sessizce otoparka doğru ilerliyoruz ama arabasına varmadan önce duruyorum.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye soruyor durduğumu fark ettiği anda.

"Arabam." Elimi kaldırıyorum ve sanki belli değilmiş gibi işaret ediyorum.

"Uh... doğru mu?" Ona bakıyorum, kırışmış kaşlarını görüyorum.

"Önemli değil. Tamir ediliyordu ve henüz geri gelmesini beklemiyordum."

"Oookay."

"Hadi gel." Leon'un arabasına doğru yürüdüm ve yolcu koltuğuna oturdum.

Neyse ki hastaneye gitmek sadece on beş dakika sürüyor, ancak Leon park yerine girdiğinde on beş saat sürüyormuş gibi geliyor.

Araba durduğu anda kapı koluna uzanıyorum. Leon aceleyle, "Dur, bekle," diyor.

Ona dönüp bakıyorum, ne söylemesi gerekiyorsa bir an önce söylemesi için yalvarıyorum çünkü artık buradayım ve neler olduğunu bilmem gerekiyor.

"Burada her ne oluyorsa. Sadece yargılamayacağımı bilmeni istiyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin, tamam mı?"

Koyu yeşil gözlerine bakarken duygular boğazımı tıkıyor.

"Seni hak etmiyorum," diye haykırıyorum.

"Ah, Cupcake. Şanslı olan benim. Hadi, gidip neler olduğuna bakalım."

Buranın muhtemelen Leon'un Perşembe gecesini geçirmek isteyeceği son yer olduğunu biliyorum ama bana olan sadakati Kane'e olan nefretine galip geliyor ve birlikte acil servise doğru koşuyoruz.

Kapılar bizim için açılır açılmaz doğruca resepsiyona gidiyorum ama oraya varamıyorum.

"Letty," diye bağılıyor tanıdık bir ses ve arkamı döndüğümde küçük kız kardeşim Harley'nin bana doğru koştuğunu görüyorum.

Kendini bana atıyor ve kollarını belime doluyor.

"O iyi mi? Ne oldu? Kyle nerede?" Tüm sorular bir anda ağzımdan dökülürdü.

Elimi tutan Harley, beni içeri girdiğimizde oturduğu yere götürdü.

"İyileşecek," diye beni temin ediyor ve Zayn ortaya çıkıp bombayı patlattığından beri ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum. "Bir araba kazası geçirdi."

Kalbim sıkışıyor. Haklıydım. Tüm bunlar benim hatam. "Görünüşe göre yolun yanlış tarafındaydı."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Leon, elini yüzünde gezdirirken.

Gerçekten umursamasını ve orada durup sonucun daha kötü olmasını dilememesini takdir ediyorum.

"İşte Kyle." Harley arkamızdaki bir dizi kapıyı işaret ediyor. "O size daha fazlasını anlatabilir."

"Hey," diyor.

"O iyi mi?" Harley bana iyi olduğunu söylemiş olmasına rağmen aceleyle sordum. "Benimle gel ve kendin gör."

KANE

E Kendime geldiğimde her şey bulanık geliyor.
Hatırladığım son şey antrenmandan arabayla ayrıldığım ve binadan çıktıklarında Luca ve Leon'u terslediğimdi.

Ondan sonraki her şey bulanıktı.

Yorgun olduğumu biliyorum ama lanet olsun.

Başımı yana çeviriyorum ve omurgamdan aşağı bir ağrı yayılıyor. O kadar keskin ki nefesimi kesiyor.

"Uyanıyor," diyor tanıdık bir ses. Hâlâ rüya mı görüyorum?

"Kane? Kardeşim, beni duyabiliyor musun?"

"K-" Boğazım o kadar kuru ki daha fazlasını çıkaramıyorum.

"İçecek bir şey ister misin? Al." Dudaklarıma bir pipet bastırılıyor ve biraz su emiyorum. Gözlerim hâlâ açılmayı reddediyor.

Her şey yeniden bulanıklaşmaya başlarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Karanlık beni sarıyor ve kavramaya çalıştığım gerçeklik bir kez daha elimden kayıp gidiyor.

Sesini duyuyorum ve uyanmak, onu görmek, ona dokunmak için savaşıyorum.

Gözlerimi çalıştırmayı başardığımda, evdeki yatak odamdayız ve o banyoya açılan kapının eşiğinde, sadece benim havlum ona sarılmış halde duruyor.

Vücudundaki izleri gördükçe bedenim ısınıyor.

Boğazının etrafındaki çürükler, göğsünden aşağı inen ve kalçalarındaki havlunun altından dışarı çıkan kızgın kırmızı izler.

Ona baktıkça sikim kabarıyor.

Çok güzeldi.

"Prenses," diye homurdanıyorum, elimi ona doğru uzatıyorum ve bana katılabilmesi için yorganı geriye atıyorum. Henüz doymadığım kesin.

Kolumdaki bir hareket beni Letty ile ilgili düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Bu dokunuş kesinlikle ona ait değil ve damarlarımda dolaşan kan neredeyse anında soğuyor.

"Yakında bizim için uyanacak mısın, genç adam?" diyor garip bir ses, sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi gelse de. "Kardeşin ve kız arkadaşın burada seni bekliyor."

"Oh hayır, ben-"

Onun sesiyle, sisin içinde deli gibi mücadele ediyorum ama karanlık çok güçlü ve kısa süreliğine tekrar uzaklaşıyorum.

O burada mı? Burası her neresiyse.

"Kardeşim, sakin ol. Her şey yolunda." Ön koluma sıcak bir el kondu. "Kane. Sorun yok."

Kyle.

Eli elime doğru kayıyor ve sıkıyor. Ama istediğim onun eli değil.

Sahip olduğum tüm enerjiyi toplayarak gözlerimi açmaya zorluyorum.

Yukarıdan gelen floresan ışığı gözlerimi yakıyor ve hemen sulanmaya başlıyorlar, her şeyi daha da bulanıklaştırıyorlar.

"Kane." Sesindeki umut geri dönmek için savaşmamı sağlıyor. "Hey," diyor ve sonunda gözlerim bana baktığını görecektik kadar açılıyor.

Berbat görünüyor, sanki bir haftadır uyanıkmış gibi.

Bu düşünce beni ondan uzağa bakmaya zorluyor.

Steril oda, elimin arkasında kaybolan çizgiyle birlikte görünür hale geliyor.

Vay anasını.

"Neredeyim ben?" Her kelime boğazımı parçalıyormuş gibi geliyor.

"Al." Bir fincanı bana doğru uzatıyor ve pipetini kuru dudaklarıma bastırıyor.

Bardağın tamamını içiyorum ve daha fazla içebilmek için onu yeniden doldurmaya zorluyorum. "Hastanedesin."

"Hastane mi?"

"Kyle, doktor çağırmalısın."

Sesini duyunca tüm vücudum gerildi. Onu görmeye çalışıyorum ama Kyle görüşümü engelliyor.

Elimi uzatıp zayıfça karnına bastırıyorum ve geri çekilmesini sağlamak için dokunuyorum.

Bunu yaptığı ve gözlerim ona dikildiği anda, tüm nefesim ciğerlerimden hızla boşalıyor.

Köşedeki bir sandalyeye kıvrılmış. Saçları tepesinde yığılı, yüzü makyajsız, gözleri uykusuzluktan kararmış ve dişleri alt dudağına saldırıyor. Sanki hayatta kalmak için ona ihtiyacı varmış gibi bir kahve fincanını kucaklıyor.

Gözlerini kardeşimden çekip benimkilere dikeyor ve az önce beni dinlemiş olmasına ve Kyle'a doktoru çağırmasını söyleyen kişi olmasına rağmen şaşkınlıkla gözlerini açıyor.

Onu gördüğüm için çok kısa bir süre için rahatladım. Sonra tüm anılarım gözümün önüne geliyor.

Beni bir tsunami gibi vurdular ve zaten yatıyor olmasaydım, yemin ederim beni yere sereceklerdi.

"Çık dışarı." Sözlerim alçak sesle ve o kadar sessiz ki kimsenin onları duyduğundan şüpheliyim.

Kyle hala yanımda.

"Defol. Dışarı."

Dudakları tartışacakmış gibi ayrılıyor, gözleri yorgun ve yaşlarla dolu.

Şu anda nasıl hissettiği umurunda değil. Bunu yapan o.

"Get. Al. Siktir. Çık dışarı," diye tükürüyorum, yumruklarım sıkılıyor. Sol elimdeki kanül batıyor ve omuzlarımdaki kaslar hareket etmekten ağrıyor. Tam olarak ne olduğu ya da neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda ihtiyacım olan tek şey onun bu odadan çıkması.

Kendini sandalyeden kaldırır.

"Hayır, kal," diye ısrar ediyor

Kyle.

Tereddüt ediyor ve ikimizin arasına bakıyor.

"Ne yaptığını bilseydin böyle konuşmazdın. Onun bu odadan çıkmasını istiyorum." Bu sözleri söylerken ona bakmaya zahmet etmiyorum. "O bir yalancı ve onu burada istemiyorum."

Kadının şok nefesi, sessiz ve steril odada çınlıyor.

Kyle tartışmak istiyor, bunu yüzünden anlayabiliyorum ama akıllıca çenesini kapalı tutuyor ve özür dilemeye benzer bir ifadeyle Letty'ye bakıyor

ifade.

Hareket eden ayaklarının sesi gözlerimi kardeşimden uzaklaştırıyor, böylece odadan çıkıp benden uzaklaşmasını izleyebiliyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, tıpkı bana sonunda gerçeği söylediği zamanki gibi yeniden çatırdayacakmış gibi hissediyorum.

Kapıda duraklıyor ve ben panikliyorum.

Ellerim titriyor ve göğsüm kabarıyor, ihtiyacım olan havayı içeri çekmeye çalışıyorum.

Yanımdaki küçük bir makine biplenmeye başlıyor ama gözleri sonunda benimkilerle kilitlenirken ona pek aldırmiyorum.

"Düşündüğünüz gibi değil. Açıklamama izin vermelisin."

Başımı sallıyorum, ısrarlı bip sesi devam ediyor. "Söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Benden uzak dur."

Bir hemşire koşarak içeri girince kenara çekilmek zorunda kalır.

"Bay Legend, sizi uyanık görmek ne kadar güzel olsa da, gerçekten sakinleşmeniz gerekiyor."

Letty'yi uyarmak için gözlerimi kısıyorum, sonunda bu fikri anlıyor ve odadan dışarı fırlıyor.

Yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve hemşire hayati göstergelerimi kontrol edip heyecanlandığım için beni azarlarken birkaç derin nefes alıyorum.

"Çok ama çok şanslıydın genç adam. Ama bu kendini bu kadar yıpratmak durumunda olduğun anlamına gelmiyor. Dinlenmeye ihtiyacın var, vücudun çok şey yaşadı."

Hiçbir şey söylemiyorum, ona bakmıyorum bile, çünkü hayati değerlerimi kontrol ettiğini ve daha sonra döneceğine söz verdiğini varsayıyorum.

"Ne oldu?" Odada sadece Kyle ve benim olduğumu anladığımda soruyorum.

Başını eğiyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve bana bakıyor.

"Lanet yolun yanlış tarafındaydın, Kane. Ne oldu lan?"

Başımı salladım. "Dikkatimi vermiyordum."

"Sen düşün. Neredeyse bir kamyonu kafa üstü çarpıyordun." "Benim arabam mı?"

"Yüce Tanrım. Birinin gelip kafanı kontrol etmesi lazım. Hayatta olduğuna sevinmelisin." Kendi korkusu onu alt etmeye başladıkça sesi daha da yükseliyor. "Eğer ölmüş olsaydın o zaman ben-"

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, yüzündeki ifadeye bakınca damarlarımda suçluluk duygusu dolaşıyor. "Özür dilerim, işler biraz karıştı ve düşünemedim. Arabama binmemeliydim."

Bana kaşlarını kaldırıp 'sen düşün' der gibi baktı. Ama ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Kaçmadan önceki o birkaç dakikayı düşünürken bile öfkem beni ele geçirmeye başlıyor.

"Buraya ilk geldiğinden beri bu odadan çıkmadı."

"Umurumda değil," diyerek onu geri çeviriyorum. "Onu düşünmek istemiyorum. Onun hakkında konuşmak. O bir hiç."

"Doğru. Yani tüm bunlara onun sebep olduğunu varsaymak güvenli mi?" "Buraya asla geri dönmemeliydi," diye mırıldandım.

"Burası onun evi, Kane... sayılır."

"Umurumda değil. Tüm bunları mahvetmesi için çok çalıştım."

Bir sandalye çekip yanıma oturdu. "İyi hissediyor musun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Her yerim ağrıyor." Yine de ona en kötü ağrının göğsümde olduğunu ve hiçbir ilacın buna yardımcı olacağını sanmadığımı söylemiyorum.

"Beyin sarsıntısından ya da kırık kemiklerden kurtulmayı başarmışsın ama epey hırpalanmışsın. İlaçlar seni neredeyse yirmi dört saat boyunca baygın tuttu."

"Bunca zamandır burada mıydın?" "Evet, Letty de."

"Yapma," diye mırıldanıyorum. Şu anda onun adını duymak bile çok fazla. "Sanırım bu neden bu kadar bok gibi görüldüğünü açıklıyor."

"Şerefe, kardeşim." Bana gözlerini deviriyor, sandalyesine yerleşiyor ve ayaklarını yatağımın kenarına uzatıyor. "Hadi o zaman. Neredeyse iki haftadır orada olduğun ve seninle birkaç boktan sohbetten başka bir şey yapmadığım için üniversite hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Benimle konuşamayacak kadar Harley ile meşgul değilmişsin gibi davranma."

Yanakları biraz ısınıyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Ne kadar mutlu olsam da, içimden bir parça ölüyor. Hoşuma gitse de gitmese de her zaman Letty'ye bağlı kalacağım. İçimden bir ses küçük kardeşimin yakın zamanda gitmesine izin vermeyeceğini söylüyor.

"Rosewood'a taşınmak başımıza gelebilecek en iyi şeydi," diye itiraf ediyor.

"Komik, seni ıslahevinden alıp o bombayı patlattığım gün yüzünü görmeliydin. Cinayetten içeri gireceğini düşünmüştüm."

"Hey, sana güvenmiştim."

"Öyle mi?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Artık biliyorum. Keşke benim için hayatını askıya almak zorunda kalmasaydın."

"Bitti," diyorum, yalan dilimde acı bir tat bıraksa da. "Hepimiz olmamız gereken yerdeyiz." Yorgunluğum bir kez daha devreye girerken kelimelerim yavaşlıyor. "İhtiyacım var..." Daha cümlemi tamamlayamadan kendimden geçiyorum. Letty'nin kucağında bir bebek olduğu görüntüsü zihnimde belirmediği anda, keşke daha uzun süre mücadele edebilseydim diyorum.

"Eve gitmek istemediğine emin misin?" Kyle yanımda yavaşça Harris'lerin evine doğru yürürken soruyor.

"Ben iyiyim." Bu bir yalan. Vücudumun her santimi ağrıyor ama Rosewood'a geri dönmeyeceğim. Olmam gereken yer burası. Ayrıca, o bizi Rosewood'a geri götürürken arabada oturma düşüncesinin bende ağlama isteği uyandırdığını ona nasıl söyleyebilirim ki? Hastaneden buraya kadar olan yolculuk yeterince kötüydü.

"Çantayı aldım," diye sesleniyor yumuşak bir ses arkamızdan.

Sahibine baktığım anda göğsüme tekrar bir sopa yemiş gibi olacağımı bildiğim için irkiliyorum. Harley'nin gözleri bir daha asla bakmak istemeyeceğim bir çift gibi, canımı acıtıyor.

"Teşekkürler, Kedicik. Bunu alacağım."

"Tamam, ben bir içki getireyim de ilaçlarını alsın."

"O burada ve kendi başının çaresine bakabilecek durumda," diye çıkışıyorum.

"Biliyoruz, kardeşim. Sadece yardım etmemize izin ver, tamam mı?"

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, elimi tırabzana doluyor ve bedenimi merdivenlerden yukarı çekmek için kullanıyorum.

Neden benim odam ikinci katta?

Kyle arkamda tereddüt ediyor, yardım etme ihtiyacını hissedebiliyorum ama neyse ki geri çekiliyor ve işimi yapmama izin veriyor.

Yatak odama doğru ilerlediğimde kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyorum. Yatağıma düşüyorum ve vücudumdaki acının dinmesini istiyorum.

Yatak ayaklarımın dibine çöküyor ve ona bakmak için yastıklarımın üzerine çıkıyorum.

"Onunla konuşmalısın."

"Gerçekten yine oraya mı gidiyoruz?" "Evet. Harley endişeleniyor."

"Benim sorunum değil, kardeşim. Üzgünüm."

"Kesinlikle öyle ve sen de bunu biliyorsun. Bütün gece orada oturup senin uyanmanı bekledi. Ne kadar korktuğunu görmedin."

"Umurumda değil. Benim için endişelenmeye hakkı yok."

İnleyerek yataktan kalkıyor ve odamda adım atmaya başlıyor.

"İnanılmazsın amına koyayım," diye mırıldanıyor.

"Yollarımızın bir daha kesişmemesi gerekiyordu." "Yani bu her şeyi düzeltiyor mu?"

"Bu konuda konuşmamız bitti."

"Biliyor musun, bazen senden gerçekten nefret ediyorum."

"Bana kızgın olduğun için Harley'nin senden uzak durmasından endişeleniyorsun."

Kyle'ın yüzü hayal kırıklığından pancar gibi kızarır.

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey seninle ilgili. Letty'yi incitiyorsun. Benim kızımı incitiyorsun. Çünkü onunla konuşamayacak, geçmişini geride bırakamayacak kadar inatçısın."

"Yine de geçmişte kalmadı, değil mi?" Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda dudaklarımı kapatıyorum.

"Bilemem ki. Ne zaman onun adını ansam beni susturuyorsun."

"Ondan nefret ediyorum. Konuşacak başka bir şey yok."

"Doğru. Tabii ki." Kapı hafifçe vurulup Harley bize katılmadan önce başını bana doğru sallıyor.

Odaya adımını attığı anda gözleri ikisinin arasında gidip geliyor. Biz.

"Ne oldu?" diye soruyor, gerginliği en az bizim kadar hissettiği belli.
vardır.

"Yok bir Şey. Sadece her zamanki inatçı kiŐiliđini sergiliyor."

"Pfft, birini tanımak için biri gerekir," diye homurdanan Harley, kendisine bir Şaplak atılmasını sağladı.

Kardeşimin kıçından.

"İkiniz de gidebilirsiniz," diyorum tavana bakarak. "Vay canına, sen gerçekten bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

"Biliyorum. İtibarımı zedelemekten nefret ederim."

Neyse ki, bana Devin ve Ellis'e talimat verdiklerini bildirdikten sonra -İkisi de alt katta, her saat başı beni kontrol edeceklerini ve ilaçlarını aldığıma emin olacaklarını söylediler ve gittiler.

KardeŐimi her Şeyden çok seviyorum. Yaptığım her Şey onun ve geleceğimiz içindi, ama Şu anda. Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Desteği için minnettarım ama Cuma gecesi geç saatlerde hastane odasında uyandığımdan beri kendime ayıracak bir dakikam bile olmadı ve gerçekten nefes almaya ihtiyacım var.

Tavana bakıyorum, arabama binmeme ve kendimi becermeme neden olan olayları hatırlıyorum.

Bir yerimi kırmamıŐ ya da ciddi bir hasara yol amamıŐ olabilirim ama sezonun ilk maçını berbat ettiğimi Şimdiden biliyorum. Cumartesi gününe kadar formda olmam için bir mucize gerekecek.

Eminim Luca ve Leon buna çok sevinmiŐlerdir.

İkisini düşündükçe yumruklarım kıvrılıyor. Bütün bunları biliyorlar mıydı? Herkes Letty'nin ne sakladığını biliyor muydu? Yaptığı Şeyden haberi olmayan tek kişi ben miydim?

Bu sözler dudaklarından döküldükten sonraki dakikalarda hissettiğim öfke beni bir kez daha tüketirken bedenim ısınıyor.

Skye'ın partisinin olduğu gece hamile kalmış.

Hamile.

Benim tarafımdan.

Kalbim kt kt atıyor.

Her zaman dikkatli olmuŐumdur. Her zaman korundum ve kimseyi çıplak bırakmadım. Ona kadar.

Her Őeyde olduğu gibi, onunla birlikteyken de aklıma kaybediyorum.

Bir kez olsun bana ulaşmaya çalışmadığı gerçeğini düşündükçe dişlerim gıcırđıyor. Bana söylemeye bile çalıŐmadı.

Dinlemezdin ya da kabul etmezdin , diye içimden bir ses
bağırıyor ama onu susturuyorum.

Kapıma gelip hamile olduğunu açıklasaydı doğru şeyi yapacağımı düşünmek
isterdim.

Ama hiç fırsatım olmadı.

Küçük sorununu halletti. Onu
ortadan kaldırdı.

"Scarlett, nerede benim bebeğim?"

"Gitti."

"Gitti mi?"

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Argh," diye bağırıyorum yatak odamın sessizliğinde. Kaslarım ona
gitme, elimi lanet boğazına dolama ve kendini açıklamaya zorlama
ihtiyacımla geriliyor. Ama yapabilirsem bile, lanet olası bir arabam yok.
Mahvettiği bir başka şeyim daha.

"İyi misin dostum?" Devin'in kafası odaya giriyor.

"Evet, harikayım."

"Arkadaş ister misin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da ellerini savunmak için
kaldırıyor. "Pekâlâ, sadece teklif ediyordum. Sizi yalnız
bırakayım."

"Bekle," diye sesleniyorum o gözden kaybolmadan önce. "Kameralara ne
oldu?"

"Henüz bir şey yok. Hastaneye yattın ve biz de bunu bir kenara bıraktık."

"O yaptı."

Başını sallıyor. "Biliyoruz. Asıl soru,
neden?" "Ona sormayı denediniz mi?"

"Hayır. İkinci kez denemek istersin diye düşündüm."

"Victor bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. "Yine de ondan geldiler, değil mi?"

"Senin kızın bizi gözetlemediğine eminim, yani evet." "O benim kız
arkadaşım değil."

"Tabii. Özür dilerim. Bana ihtiyacın olursa seslen."

LETTY

"A Her şeyi aldığına emin misin?" Annem, sabahın erken saatlerinde MKÜ'den kaçmadan önce içine birkaç şey attığım çantayı bana uzatırken soruyor

Cumartesi sabahı.

Yatakhaneye geri döndüğümde herkesi uyanmış ve beni beklerken buldum. Kane'in beni böyle göndereceğini bilemezlerdi, geldiğimde ortaya çıkmasaydım ne kadar bekleyeceklerini merak ediyorum.

Geldiğimde her biri ayağa fırladı ama öne fırlayıp beni kollarının arasına alan Ella oldu. Brax ve West de hızla onu takip etti ve ben kendimi bir grup kucaklaşmasının ortasında buldum.

Kendimi affettirdikten sonra, Ella yatağımdan beni izlerken çantamı hazırladım, neyse ki hiç soru sormadı ve bir kez daha sarılarak otoparktan çıkışımı izledi.

Bütün hafta sonu bana mesaj atıp iyi olup olmadığımı sordular, ben de iyi olduğumu söyledim. Her şeyden sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

Kane ve benim aramdaki tartışmayı duydular, ancak birbirimize sarf ettiğimiz sözleri gerçekten duyup *duymadıkları* konusunda hiçbir fikrim yok.

Umarım değildir.

Ona söylediklerim yeterince kötü zaten. Tüm yatakhaneimin ne sakladığımı bilmesine gerçekten ihtiyacım yok.

"Evet, iyiyim," diyorum üzüntüyle, keşke burada daha uzun süre kalabilseydim.

Annem sadece ince bir iplikle tutunduğumu görüyor olmalı çünkü beni kollarına alıyor ve bir arada tutmaya çalışıyor.

"O iyi olacak," diye kulağıma fısıldıyor ve ben çatlıyorum.

Onu o hastane yatağında yatarken hayal ettiğimde boğazımdan çirkin bir hıçkırık kopuyor.

Kane her zaman bir muamma olmuştur. Hayattan daha büyük. Onu orada makineler ve tüplerle tamamen çaresiz bir şekilde yatarken görmek... içimi bir ürperti kapladı.

Çelik gibi bir nefes çekerek annemi serbest bırakıyorum ve ona, yeniden paramparça oluyormuşum gibi hissetsem de iyi olacağıma ikna etmesini umduğum bir gülümseme veriyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor usulca, destek için elimi sıkarak. "Ona biraz zaman ver ve sonra her şeyi anlat."

Ona başımı sallıyorum, ağzımı açarsam tek yapacağım şeyin yıkılmak olacağından korkuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum uzaklaşmadan ve kapımı çekip açmadan önce. Sürücü koltuğuna çöküp temiz kokuyu içime çekiyorum. Sadece Kane lastiğimi tamir ettirdi ama her şeyi de detaylı bir şekilde yaptırdı.

Anahtarlar yurdumanın mutfağındaki tezgahın üzerindeydi ve benim bundan haberim yoktu.

Gözyaşlarım bir kez daha damlamakla tehdit ederken başımı sallıyorum.

Bunu yapabilirsin, diyorum kendime. *Sen bundan daha güçlüsün.*

Küçük moral konuşmam bittiğinde. Anneme el salladım ve MKU'ya doğru yola çıktım.

Taburcu edildiğini ve şu anda evinde olduğunu biliyorum, Harley beni durumu hakkında bilgilendirdi, aslında o yataktayken görüldüğü kadar korkutucu değil. Şanslıydı. Çok şanslıydı. Ancak bu, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebileceği anlamına gelmiyor.

Umarım bu, onunla yüzleşip her şeyi anlatmadan önce en azından birkaç gün kendime gelebileceğim anlamına geliyor.

Onun sert ve öfkeli gözlerinin içine bakıp o partiyi takip eden aylarda yaşadığım cehennemi anlatma düşüncesi ellerimi titretiyor.

Hamile olduğumu öğrenir öğrenmez ona söylemeyerek hata yaptığımı biliyorum, ama çok korkmuştum ve hücredeki telefonuna her baktığımda nedense korkuyordum.

Bana inanmayacağını, onu tuzağa düşürmeye çalıştığıma falan kendini inandıracağını hissediyordum.

Teybi açmaya zahmet etmiyorum, bana eşlik edecek sadece düşüncelerimle sessizlik içinde araba kullanıyorum.

Bu hafta sonu kaçmak yapılacak en doğru şeydi.

Sadece Kane'le arama mesafe koymam gerekmiyordu, aynı zamanda Harris kardeşlerin peşimde olacağını da biliyordum.

Kelimeleri söylememiş olabilir, ama kısa süre sonra gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmamdan dolayı çok kızgın olduğunu fark ettim.

Kameraları çoktan bulmuşlardı ve onları kimin yerleştirdiğini tam olarak biliyorlardı.

Harris'lerin intikamlarını almak için ne yapacaklarını düşünürken direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

Tek umudum Victor'un onlar bulmadan önce ihtiyacı olanı almış olması, yoksa şu anda başım büyük belada.

Gerçekle yüzleşmeye hazır olmadan çok önce, yurt binamızın arkasındaki otoparka yanaşıyorum.

Motoru durduruyorum ve ön camdan dışarıya, etrafta dolaşan ve dünyayı umursamıyormuş gibi görünen öğrencilere bakıyorum.

Hayatımın böyle olmasını dileyerek uzun bir nefes çekiyorum. Ödevleri zamanında yetiştirmek dışında hiçbir kaygısı olmayan bir öğrenci olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum.

Önce binaya, sonra da çantama bakıyorum.

Bir parçam ona mesaj atıp iyi olup olmadığını sormak istiyor. Ama benden haber almak istemediğini biliyorum. Beni hastaneden gönderme şeklinden sonra, beni bir daha görmek isteyeceğinden şüpheliyim.

Kelimeleri bile düşünemediğimi sanıyor.

Onunla konuşmam gerek. Annemin haklı olduğunu biliyorum. Ama yaptığım her girişimi reddedeceğini bildiğim halde bunu nasıl yapacağım?

Hayat karşısında yenilmiş hissederek arabamın kapısını açtım ve dışarı çıktım. Hayatıma bir kez daha girme zamanı.

Ortak alana girdiğim anda yatakhane sessizliğe bürünüyor.

"Letty!" Ella ayağa fırlıyor ve ben daha kapıyı kapatmadan bana sarılmak için yanıma geliyor. Diğer herkesin endişeli gözleri beni yakıyor. "Biz emin değildik.

-"Sen geri döndüğünde."

Serbest bırakıldığımda "Kaçtığım için özür dilerim," dedim. "Her şey yolunda, değil mi çocuklar?" Ella diğerlerine dönüyor.

"Elbette. Özür dileycek bir şey yok," diyor West geniş bir gülümsemeyle.

"O nasıl?" Violet yüzünü buruşturarak sorarken herkes ona ölümcül bakışlar fırlatıyor. "Ne yani? Bir öğrenci arkadaşım için endişelenmeme izin yok mu?"

Herkes onu görmezden geliyor ve bana dönüyor.

"İyileşecek. Hastaneden çıktı. Ben gidip yerleşeceğim." Hepsinin oturduğu ve yemeklerini yediği masanın etrafından dolaşıp anahtarımı çıkarırken gözleri beni takip ediyor.

"Senin hatan değildi," diyor yumuşak bir ses arkamdan.

Odanın ortasında duraklıyorum.

"Yine de öyleydi."

"Letty," diye iç geçirdi Ella. "Lütfen bunun için kendini suçlama. Buraya gelip seninle tartışan oydu."

"Evet, benim yüzümden. Bütün bunlar benim yüzümden." Kane haklı. Her şey benim suçum.

"Hayır, buna inanmana izin vermeyi reddediyorum."

Çantamı bir gümbürtüyle yere bırakıyorum ve kıcımlı yatağımın kenarına indiriyorum.

"Tartışmamızın ne kadarını duydunuz?" Gözlerim ayaklarıma kilitlenmiş halde soruyorum.

"Pek bir şey yok. Kapının arkasından kelimeleri seçmek çok kolay değildi." Yatak yanıma doğru eğildi ve elime uzandı. "Her neyse. Ben buradayım. Bana her şeyi anlatabilirsin ve daha ileri gitmez."

Ona bakıyorum, sıvı bal gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şefkat var ve duydukları konusunda bana karşı ne kadar dürüst olduğunu merak ediyorum.

"Bunu gerçekten takdir ediyorum. Ama hala çok çığ." "Anlıyorum ve bu tamamen sorun değil."

"Onunla konuşmam lazım. Açıklamam lazım." "Sadece biraz zaman ver."

"Beni asla affetmeyecek," diye itiraf ediyorum.

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum?" Ella soruyor ama ses tonunda bir yargılama yok.

"Karışık bir durum."

"Her zaman öyle değil midir?" Nefes alıp veriyor ve bana şu anda kendisinin de bir şeylerle uğraştığını düşündürüyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Teklif ediyorum. "Ben... şey... Onunla tekrar yattım."

"Colt?"

"Uh-huh."

"Ama ben onun tekrar yapmadığını sanıyordum." "Görünüşe göre kuralı çiğnedim."

"Peki sorun nedir?"

"Ne yaptığını anladığında beni kovdu." "Ouch."

"Değil mi? Soğuktu. Yüzücüleri hala içimdeydi ve her şey" diye mırıldanıyor.

"Aman Tanrım." Bir kahkaha atıyorum ve onun sözlerini tekrar hatırladığımda kıkırdamalarım daha da kötüleşiyor.

İki dakika boyunca ona gülerken kendimi kaybettim.

"Kahretsin, çok üzgünüm ama buna gerçekten ihtiyacım vardı," diyorum kıkırdamamın sonunda gözlerimdeki yaşları silerken.

"Bundan iyi bir şey çıktığı için mutluyum."

"Oh, hadi ama. İçinden *çık m a m ı ş* gibi davranma."

"Tamam, evet. O da vardı. Bu işte bu kadar iyi olmasaydı o kadar da kötü olmazdı."

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Onun sikini seviyorum, eğer kastettiğin buysa."

O surat asarken kolumu omzuna doluyorum, tersi yerine onu rahatlatılabildiğim için mutluyum. "Bir yolunu bulacaksın. Eğer şanslıysan Cumartesi günü kazanırlar ve o da bunu kutlamak ister."

"Delta evinde bir parti var. Görünüşe göre hepsi gidiyor."

"Öyle mi? Yani ona neler kaçırdığını nasıl göstereceğini bulmak için bir hafta var. Tabii bu arada senin kıcını aramazsa."

"Alışverişe gitmeliyiz, bana harika bir elbise almalıyız." Yüzü aydınlanıyor ve ben de onun heyecanının bir kısmının bana da geçtiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Ne zaman ve nerede olduğunu söyle, oradayım."

"Evet." Zıplıyor. "İyi olacak mısın? Sabah için gerçekten bitirmem gereken bir ödevim var."

"Evet, ben iyiyim. Bunun için teşekkür ederim."

"Her zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun."

Kapıma doğru yürümesini izliyorum ve ben ona seslenene kadar neredeyse gitmiş oluyor.

"Öyle mi?" diyor geniş bir gülümsemeyle. "Duydun, değil mi?"

Doğru kelimeleri bulabilmek için yavaşça nefes alıp veriyor. "Tam burada duruyordum, içeri dalıp işleri fazla abarttığı için kıcına tekmeyi basmaya hazırdım."

uzak." Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Eğer hazırsan. Ben buradayım." Kapımı arkasından kapatmadan önce bana bir öpücük veriyor.

Birinin sırrımı bildiğini bilmekten nefret edeceğimi düşünmüştüm ama orada oturup onun itirafını düşünürken, aslında birinin bunu bilmesinin ve bu konuda konuşacak kadar güçlü hissetmediğini kabul etmesinin üzerimden bir yükü kaldırdığını fark ettim. Ella'yı hayatımda hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama ona minnettarım çünkü çok iyi bir arkadaş olacağını düşünüyorum.

Duş alıyorum ve kendimi arabamda Kane'in olduğunu bildiğim yere doğru giderken bulmamak için yapacak bir şey olsun diye saçlarımı fönleyip düzleştiriyorum. Bu hafta sonu annemlerde yarın için yazdığım bir ödevin üzerinden geçmek için dizüstü bilgisayarımı yatağıma kıvrılıyorum.

Tam yarısına gelmişim ki kapım çalındı.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, Perşembe gecesinin tekrarı için geri gelmeyeceğini varsayarak. Yine de kapı açılmaya başladığında, yanılıyor olabileceğim konusunda paniğe kapılıyorum.

"Hey, Ella döndüğünü söyledi," diyor Luca odama girip kapıyı arkasından kapatarak ve odadaki tüm havayı emerek.

Berbat görünüyor.

"Luc, ne oldu?"

"Bu mu?" diyor, yüzünü göstererek. "Lee ve ben kavga ettik."

"Kavga mı ediyordunuz? Neden?"

Omuz silkiyor, spor ayakkabılarını tekmeliyor, kapüşonunu başına geçiriyor ve benimle birlikte yatağı giriyor.

"Önemli değil. Seni özledim," diye mırıldanıyor, bilgisayarımı yatağın ucuna fırlatıyor ve beni kollarına çekiyor.

Kokusu, sıcaklığıyla birlikte beni sarıyor ve kollarında hemen rahatlıyorum.

"Sadece hafta sonu için gitmişim."

"Biliyorum, ama seni daha yeni geri aldım."

Birkaç yıl boyunca yollarımızı ayırmamıza izin vermemde payım olduğunu bilmek beni bir kez daha suçluluk duygusuna boğuyor.

"Şimdi döndüm."

"Perşembe gecesi için özür dilerim. Kendimi biraz kaybettim."

Beni bırakıyor ve elini uzatıyorum, belli belirsiz duvarıma yumruk attığını hatırlıyorum. Gerçi Kane kaybolduktan sonra olanlara dair anılarımın çoğu bulanık.

"Bunu temizledin mi?"

"Bir şey olmaz. Diğer uçtaki adamı görmelisin." Gülümsüyor ama zoraki.

"Leon'u benim yüzümden dövmediğini söyle bana."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ama sonunda dudaklarından dökülen kelimeler beni daha iyi hissettirmiyor.

"Bizim için endişelenme, Let."

"Ama-" İki parmağını dudaklarıma bastırıyor ve başını o kadar hafif sallıyor ki neredeyse kaçırıyorum.

İşıltılı yeşil gözlerinde o kadar kayboluyorum ki parmaklarının dudaklarımdan kaydığını bile fark etmiyorum.

"Bu konuda mı?" diye soruyor, parmağının ucuyla Kane'in işaretlerinden birinin etrafında dolaşıyor.

Tenimi emdiğini düşündükçe ateşim yükseliyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Burada gerçekten neler oluyor? Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

Luca'nın sözleri zoraki, hareketleri kontrollü bir şekilde cevabımı bekliyor.

"Um..." Tereddüt ediyorum, gözlerimi kaçırıyorum ki onun nazik gözlerine bakmak zorunda kalmayayım. Kanımı kaynatması ve bedenimi canlandırması gereken gözlere.

Neden o olmasın ki? Kendime milyonuncu kez soruyorum. Çok daha basit olurdu.

"Ondan nefret ediyorum. Bir şey olduğu yok. Bu bir şeytan çıkarma ayiniydi."

"Bu... doğrudu," diye iç geçiriyor. Anlamakta zorlanırken kaşları birbirine çarpıyor.

Anlıyorum. Benim kafamda da hiçbir anlam ifade etmiyor. "Bu... bitti mi?"

"Hiç başlamadı. Bu... bir hataydı."

Luca uzanıyor ve yastığının üzerinde neredeyse burun buruna gelene kadar beni de yanına çekiyor.

Beni uzun süre sessizce inceliyor ve onun yanında tamamen rahat olmama rağmen, bu durum uzadıkça kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor.

"Scarlett," diye fısıldıyor, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için elini kaldırıyor. "Ben-" Kendini durduruyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Luc," diye nefes alıyorum, devam etmesi için umutsuzca çırpınıyorum ama duymaya hazır olmadığım bir şeyi itiraf etmek üzere olmasından da bir o kadar korkuyorum.

Adını söylediğimde gözleri dudaklarıma düşüyor ve eli belime geliyor. Dokunuşu beni dışarıdan içeriye doğru ısıtıyor.

Neredeyse gergin bir şekilde yutkunuyor. Kendinden her zaman çok emin görüldüğü için bu garip bir ifade. Bir saniye sonra gözleri bir kez daha benimkileri buluyor.

"Sana bunu yapmasından gerçekten nefret ediyorum."

"Aldığım kadarını verdim." Kelimeler ağzından çıktığı anda bir hata yaptığımı anlıyorum.

Tüm vücudu gerilir. "Orospu çocuğu," diye nefes alıyor. "O sendin."

"Ben neydim?" Kane'in soyunma odasında takımın -Luca ve Leon'la- aramızda geçenleri övünerek anlatacağı düşüncesi tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor.

"Lanet olsun." Elini yüzünde gezdiriyor. "Önemli bir şey değildi. Onunla yüzleştim ve... önemli değil. Bana onunla işinin bittiğini söyle," diye yalvarıyor.

"Elbette. Biz hiçbir zaman bir şey olmadık." "Peki neden?"

"Riley'i hatırlıyor musun?" Rosewood'a ilk taşındığımda, Luca ve Leon'la tanıştığımda Riley'yle hâlâ birlikteydik. Birincisi, en iyi arkadaşımın büyük bir aşk beslediğini ve onu erkek arkadaşından daha çok düşündüğümü, ikincisi de sadece otuz dakika bile olsa uzun mesafeli ilişkinin asla yürümeyeceğini fark edene kadar birkaç ay birlikteydik. Creek'ten ayrılmıştım ve önümde gerçek bir geleceği olan farklı bir insan oluyordum. "Kane'in en iyi arkadaşıydı."

"Oh," diyor, Kane'in benimle neden böyle bir sorunu olabileceğini açıklamak için daha fazla söze gerek duymadan. "Seni suçluyor."

"Bu ve birkaç başka şey için."

"Kahretsin."

"Evet, lanet olsun."

KANE

"T Ertesi sabah kırımı kaldırıp aşağı inmem bir milyon yılını aldıktan sonra Ellis bana "değilsin" diye yalvarıyor.

"Derslerim var. Şimdiden geride kalıyorum."

Gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarak bana bakıyor.

"Neredeyse ölüyordun."

"Çok mu abartıyorsun?" Mırıldanıyorum, karşımdaki sandalyeyi çekiyorum ve ona ne kadar acı çektiğimi göstermeden oturmaya çalışıyorum.

"Eğer o kamyon yoldan çıkmasaydı, şimdiye kadar tahta bir kutunun içinde olurdun. Sadece arka tarafına çarptığı için çok şanslıydın."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, keşke o kader anına dair daha iyi bir anım olsaydı.

Panik, korku ve öfkenin beni ileriye doğru ittiğini hatırlıyorum.

Ama kamyonun farlarını görmek dışında bir şey hatırlamıyorum.

"Doktor bu kadar çabuk dönebileceğini söyledi mi?"

"Doktorun ne dediği umurumda değil. Birkaç çürüğüm var. Daha önce bir futbol sahasından daha kötü bir şekilde çıkmış ve geceyi parti yaparak geçirmiştin."

Tamam, gerçeği biraz esnetiyor ama bütün gün yatakta kalıp üniversitedeki ilk yılını daha başlamadan mahvetmeme imkan yok.

Ellis'in bakışlarının başımın tepesinde yandığını hissederek ona bakıyorum, dudakları bir şey söylemek ister gibi aralanıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye bağıyorum,

kendini tutmasına sinirlenerek. "Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Letty ile ne oldu da bir kamyona kafa üstü çarptınız?"

"Bunu bilerek yapmadım," diye çıkıştım.

"Hayır. Ama her ne olduysa o kameralardan daha büyüktü, değil mi?"

Bunu nereden anladığını merak ederek gözlerimi ona dikiyorum.

"Micah," diyor, dile getirmedığım sorularıma cevap vererek. "Hepsi birbirinize bağırdığınızı duydu."

Perşembe gecesi aramızda geçenlere başkalarının da şahit olma ihtimalini düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı. Bana itiraf ettiklerini duyunca.

Kimi kandırıyorum ki, muhtemelen bunu en son öğrenecek kişi benim.

O gecenin sonuçlarıyla ilgili gerçeğe taraf olması gereken tek kişi.

Yumruklarım masanın

altında kıvrılıyor. Onu

görmem gerek.

Gerçeği duymaya ihtiyacım var.

Tüm günahlarını itiraf etsin ki ben de ona ne yapacağıma karar vereyim.

"Ne dedi o?" Ellis'i çoğu kişinin kaçacağı bir bakışla kısıtıyorum, ama o hiç korkmadan oturuyor.

"Hiçbir şey, sadece kulağa acımasız geliyordu."

Hiçbir fikrin yok.

"Uzun zamandır bekliyordum."

"Yani Riley ile ilgili olduğunu varsayıyorum," diye doğru bir tahminde bulundu. "Kısmen."

"Doğru. Sanırım bir araca ihtiyacın var," diyor ve kahvesini yudumlayıp masadan kalkıyor.

"Evet, arabam..." Bebeğimin ne durumda olduğunu merak ederek irkildim. "Arabam nerede?"

"Kim bilir. Hurda yığını. Özür dilerim," diye fısıldıyor son kelimeyi, yüzümdeki rengin akıp gittiğini görünce. "Sanırım bu da onu suçlayabileceğin başka bir şey, ha?"

"Benim de her şeyi bırakmam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Odanın yarısını geçmişti ama sözlerim üzerine durakladı.

"Kane," diye iç geçiriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sana nasıl hissedeceğini ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını söylemek bana düşmez. Bildiğim tek şey, o kameraları asla kendi sırtından yerleştirmeyeceği ve Vic'in ne yapmaya çalıştığını bilmemiz gerektiği."

"Anlaştık."

"Küçük bir geri ödeme gerekli olabilir."

"Öğrenmek için yatakhanesini mi dinlemek istiyorsun?"

İlk başta bu fikre çok seviniyorum, benim orada olduğumu bilmediği bir anda onu izleyebilmek. Ama sonra başka kimlerle takıldığını ve o odada neler yapabileceklerini hatırladığım anda heyecanım kayboluyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü Vic hakkında kimseye bir şey söylemeyecek. O kadar aptal değil. Bunu ondan çıkaracağım."

"Bir dahaki sefere biraz daha az dramatik olması ideal olacaktır."

"Ne yapabileceğime bakacağım." *O bombayı hiç patlatmasa da olurdu.*

"Otuz dakika içinde çıkıyorum. Kıçını yukarı taşımamı ister misin?" Eşofmanlarıma ve kapüşonuma bakıyorum.

"Hayır, olduğum gibi gidiyorum." "Bok gibi görünüyorsun."

"Farkındayım. Hissediyorum."

Bu benim hatam. Hepsi benim hatam. Ayrıca doktorun verdiği ağrı kesicilerin sadece yarısını aldım çünkü beni bayıltıyorlar ve önümüzdeki birkaç günü uyuyarak geçirmek istemiyorum.

Hayata geri dönmeliyim. Onu görmem gerek.

Yirmi dakika sonra Ellis çantasını omzuna atmış, gitmeye hazır bir şekilde ortaya çıktığında ben de kahvemi bitiriyordum.

"Diğerleri bu sabah gelmedi mi?" Kimse onu takip etmeyince soruyorum. "Kim bilir, ben onların babası değilim," diye tükürüyor ve mutfaktan biraz yiyecek almak için. "Bunu ye, ihtiyacın var gibi görünüyor." Bana bir mısır gevreği fırlatıyor ve ben de onu yakalamak için tam zamanında hareket ediyorum, ancak bunu yaparken omzum acayip acıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna gerçekten emin misin?"

"Sadece sınıfta oturacağım. Kanepede oturmaktan bir farkı yok."

"Suuure." İkna olmuş gibi görünmüyor. "Bu mu?" Benimle birlikte merdivenlerden aşağı sürüklediğim çantayı işaret ediyor ve ben başımı sallayınca onu da kendi çantasıyla birlikte omzuna atıyor. "Hadi o zaman, geç kalmak istemezsin, yoksa sınıfa girdiğinde herkes hırpalanmış yüzünü görür. Muhtemelen en iyisi gölgelerde saklanmak."

"Siktir git. Bu halimle bile senden daha yakışıklı olduğum için kızgınsın," diye mırıldandım.

"Evet, kesinlikle öyle," diye kestirip atıyor.

Ellis Amerikan Edebiyatı dersim için Westerfield Binası'na en yakın otoparka yanaştığında, daha fazla hap almadığım için pişmanlık duyuyorum. Ama ona zaten bildiğinden daha fazla mücadele ettiğimi göstermeyi reddediyorum, bu yüzden motoru durdurduğu anda kapıyı açıyorum ve kendimi gelmek üzere olan acıya hazırlıyorum.

"Ne?" diyor ben koltuktan kalkmadan önce.

"Ne?" Havlıyorum, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum.

"Eğer... ne zaman." Kıkırdıyor. "Onu gördüğünüzde sakın olun. Hikayenin tamamını bilmiyoruz. Onu sorguya çekmemiz ihtiyacı olan son şey olabilir."

"Haklısın, hikayenin tamamını bilmiyorsun, o yüzden bırak da Letty ile ben ilgileneyim, olur mu?"

Kendimi onun yolcu koltuğundan kaldırırken gözleri sırtımı yakıyor ama arkama bakmıyorum. Yüzündeki endişeyi ya da acımayı görmeye ihtiyacım yok.

Binaya girip bu sabahki ders için oditoryuma doğru ilerlerken kampüs hâlâ nispeten sessiz.

Yanımdan geçtiğim herkes sanki aniden fazladan bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. Eminim hepsi olanlarla ilgili dedikoduları duymuştur, takım - Dunn'lar- muhtemelen bu yüzden antrenmanlara çıkmadığım ve sezonun en azından ilk iki maçını kaçırdığım dedikodularını yaymak için bir nokta belirlemiştir.

Kapıyı itip içeri girdiğimde salon boş ve hâlâ karanlıktı.

Odanın derinliklerine doğru ilerlerken limonlu yer temizleyicisinin baskın kokusu küflü eski ahşap kokusuyla karışıyor.

Gözümü en arka koltuğa diktim, yolun hemen dışında ve herkesin girişini izleyebileceğim bir yer.

Kendimi aşağıya bıraktığımda, buraya gelmek için harcadığım enerjiden sonra nefesimi tutmam utanç verici derecede uzun sürdü.

Ellis'in bana fırlattığı mısır gevreğini cebimden çıkarıp yırtarak açmadan önce kitaplarımı çıkarıyorum.

Aradan on dakika geçmeden koridorlarda sesler yükselmeye başlıyor ve sadece birkaç saniye içinde öğrenciler yeni bir haftanın başlamasına hazır bir şekilde etrafımdaki koltukları doldurmaya başlıyor.

Saatler dersin başlamasına doğru ilerlerken, acaba gelmeyecekler mi diye düşünmeye başlıyorum ama dersin başlamasına bir dakika kala kapı çalınıyor.

açılır ve ekipten Colt içeri girer, hemen ardından Dunn'lar bir kez daha Letty'nin yanlarını kuşatır.

Onları görmezden geliyorum ve ona odaklanıyorum.

Saçı kusursuz, makyajı da öyle ama saklamaya çalıştığı her şeyi görebiliyorum.

Gözleri kan çanağına dönmüş ve makyajına rağmen gözlerinin altındaki halkalar koyu renk. Odaya girerken alt dudağını gergin bir şekilde çiğniyor ama başını kaldırıp bakmıyor. Luca ve Leon'un onu bir sıra boş koltuğa doğru yönlendirmesine izin veriyor.

Burada olmamı beklemiyor. Öyle olsaydı, beni bulmak için odayı tarayacağından hiç şüphem yok. Nereden çıkabileceğimi bilmek istiyor.

Colt ve Luca'nın sıranın aşağısına doğru yürümesine izin vermek için basamaklarda durana kadar başını kaldırıp bakmıyor.

Bakışlarımı hissedebildiği için onu da en az onun beni etkilediği kadar etkilediğimi düşünmek istiyorum, ama bu hüsnükuruntu olabilir.

Ama sonra gözleri yukarı kalkıyor ve bana kilitleniyor.

Odanın diğer ucunda olabilir ama yemin ederim çenesi düştüğünde şok olmuş bir soluk duyuyorum.

Tehditkâr bir gülümseme selamlamak için ağzımın kenarından kıvrılıyor. Şu an... şu an, onun şoku, onun korkusu. Buraya gelene kadar çektiğim tüm acılara değiyor.

Leon dikkatini çekmek için elini kızın sırtının küçük kısmına koyuyor ve kız gözlerini benimkilerden hızla ayırıp ona bakıyor.

Ona bakışları göğsümü ağrıtıyor. Onu bir kitap gibi okuyabiliyorum ve Dunn'ın iki oğluna karşı hissettiği duygular çok açık.

Bu beni meraklandırıyor -ve ilk kez değil- orada gerçekliğin ne olduğunu. Onlarla yattığı için onunla alay ettim. Peki ya o? Gerçekten ona sahip olduklarını mı düşünüyorlar? Onu benden alabileceklerine gerçekten inanıyorlar mı? Ve ona benim verebileceğimi verebileceklerini bir saniye bile düşünüyorlar mı?

Vücudunda bıraktığım izleri düşünmek beni gülümsetiyor. Eğer ona korktuğum kadar yaklaşmışlarsa, biliyorlar demektir. Ona kimin aklını kaybettirebileceğini çok iyi biliyorlar. Ve kesinlikle onlar değil.

M Leon'un beni Luca'nın yanındaki koltuğa oturtmasına izin verirken kalbim kaburgalarımın çarpıyor, dersimizin başlamasına hazırım.

Etrafımdaki her şey onun kavurucu sıcaklııyla bulanıklaşıyor. bakışları sırtımı yakıyor.

Burada olmamalıydı. Evde iyileşiyor olmalıydı. Ama-Sikeyim.

Kalemlerim ayaklarımın dibinde yere düşerken "Kahretsin!" diye bağıyorum.

"Sen iyi misin?" Luca titreyen elimi tutarak soruyor, ben de onun ayağından birini tutmak için uzanıyorum.

Yatıştırıcı dokunuşu beni biraz rahatlatıyor ve ona doğru eğiliyorum, beni kollarıyla sarmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum.

"Elbette." Ona gülümsüyorum ama o beni bu gülümsemeye aldanmayacak kadar iyi tanıyor.

"Let, titriyorsun."

"Çok mu kahve içtin?" Bunu bir soru olarak söylememeliydim. Luca yalanı duyar duymaz omzunun üzerinden bakıyor ve beni aniden neyin -ya da kimin- etkilediğini tahmin ediyor.

Belli ki odanın en arkasında karanlıkta saklanan Kane'i fark etmiyor.

Endişeli gözleri benimkileri buluyor ve boğazımda bir duygu yumağı büyüyor. Bundan nefret ediyorum.

Ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. Ama nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim.

Perşembe gecesi onu duvarı yumruklarken izlemek ve Leon'la benim yüzümden kavga ettiklerine dair kanıtları görmek, eğer gerçeği öğrenirlerse buzdağının sadece görünen kısmı olacak.

Bunu ikisine de yapamam. Üniversite futbolu her zaman onların hayaliydi. NFL her zaman onların hayaliydi. Buna engel olan kişi olmayı reddediyorum.

"İşte," diyor ve sandalyesinin altındaki kalemleri alıyor. "Teşekkür ederim."

Beni incelerken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Dilinin ucunda milyonlarca soru var ama neyse ki hiçbirini sorma fırsatı bulamıyor çünkü Profesör Whitman dersimize başlıyor ve biz de dinlemek zorunda kalıyoruz.

Sol elini kalçama atıyor, sağ eliyle kalemini alıp notlar almaya başlarken destek olmak için hafifçe sıkıyor.

Kane'in gözleri başımın arkasını dağlamaya devam ederken dokunuşu haince hissettiriyor.

Kendimi durduramayıp Luca'ya doğru eğiliyor ve yanağına hızlı bir öpücük bırakıyorum.

Bana dönüyor, gülümsemesi gözleriyle buluşuyor ve yeşil gözleri kabul etmek istemediğim bir şeyle parıldıyor.

Bu sabah uyandığımda gitmişti ve yastığımın diğer tarafında onun yerine, ona ihtiyacım olursa aramamı ve benimle derste buluşacağını söyleyen bir not vardı.

Onu özlememe rağmen, doğru şeyi yaptığını biliyordum.

Dün gece bana sarılırken aramızda bir şeyler değişmişti. Bana bir şey söylemek istiyordu, bunu neredeyse okuyabiliyordum ama söylemek istediğini düşündüğüm kelimeleri duymaktan korkuyordum.

Eğer korktuğum şeyi söylerse, o zaman her şey bir kez daha değişecek ve bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Şu anda ona ihtiyacım var.

Onun her zaman olduğu gibi destekleyici bir en iyi arkadaş olmasına ihtiyacım var. Geçmişte çizginin bulanıklaşması için çaresiz kaldığım pek çok zaman olmuş olabilir, ama benim için şimdi o zaman değil.

Dikkatimi tekrar profesörümüze odaklamadan önce elimi bir an için onunkine indirip sıkıyorum ve tüm dersi arkamda oturan adamın düşünceleriyle harcamamak için elimden geleni yapıyorum

Ne olduğunu anlamadan Profesör Whitman'ın alçak ses tonu kesildi, ancak ben tek bir kelime bile duymadım.

Kitaplarımı ve kalemlerimi toplarken inliyorum. "İyi misin?" Leon soruyor.

"Harika. Hayatımın en güzel günü," diye kestirip atıyorum.

"Bunu telafi etmek için sana bir kek alacağız."

Gözlerindeki endişeyi gidermek umuduyla ona gülümsüyorum. "Kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim."

"Let, ne yapıyorsun?" Luca ayağa kalkarken soruyor ve ben takip etmiyorum. Leon ve Colt çoktan merdivenleri yarılmış, kalabalıkla birlikte kapılara yönelmişlerdi. Ben ise biraz geride kalmayı tercih ettim.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." "Ama-"

"Luca, lütfen. Kahve içmeye geliyorum. Seninle orada buluşuruz."

Gözleri onunla gitmem için yalvarıyor ve tam da kabul edeceğini düşündüğümde. Yukarı baktı. Ve bu sefer Kane'i özlemediğini biliyorum.

"Scarlett," diye hırlıyor, çenesi öfkeyle patlıyor.

"Sorun yok, Luc."

"Bu konuda hiçbir şey yolunda değil. Bak sana ne yaptı, sana nasıl davrandı."

"Bana dokunmayacak. Sadece konuşmamız gerek."

Luca bana bakıyor, burun delikleri açılıyor, boynundaki kaslar titriyor.

"Luc," diye fısıldıyorum.

"Kapının hemen dışında olacağım. Leon da. Bize ihtiyacın olursa bağır, o orospu çocuğunu dışarı çıkaralım."

Ona gülümsüyorum, biraz boğucu olsa da beni koruma ihtiyacını takdir ediyorum.

Çantasını omzuna atıp benden uzaklaşırken "Teşekkür ederim," diyorum.

Arkasını dönmek zorunda kalmadan önce, gözleri arkamdaki bir çift öfkeli mavi göz olduğunu tahmin ettiğim şeye dikiliyor.

Sessiz uyarısı havada asılı kalan Luca, son öğrencilerle birlikte isteksizce oradan ayrılır.

Kapı kapanıp içeride sadece ikimiz kaldığımız anda nefes almakta zorlanıyorum.

Sessizlik uzun süre çınlıyor ama içimde arkamı dönecek, bir şey yapacak gücü bulamıyorum.

"Ne yapıyorsun Prenses?" Derin sesi ucsuz bucaksız alanda yankılanıyor ve tam göğsüme çarptığında sarsılıyorum.

"Konuşmamız gerek." Beni duyup duymadığına dair hiçbir fikrim yok çünkü sesim sessiz ve zayıf çıkıyor ve bundan nefret ediyorum.

"Hayır, gitmen gerek. Sana bakamıyorum bile," diye tükürür.

Onun sözlerinden etkilenerek sandalyemden sıçradım ve koridora doğru fırladım. Gözlerim ona takıldığı anda nefesim kesildi.

Artık gölgelerde oturup dünyadan saklanmıyor, merdivenlerin en tepesinde duruyor ve en yakındaki sandalyeye sanki can simidiymiş gibi tutunuyor.

Hastaneden hatırladığım kadarıyla yüzünün yan tarafındaki morluk hâlâ koyu ve kızgın ama yaşadıklarının tek görünür izi bu.

"Askı nerede? Kolun-"

"Sorun değil," diye bağılıyor, sözleri odada yankılanıyor. Onunla tartışmak istiyorum ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum.

Yavaşça alçalmaya başlıyor ve yavaşça dediğimde gerçekten ciddiylim.

Acı, yüz hatlarını öyle bir çarpıtıyor ki onun için hissediyorum. Ama yardımımı hoş karşılamayacağını biliyorum. Bunun yerine çantamı sıkıca kavriyorum, tırnaklarım omzumdaki deri kayışa batıyor.

O yaklaştıkça nefesim daha da daralıyor ve kaslarım koşmam için ağrıyor. Ama ben reddediyorum.

Bana söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey, yaşadıklarım kadar canımı yakamaz.

Önümde olduğu anda, kolu ona verdiğim değerden daha hızlı bir şekilde dışarı fırlıyor ve eli boğazıma dolanıyor.

Beni geriye yaslıyor, böylece merdivenlerden aşağı yuvarlanmamı engelleyen tek şey onun tutuşu oluyor.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum, eğer geniş gülümsemesi bir şey ifade ediyorsa kaçırmadığı bir hareket.

Gözlerim konuşmama izin vermesi, beni dinlemesi için ona yalvarıyor, böylece ona gerçeği söyleyebileceğim ama şu anda kelimeleri söylesem bile onları duymayacağından korkuyorum. O çok kızgın.

"Kane?" Sıkı kavrayışını zorlayarak çıkarmayı başarıyorum.

Üzerime eğiliyor, soğuk, sert gözleri gözlerimi deliyor. Öfkesine rağmen dokunuşu beni tahrik edebilir ama şu anda sanırım ondan hiç olmadığım kadar korkuyorum.

Ele geçirilmiş gibi görünüyor. Ve çürükler kesinlikle yardımcı olmuyor.

Parmakları boğazımı biraz gevşettiğinde "Böyle olmak zorunda değil," diye fısıldıyorum.

"Belki de bunu daha önce düşünmeliydin."

Görünüşte çok az bir çabayla beni merdivenlerden geriye doğru itiyor.

Attığı her adımda çektiği acıyı neredeyse hissedebiliyorum, gözlerinden okunuyor ve benim onun içindeki acıyı okuyabildiğimden tamamen habersiz olduğundan şüpheleniyorum.

Sırtım duvara çarptığında şok içinde çığlık atıyorum. Kapıya o kadar yakınız ki Luca ve Leon'un her an içeri dalabileceğinden korkuyorum.

Hiçbirinin kavga etmesini istemiyorum. Bu yüzden birbirlerine düşmeleri yeterince kötü.

Kane yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Bir an için beni öpeceğini düşünüyorum. Kanım ısınıyor ve bir arzu dalgası karnımın alt kısmına çarpıyor.

Ondan ne kadar nefret ettiğim ya da onun benden ne kadar nefret ettiğini söylediği önemli değil. Bu sıcaklık, bu kimya her zaman aramızda, sadece yüzeyin altında kaynıyor ve patlamayı bekliyor.

Ama dudaklarıma doğru bir hamle yapmıyor, onun yerine sıcak nefesi kulağımı kaplamadan önce çenesindeki kaşıntı yanağımı çiziyor.

"Sen bir yalancısın, Prenses. Bir yalancı ve bir katil. Ve bunun bedelini ödeyeceksin."

"Kane, hayır, ben yapmadım-"

Geri çekiliyor ve gözlerindeki bakış sözlerimi anında kesiyor. Vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Korkunç biri.

"Seninle işim bitti. Ve umarım bundan sonra olacakların daha kötü olduğunu biliyorsundur. Çünkü Victor seni yakaladığında, beni lanet bir köpek yavrusu gibi gösterecek."

Onun adını duyunca kanım buza dönüşüyor. "İşimiz bitti, Prenses."

Beni bırakıyor ve duvara yaslanıyorum, zayıf bacaklarım beni ancak ayakta tutuyor.

Üç büyük adım geri atarak kapıya doğru ilerlerken gözlerini benden ayırmıyor.

"Yani bu kadar mı? Her şeyi unutacak mısın? Beni şeytana yem edip kirli işlerini yapmasına izin mi vereceksin?"

Gözleri okuyamadığım bir şeyle parlıyor ama dudakları şeytani bir niyetle bükülüyor.

"Arkanı kolla Hunter," diye uyarıyor, kapıya doğru yürüyor ve kapıyı kırarak açıyor.

Luca tökezleyerek odaya giriyor, belli ki her şeyi dinlemeye çalışıyor. Luca'nın etrafından dolanarak, "Lanet köpeklerinizin tasmaını takın," diye tükürdü.

ve kapıya doğru yürüyorlar.

"Siktir git, Legend. Arkanı kollayan kişi sen olmalısın. Eğer kız arkadaşımı bir daha tehdit ettiğini duyarsam-"

Kane dönüp Luca'ya ölümcül bakışlarını dikeyor. "O zaman ne yapacaksın, tatlı çocuk? Gerçekten ne yapacaksın?"

Luca'nın göğsü kabarıyor, yumrukları dövüşmeye hazırlanırken kıvrılıyor.

"Luc, hayır," diye bağııyorum, Kane'e yumruk atmayı başaramadan ona doğru koşuyorum. "Sen ondan daha iyisin," diye fısıldıyorum, dokunuşumun onu biraz sakinleştirmesini umarak ellerimi pazusuna doluyorum.

Kane'in gözleri Luca'ya dokunduğum yere kayıyor, dudakları hayal kırıklığıyla büzülüyor.

Çenesini bana doğru eğerek, "Rica ederim," diye tükürüyor. "Uyarayım, fahişeyi çoktan mahvettim."

Luca'nın ağzından çıkan kükreme daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor.

Etrafında dolanarak ellerimi göğsüne bastırıyorum. "Bırak onu, Luc. Lütfen."

Kane'e bakarken göğsü kabarıyor, burun delikleri şişiyor. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun, Let," diye feveran ediyor.

"Seni yemiyor ve sen de onun ekmeğine yağ sürüyorsun."

Omzumun üzerinden baktığımda, kendini zorlukla dizginleyen Leon'u ve nihayet yüzünde lanet bir sırışıla Kane'i buluyorum.

"Beni dinlemiyorsun, o zaman siktir git ve beni yalnız bırak. Haklısın, Kane. İşimiz bitti."

Luca'nın eline uzanarak parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve ona ulaştığımda Leon'unkileri tutuyorum.

"Benim hakkımda ne istersen düşün, senin fikrinin ne olduğu benim hayatım için pek fark etmez. Özellikle de buradaki tek kancığın sen olduğunu hepimiz bilirken."

Cevap vermeye fırsat bulamadan üçümüz onun yanından geçip kapıdan çıktık.

Binanın dışına çıktığımızda Leon, "Lanet olsun, az önce yüzünü gördün mü?" diye gürliyor. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama siz Bayan Hunter, onun bağırsaklarını deştiniz."

"Kane ne dediğimi umursamıyor. Kalbi ve ruhu kapkara." Ama bu sözleri söylerken bile doğru olmadıklarını biliyorum çünkü Kane'in yüzündeki ifadeyi en az Leon kadar ben de gördüm ve onun için geri dönmek için tüm gücümü harcıyorum.

Neredesin kızım?

MKÜ'deki ilk günümde beni getirdikleri kafede Luca ve Leon'la otururken telefonuma bakıyorum.

Bizimle buluşması için hızlıca bir cevap yazdıktan sonra kahvemi alıp sandalyeme biraz çöküyorum.

Luca ve Leon biraz rahatladılar ama onlara Kane'le olanlarla ilgili tüm gerçeği anlatana kadar bana sinirli ve öfkeli gözlerle bakmaya devam edeceklerini biliyorum.

Ella'nın bize katılmasının gerginliği azaltacağını umuyorum.

Sadece beş dakika sonra zıplayan sarışın masamızda beliriyor ve Leon ile benim aramdaki sandalyeyi çekiyor.

Her ikisine de bakar, gözlerini onlara çevirmeden önce yanakları kızarır Ben.

"Nasıl yapıyorsun?" diye fısıldıyor ve tek yapabildiğim kahkahayı patlatmak oluyor. "Ben ciddiğim. Burada normal bir günmüş gibi oturuyorsun." "Öyle," diyorum sırtarak.

"Hey, nasıl gidiyor?" diye soruyor çocuklara, gözlerini gözlerinden ayırdıktan sonra. Ben.

İkisi de yüzlerinde eğlenen ifadelerle ona bakarlar.

"Güzel," diyor Luca, gözlerini onun gözlerinden ayırmadan. Vücut.

Ella onun ilgisi altında kıvranıyor ve gözlerini masaya dikeyyor. Luca'nın gözleri benimkilere takılınca göz kırpmıyor ve başını sallıyor. "Şeytani," diyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"Cumartesi günü sezonun ilk maçı var. Hazır mısınız?"

"Lütfen," diye alay ediyor Leon. "Biz her zaman hazırız." "Ah, Dunn egolarını unutmuşum," diye kestirip atıyorum.

İkisi de bana gülümseyerek bakıyor ama aralarında konuşulmayan kelimeleri duyuyorum. Şu anda bir açık alıcıları eksik ve ikisi de ondan ne kadar nefret etseler de, ikisi de orada ikisiyle birlikte durmak için en iyisinin o olduğunu biliyorlar. Ondan nefret etmelerinin bir başka nedeni. Ona ihtiyaçları var.

Neyse ki, futbol ve yaklaşan sezon hakkındaki konuşmalar herkesi odadaki filden uzaklaştırıyor.

"Bu gece meşgul müsün?" Leon bize kahve sipariş etmeye gittiğinde Ella soruyor. "Sadece ders çalışıyorum."

"Güzel, dışarı çıkıyoruz." "Oh?"

"Violet, Zac Efron'un yeni filmi hakkında konuşmayı bırakmıyor. Birlikte gidebiliriz diye düşündüm. Akşam yemeği ve sinema?"

"Harika bir randevuya benziyor."

"Ayrıca, Perşembe günü Cumartesi gecesi için alışveriş merkezine gidip elbise bakacağız."

Çocukların galibiyetini kutlamak için ateşli görünmemiz gerekiyor."

Luca gözlerini benimkilere dikerek, "Evet, öyle," diye onaylıyor.

"Kulağa harika geliyor," diyorum dürüstçe. Buna ihtiyacım var, hayatımın şu anda ondan uzak olan her bölümünü aklımdan çıkaracak normal bir şeye.

KANE

"Y Geceyi burada mı geçireceksin?" Ellis daha sonra evin dışında yolcu koltuğunda kıpırdamadan oturduğum yere bakarak soruyor
Öğleden sonra.

Ön kapıya bakıyorum, sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi geliyor.
Berbat durumdayım. Bugün derse gitmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama hiçbir şey beni uzak tutamazdı. Şu an çektiğim acı bile.

"Olabilir," diye itiraf ediyorum. Şu anda en kolay seçenek bu gibi görünüyor. "Yani şimdi acı çektiğini kabul etmek istiyorsun," diye mırıldanıyor.

"Ne istiyorsun? Haklı olduğunu ve beni dinlemem gerektiğini mi söylememi istiyorsun?"

"Bu bir başlangıç." Arabadan iniyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Beni orada bırakmasını bekliyorum ama daha iyi bilmeliydim çünkü Ellis Ezra ya da Devin değil, daha yumuşak biri.

Kapımı açıp bana doğru uzandıktan sonra, "Hadi o zaman, göt herif," diyor.

"Ben iyiyim. Yapabilirim."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Tamam, peki," diye kabul ettim ve arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim.

Yatağıma düştüğüm anda yarı acı, yarı rahatlama içinde inliyorum.

Bugünden sonra bir yıl uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

"Sana biraz yemek ve ilaçlarını getireyim."

"Sorun değil," diye itiraz ediyorum. "Biraz burada uzanacağım, sonra aşağı ineceğim."

Dudakları tartışmak için ayrılır ama buna karşı çıkar ve odadan geri çekilir.

O gittiği anda gözlerimi kapatıyorum ve acının içime işlemesine, beni topraklamasına izin veriyorum.

Az önce iki yanında onlar varken benden uzaklaşırkenki görüntüsü zihnimde tekrar tekrar oynuyor.

Daha fazla mücadele etmeliydim ama gerçek şu ki, buna gücüm yoktu.

Ona karşı koymak her şeyimi aldı ve kontrol edebileceğimden daha hızlı çarpıyordum.

Beni zayıf göstermesinden nefret ediyorum. Son sözü söyleyip benden uzaklaştığında tam olarak nasıl hissettiğimi görmelerinden nefret ediyorum.

Ona tükürdüğüm sözlere, işimizin bittiğine gerçekten inanmak istedim, ama eğer doğruysa lanet olsun. İşimiz bitmedi. Yakınından bile geçmedik. Ve Victor'un ona elini sürmesine izin vermeyeceğim.

Scarlett Hunter'ı eline geçirecek tek kişi benim. Sadece belki bugün değil... hatta yarın.

Yumuşak parmak uçlarımin yanağında gezindiğini hissediyorum.

Letty.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kafamın gerçekte gördüklerime yetişmesi için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor.

"Ne-"

"Bir hemşireye ihtiyacınız olduğunu duydum."

Parmakları boynumdan aşağı inip gömleğimin örttüğü göğsümde gezinirken tüm vücudum kilitleniyor.

"Ben iyiyim, teşekkürler."

"Hadi ama tatlım," diye mırıldanıyor o sinir bozucu tiz sesiyle. "Seni çok daha iyi hissettirebileceğimi biliyorsun."

"Burada olmamalısın, Alana."

Gözlerimin içine bakarken serin eli yanağımı okşuyor. "Daha fazla ilaca ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ihtiyacım var-"

"Yemek mi? Gidip sana bir şeyler hazırlayabilirim." "Hayır, yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sen gitmelisin."

Gözlerimi ondan kaçırıp dikkatimi duvara veriyorum. "Ama-"

"Senden hiçbir şey istemiyorum Alana. Biz bir çift değiliz. Sen evlisin ve kocanla birlikte olmalısın."

"Beni istemiyor ve bunu sen de biliyorsun," diye tükürüyor. "Ama yapabiliriz-" "Hayır. Bu öyle bir şey değil. Gitmen gerekiyor."

Dudakları şokla aralanıyor ama bir sonraki argümanı her neyse yutkunuyor. "Peki, tamam. Bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun."

Yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Ne giydiğini ancak şimdi fark ediyorum. Küçük hemşire kıyafeti kışını zar zor örtüyor. Bu görüntü bana hiçbir şey ifade etmiyor.

Ancak başka birinin üzerinde olsaydı... Bu düşüncüyü kafamdan silkeliyorum.

"K?"

"Evet," diye mırıldanıyorum o kapının yarısından dışarı çıktığında. "Letty kim?"

Sorusu karşısında çenem düşüyor ve vücudum ısınıyor. Neden onun adını biliyor?

"Kimse yok, neden?"

Başını sallar. "Sebebi yok, az önce uykunda onun adını söyledin." "Huh, garip." *Ya da değil, senin o olmanı dilediğimi görüyordum.* "Daha sonra,"

der, gitmesini sağlaması umuduyla bir kez daha uzaklara bakar.

Merdivenlerden hızla inerken ayak sesleri sessiz odamda çınlıyor ve neyse ki saniyeler sonra ön kapının çarpma sesi etrafımdaki her şeyi sarsıyor. Sanırım bu benim kovulmam hakkında ne hissettiğini açıklıyor.

Ne beklediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Biz bir çift değiliz. Hiçbir zaman çift olmadık.

Ben sadece işimi yaptım. Ne yazık ki bunu göremiyor.

Kendimi yataktan sürünerek çıkmaya ikna etmem itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor ama sonunda guruldayan midem beni hareket etmeye zorluyor.

Geçerken banyo kapısına bakıyorum, duş almak için can atıyorum ama içimde olmadığını biliyorum. Bunun yerine, yiyecek bir şeyler bulma umuduyla koridora yöneliyorum.

Nihayet aşağıya indiğimde Devin, Ezra ve Ellis'i paket pizza kutularının etrafında otururken buluyorum.

"Hanginiz onu içeri aldı?" Odaya girer girmez havladım, gözlerimi yemek yerine her birine diktim

Çaresiz durumdayım.

"Hayır, dostum. Bana bakma," diyor Devin, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak.

Ellis'i görmezden geliyorum çünkü bunun her yerinde ikizinin adı yazıyor.

"Ne?" diyor sanki bunu sorun edeceğime inanamıyormuş gibi. "Onu görmedin mi lan?" Ellerini kaldırıp göğüslerini taklit ederken Ellis kafasının arkasına bir tokat indiriyor. "Bu ne içindi?"

"Sen bir domuzsun."

"Ne güzel. Güzel bir parçayı önünüzdeyken takdir edemiyorsanız, bu benim sorunum değil."

"Onu burada istemiyorum. Anladın mı?"

"İlaçlar seni huysuzlaştırıyor. Kıçına tekme basmadan önce en azından sana sakso çekmesine izin vermeyi düşünmeliydin. Ow." Ellis ona tekrar vurur. "Sadece söylüyorum, çok gerginsin."

"Onu aletimin yakınında istemiyorum. Sen," diyorum doğrudan Ezra'yı işaret ederek. "Sen de onun yanına yaklaşma."

"Biliyorum, biliyorum, işin içinde olmadıkça oyuncaklarını paylaşmazsın." "Bir kere, Ez. Sadece bir kez."

Ona gözlerimi deviriyorum ve pizza kutusunu kucağından kapıp bir dilimi ağzıma götürüyorum.

"Seni lanet-"

"Bok ye."

Ellis bir kahkahayı bastırıyor ama Devin başını geriye atıyor ve Ezra'nın yüzündeki kederli ifadeye gülüyor.

Geceyi çocuklarla takılarak ve Xbox'ta Devin'in kıçını tekmeleyerek geçirdim.

Kimse odadaki filden, yani Letty'den ve kameralardan bahsetmiyor ve buna daha fazla minnettar olamazdım, bu onun aklımdan çok uzakta olduğu anlamına gelmiyor.

O hep oradaydı. Hep oradaydı.

Ama Victor'la yaşadıklarımın sonuçlarını ne kadar az düşünürsem o kadar iyi.

Küçük casusluk göreviyle ne elde etmeye çalıştığına dair hala hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden sanırım sadece ihtiyacı olanı aldığını ve bir süreliğine siktir olup gittiğini umabiliriz.

Her ne ise Reid'le ve onun çocukları sorgulamasıyla bir ilgisi olduğu korkusu mideme oturuyor ama bu konuyu açmak istemiyorum

onlarla. Devin bana sevkiyatlarla ilgili sorunlar yaşadığını söyledi, Reid ise MKU'da bir tedarik sorunu olduğunu düşünüyor.

Sorun her neyse, beni hiç ilgilendirmez.

Tek sebebi Letty'yi bu işe bulaştırmış olması.

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum, ağzımın kendi kendine kaçmasına izin vermeden önce kendimi affediyorum ve yatağa gidiyorum.

"Biliyor musun, kalmasına izin verseydin yatağın güzel ve sıcak olurdu."

"Lanet bahçede uyumayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum, bardağımı mutfak lavabosuna boşaltıyorum ve merdivenlere yöneliyorum.

"Sevişemediğin zaman sinirleniyorsun. Let-ow'u aramalısın.

Tanrı aşkına, şunu yapmayı kes," diye Ellis'e çıkışıyor.

"O zaman ağzını açıp durma. Kane ne yaptığını biliyor. Ve eğer biriyle yatmak isteseydi, yatarı. Teklif sıkıntısı çekmiyor ya."

"Senin aksine."

"Kapa şu lanet
çeneni."

Onlar kavga etmeye başlamadan ve Devin'le ben onları birbirlerinden ayırmak zorunda kalmadan oradan uzaklaşıyorum. Bu saçmalık için ne enerjim ne de sabrım var.

Yorgun olmama rağmen saatlerce tavana bakıyorum, vücudumun her santimi sanki bütün günü Devin'le ya da daha kötüsü Reid'le ringde geçirmişim gibi ağrıyor.

Ağrı kesicileri alıp beni bayıltmalarına izin vermeliydim ama kontrolsüz hissetmekten nefret ediyorum.

Günün olaylarını zihnimden geçiriyorum, Letty'nin onu dinlemem ve bana gerçeği söylemesine izin vermem için yalvardığında yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

Ama gerçeklerden ne hayır gelebilir ki?

Bebeğimiz yok çünkü onu yaşamaya layık görmedi.

Beni babası olmaya layık görmedi.

Nihayet uyuduğumda güneş doğmak üzere ve ders için alarmım çaldığında ve Ellis hazır olup olmadığını görmek için kafasını içeri soktuğunda, ikisine de çenelerini kapamalarını ve yavaşça da olsa geri dönmelerini ve tekrar sızmalarını söylüyorum.

Sonunda yüzeye çıktığımda, hastanede uyandığımdan daha fazla acı içindeyim ve kıcıımı duşa sokmak için bana reçete edilen ilaçlardan bazılarını almaktan başka seçeneğim yok.

Salı günkü iki dersimi de atlıyorum ve  ar amba günü Letty ile dersim olmadığını bildiğim için o gün de yataktan kalkacak motivasyonu bulamıyorum.

Nihayet evden tekrar  ıktı ımda, Perşembe sabahı istatistik dersimize gideceğim ve neyse ki o zamana kadar kendimi biraz daha canlı hissetmeye ba lıyorum.

Ellis'i evden dışarı kadar takip ediyorum ve sevgili Skyline'ımın park etmesi gereken yeri buldu ımda kalbim sıkı ıyor.

On be  ya ımdan beri benimle. Ailemiz öldükten sonra, ben on dört yaşındayken, Letty'nin en iyi arkadaşımın onun için doğru erkek olduğuna karar vermesinden sadece birkaç ay sonra Victor için i  yapmaya ba ladım ve kazandı ım her kuru u o arabayı almak için biriktirdim.

Sanırım bunu benim için de mahvedenin Letty olması mantıklı. Ondan nefret etmek için sebepler birikmeye devam ediyor.

Pazartesi günü yaptığım gibi parmaklarımı tekrar boğazına doladı ımı hayal ederken parmaklarım sıkılıyor. O zaman bunu yapmak fiziksel olarak canımı acıtmı tı ama bugün daha güçlüyüm ve yarın daha da güçlü olacağım.

Bir dahaki sefere kendini benimle yalnız bulduğunda, i ler onun için o kadar kolay olmayacak.

Ona yapmak istediğim şeyleri düşündükçe kanım ısınıyor. Ona ödetmek, canını yakmak, cezalandırmak istediğim şeyleri.

Konuşmak, açıklamak, bu içten sıyrılmaya çalışmak isteyebilir, ama olacak olan bu değil.

Bugün sınıfa erken gelmeyece im, gölgelerde saklanmayaca ım. Onun yerine, geç geleceğim, her orospu çocuğunun orada olduğumu bildiğinden emin olacağım.

Sonunda ilk i  olarak istatistiklere girdi imde beni görmezden gelmeye çalıştı, ancak oturacak bir yer bulmak için yanından geçerken ne kadar saklamaya  alı sa da bakışlarını hissettim.

Ama   leden sonraki dersimize girdiğim anda Luca ve Leon'un nefret dolu bakışlarını üzerime çevirmelerinin yanında bu hiçbir şey.

   n , daha da önemlisi Luca'nın elini Letty'nin kalçasında m kemmek bir şekilde g rebilece im bir koltuk buldu ımda her hareketimi takip ediyorlar.

Bu manzara karşısında g   m sıkı ıyor.

Luca'nın tüm vücudu kaskatı kesilmiş, masadaki diğer eli sanki kızı için savaşmaya hazırlanıyormu  gibi kenetlenmiş.

Pfft. Kız arkadaşı.

Hiçbir fikri yok. Ama öğrenecek.

Şimdiye kadar vücudunda keşfettiğinden emin olduğum izleri bu sefer bir kenara atabilir. Ama bir dahaki sefere, onun benim olduğunu bildiğinden emin olacağım. O ve buradaki diğer tüm orospu çocukları.

Çünkü Scarlett Jada Hunter bana ait.

I Kane'in gözlerinin kafamın arkasında yanmadığı derslerin her şeyi kolaylaştırdığını söylemek istiyorum.
Ama yapmazlar.

Bundan sonra ne yapacağı ya da söyleyeceği konusunda endişelenmek yerine, tek yaptığım bir şeylerin ters gittiğinden endişelenmek. Doktorlar beyin sarsıntısını ya da başka bir şeyi atladılar ve hastaneye geri döndü.

Cep telefonum tüm zaman boyunca cebimde bir delik açıyor. Ona mesaj atıp iyi olup olmadığını, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak çok kolay olurdu. Ama bunu istemediğini zaten biliyorum. Bunu o kadar kolay yapmayacak.

Eğer onunla konuşma fırsatı bulacaksam, bundan daha akıllıca davranmalıyım.

Kampüste sabah derslerimize doğru yürürken Ella, "İyi olacak," diyor.

"Ne?" Ben soruyorum

"Let, benimleyken rol yapmana gerek yok. Ben ikizler değilim. Onun adını ağzına alırsan gidip burnunu kırmaya çalışmayacağım."

"Denediğini görmek isterdim," diye mırıldanıyorum, onun minik yumruklarını düşünerek.

"Mesele bu değil. Eğer onun hakkında, olanlar hakkında konuşmak istiyorsanız, buna izniniz var. Yargısız bölge, unutmayın."

"Biliyorum, ben sadece..."

Uzanıp kolunu omzuma doluyor. "Biliyorum. O iyi olacak ve yakında bir gün ona her şeyi anlatabileceksin."

"Bunu duymak istemiyor."

"Yapacak. Sadece ona zaman verin. Geçen hafta çok kötü bir şekilde dibe vurdu. Bazı şeyler her zaman bir gecede düzeltilemez Let. Bazen de beklemeye değer."

"Buna değeceğini mi söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Yani, tüm ipuçları onun öyle olmadığını gösteriyor. Ama herkes gibi ben de biliyorum ki söz konusu ak olduğunda kalbimiz her zaman umursamaz."

"Akım?" Kekeliyorum.

"Ondan holanıyorsun, Letty. Ona nasıl baktığını ve kimsenin izlemediğini düşündüğünde sana nasıl baktığını görüyorum. Tüm bu kaynayan nefretin altında çok daha derin bir şey var."

"Hayır, yanılıyorsunuz," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Belki. Sadece zaman gösterecek. Konu değişti mi?" Luca ve Leon binanın etrafından dolanırken eğlenerek soruyor, ikisinin de yüzü bizi görünce aydınlanıyor. "Bir de bu ikisi var. Scarlett Hunter farkında olmadan her yerde kalp kırıyor," diye fısıldıyor.

Güçlü kollar beni yutmadan önce ona bir bakış fırlatıyorum.

"Ella." Leon selamlamak için baını sallıyor ve Ella'nın tüm yüzü kıpkırmızı oluyor. Gönül ilerinden anladığını iddia eden biri için, yakışıklı bir çocuğun yanında tam bir apal.

"Sana bir kahve aldık," diyor Luca, beni bırakıp elinde fark etmediğim fincanı uzatırken.

"Teşekkür ederim, gerek yoktu. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum-" İki parmağını dudaklarıma bastırıyor ve kaşlarını atıyor.

"Eğer sana kahve getirmek istersem, sana kahve getiririm, Let."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, elini uzattığında ondan alıyorum. Parmaklarımız birbirine değerken kalbim sıkııyor çünkü Kane'le birbirimize bağlandığımızda hissettiğim kıvılcımı hissetmiyorum ve bunun bu çocuklardan herhangi biriyle olması için her eyimi verirdim.

Onlar çok daha mantıklı. Bana doğru davranırlar, beni doğru severlerdi. Ama kalbim onlar için atmıyor.

Sadece onun için.

Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"İe gitmeye hazır mısınız?" Luca çok sıcak kahvemden garip bir yudum aldıktan sonra soruyor.

"Evet, hadi yapalım."

Farklı bir yöne giden Ella ve Leon'a veda ediyoruz ve ikimiz Baskerville Binası'na doğru yürüyoruz.

Daha iki adım atmıştık ki Luca'nın parmakları benimkilere değiyor ve sonra elimi sıkıca kavıyor.

Ona bakıyorum, gözlerini üzerimde hissediyorum ve gülümsüyorum, ancak bir kez daha dokunuşuyla o ateşin patlaması için yalvarırken bunu gerçekten hissetmiyorum.

Kampüste dolaşan kızların nefret dolu bakışları biz birlikte yürürken daha da alevleniyor.

"Şu anda kaç kalp kırdığının farkındasın, değil mi?" Aramızdaki gerilimi düşürmeye çalışarak soruyorum.

"Onlar umurumda bile değil. Diğer yandan sen." Binanın içine girdiğimizde beni vücuduna çekti. "Endişeliyim." Bana doğru bir adım atıyor ve sırtım duvara çarpıyor.

Büyüleyici yeşil gözleri benimkilere bakarken "Ben iyiyim," diye kekeliyorum.

"Dün gece hiç uyudun mu?" diye soruyor, elini kaldırıp avucunu yanağıma değdiriyor. Bu sıcaklık hoşuma gidiyor. Beni ancak en iyi arkadaşımın dokunuşunun yapabileceği şekilde sakinleştiriyor.

Omuz silkiyorum. "Birkaç saat."

Gözleri, sanki içinde ihtiyacı olan tüm cevapları bulacakmış gibi benimkileri arıyor. Lisedeyken beni her zaman çok iyi okuyabilirdi. Ama her şeyden sonra, her şeyi nasıl kapatacağımı, kendimi nasıl kapatacağımı öğrendim, böylece içimde her şey kontrol edebileceğimden daha hızlı parçalanırken hayatta kalıyormuş gibi görünebilirdim.

"Keşke benimle konuşsan, Let. Ben buradayım."

"Biliyorum," diyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

Ona her şeyi anlatmak istiyorum, gerçekten. Ama doğrudan Kane'e gidecek ve... Bunun olmasına izin veremem.

Gözleri ona her şeyi anlatmam için yalvarırken sırlarımın ağırlığı üzerime çöküyor.

Alnını benimkine değdiriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Sadece yardım etmek istiyorum."

Başımı sallıyorum, duygular boğazımı tıkadığı için bir şey söyleyemiyorum.

"Bu akşam antrenmandan sonra gelip biraz uyumana yardım etmemi ister misin?"

Onun kollarında daha iyi uyuduğumu o da benim kadar iyi biliyor. Bu sadece ikimizin de alışması gereken bir şey.

Ancak bunu bilmeme rağmen dudaklarımdan çok farklı bir cevap dökülüyor.

"Tamam."

Tam olarak ortaya çıkıp gözlerini aydınlatmadan önce bir an için dudaklarında bir gülümseme seğiriyor.

"Her şey yoluna girecek, Let. Ben buradayım, neye ihtiyacın olursa. Tek yapman gereken istemek."

"Senin başka bir kızın yatağında olmam gerekiyor mu?" Birkaç saniye sonra sordum.

Luca'nın ününü biliyorum, yıllardır biliyorum. O zamanlar bu beni rahatsız ederdi. Onun biriciği olmak istiyordum, şimdi ise zamanını tekeline almak, ihtiyacı olanı almasını engellemek suçluluk duygusunu bedenime yayıyor.

"Hayır," diye kesin bir dille ifade ediyor.

Gözlerinde bir kez daha okuyabildiğim söylenmemiş sözlerle boğazıma geri fırlayan yumruyu yutuyorum.

"Hadi, geç kalacağız."

Alnıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyor, elimi bir kez daha tutuyor ve beni istatistik dersime doğru çekiyor.

West ve Brax odanın dışında beklerken diğer öğrenciler içinde.

Luca onları başıyla selamlıyor ve bana neden böyle davrandıkları hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bekliyorum.

Korumalarım olmaları alışılmadık bir durum değil, ancak bunun olmasına izin vermek yerine şimdi planlıyor olmaları beni endişelendiriyor.

"Seninle sonra buluşuruz, tamam mı? Öğle yemeğine gidebiliriz."

"Uh... tabi." Elim son bir kez sıktıktan sonra yeni korumama bir kez daha başını sallıyor ve koridordan geçerek kendi sınıfına gidiyor.

"H a d i kızım," diyor Brax, hem o hem de West kollarını benimkilerden geçirip bana odaya kadar eşlik ederken.

Burada olmadığını hemen anlıyorum. Endişem bir kez daha içimi kaplarken dudaklarımdan uzun bir iç çekiş geçiyor.

"Yani..." West koltuklarımızı bulduktan sonra başlıyor. "İçeri girdiğimizde sen ve QB1 biraz samimi görünüyordunuz. Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

Brax açık sözlü cevabıma kıkırdıyor ama ben daha başka bir şey söyleyemeden odadaki atmosfer değişiyor.

Nedenini anlamak için kapıya bakmama gerek yok ama gözlerim beynimin talimatı olmadan kapıya doğru ilerliyor.

Onları ondan uzak tutmak, sonunda ortaya çıkmasını umursamıyormuş gibi görünmek için mücadele ediyorum ama bu neredeyse imkansız.

Yüzündeki morluk biraz azaldı ve Pazartesi gününe göre daha rahat hareket ediyor gibi görünüyor. Profesör Richman içeri girip derse başlarken, o amfinin önünden geçip yanımızdaki merdivenleri tırmanmaya başladığında içimde onun için büyüyen endişe yatışıyor.

Başımı kaldırıp ona bir kez bile bakmamama rağmen, tüm ders boyunca dikkati benim üzerimde.

İki gün izin aldıktan sonra dinlemesi gerektiğini düşünürsünüz ama Profesör Richman'ın ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duymadığına bahse girerim.

İşimiz biter bitmez toparlanıp sınıftan çıkıyorum, West ve Brax kalabalığı yararak peşimden geliyorlar.

Beklediğim gibi, dışarı çıktığımda Luca ayağını duvara dayamış ve ellerini ceketinin içine sokmuş bir şekilde karşı duvarda duruyordu. Başını eğmiş, saçlarının yüzüne düşmesine izin veriyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

"İyi görünüyorsun, Dunn," diyorum ona doğru yürürken. "Öyle mi?" Gözleri heyecanla parlıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki bunu sana söylememe ihtiyacın varmış gibi."

"Luca," diye bağıyor arkamdaki bir kız, ona ulaşmak için neredeyse beni yolumdan itiyordu.

"Hey," diyor adam, kız onun yanına k ı v r ı l ı p elini göğsüne bastırırken ona zar zor bakıyor.

"Üzgünüm, Grace. Meşgulüm."

Grace onun bakışlarını takip ederken Luca'nın gözleri bende kalıyor.

Gözlerini devirmemek için ne kadar çok mücadele etmesi gerektiği beni eğlendiriyor. "Bir sonraki dersimden önce bir saatim var. Düşündüm ki-"

"Meşgulüm." Duvarı itiyor ve kolunu omzuma doluyor. "Aç mısın?" diye soruyor, bana bakıyor ve elindeki jersey chaser'ı tamamen görmezden geliyor.

İkimizin arasına bakarken yüzü domates kırmızısına dönüyor. Ama sonra omzumun üzerinden bakıp Brax ve West'i görüyor ve ruh hali anında değişiyor.

Başımı sallayarak tekrar Luca'ya bakıyorum, az önce bana bir soru sorduğunu hatırlıyorum.

"Açlıktan ölüyorum." Dürüst olmak gerekirse, hiç aç değilim. Son üç saattir Kane'in gözleri üzerimde olduğu için tek yapmak istediğim gidip saklanmak ama bunu yapmama izin verilmeyeceğini biliyorum.

"Mükemmel. Pizza?" diye soruyor ve sonra çocuklara bakıyor.

Brax elini West'in üst koluna dolayıp onu Grace'den uzaklaştırarak, "Tabii ki," diyor.

Arkamızdan gelirken surat asıyor.

"Buna gerek var mıydı?" diye yakınıyor.

"Kardeşin muhtemelen onu çoktan kullanmıştır. Onun yarım yamalak saniyelerini isteyeceğini düşünmemiştim."

"Kardeşin mi?" diye sordum.

Brax, "Evet, Colt onun daha büyük, daha yakışıklı ve daha yetenekli kardeşi," diye şaka yapıyor.

"Kapa çenenin dostum. Hepsi yalan ve Letty de bunu biliyor."

İkisine gülüyorum ve bu benzerliği daha önce nasıl fark etmediğimi merak ediyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Luca beni Leon, Colt, Ella ve Violet'in beklediği otoparka doğru götürürken soruyorum.

İki adamın arasında duran Ella'nın yüzündeki hayranlık ifadesine gülmekten kendimi alamıyorum.

"Kampüs dışında bir yere. Birkaç saatliğine uzaklaşmak istersin diye düşündüm."

"Evet," diye bağıyorum.

"Hadi o zaman." Arabasının kapısını benim için açtı ve West ile Brax arkaya tırmanırken ben de aşağıya indim. Diğerleri Leon'un arabasına doluştu ve yola çıktık.

Luca arabayı otoparktan çıkarmadan hemen önce Kane'in binadan çıktığını görüyorum. Sanki nerede olduğumu tam olarak biliyormuş gibi gözleri hemen pencereden benimkileri buluyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, sadece bu basit bağlantı bile kanımı ısıtıyor.

Yüzü üzgün ve onunla konuşabilmek için Luca'dan arabayı durdurmasını isteyişim geliyor. Ama beni dinlemeyeceğini biliyorum, bunu zaten açıkça belli etti.

Gözlerimi ayırıp arka koltukta West ve Brax'ın şakalaşmalarına odaklanmaya çalışıyorum ama arzum, korkum ve endişelerim çarpışıp beni bir kuyruk dönüşüne sürüklediğinde odaklanmak zor oluyor.

"Biraz kız kıza vakit geçirmeye çok hazırım," diyor Ella, o gün alışveriş merkezine yan yana girerken kollarını benim ve Violet'in kollarına doluyor.

Edebiyat dersimiz beklediğim kadar gergindi, Luca ve Leon Kane'in bir halt karıştırma ihtimaline karşı tetikteydi. Ama bizi izlemek dışında benimle konuşmak ya da yakınlaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Bana uyar.

Colt bile *Letty'yi her ne pahasına olursa olsun korumalıyız* kulübüne katılmış gibi görünüyor. Bu Luca'nın mı yoksa West'in mi işi emin değilim. Bu noktada ikisi de olabilir.

Ama beni kollayan kaç adamım olursa olsun, korkarım asla yeterli olmayacak.

Kane bana ulaşmak istediğine karar verdiğinde, futbol takımının kaç üyesi arkamı kolluyor olursa olsun, bunu yapacaktır.

Kane kurallara göre oynamaz, hiç oynamadı. Kirli oynar ve her zaman kazanır.

Düşüncesi bile beni ürpertiyor.

"Önce hangisi, elbiseler mi mayolar mı?" Violet devasa binanın derinliklerine doğru yürürken soruyor.

"Mayo mu?" Gözlerimi Ella'ya doğru kısarak kekeliyorum. Delta partisi için lanet olası bir mayoya ihtiyacı olduğundan hiç bahsetmemişti.

"Evet, Delta havuz partileri efsanedir."

Kalbim ayakkabılarımın içine gömülüyor. Ufacık tefecik bir bikiniyle dolaşmak istemiyorum.

"Oh... Sanırım mayoyu pas geçeceğim."

"Saçmalama. Hadi, önce onları alalım."

İkisi beni onlarla dolu bir mağazaya doğru çekerken inliyorum.

"Sana mükemmel bir takım elbise bulacağız, Let. O çocuklar başlarına ne geldiğini anlamayacaklar," diye bağılıyor Ella.

Özellikle hangi çocuktan bahsettiğini sormaktan kaçınıyorum çünkü şu anda hiçbirini düşünmek istemiyorum.

Birer kucak dolusu mayoyla soyunma odasına doğru yürüdüğümüzde, onların heyecanının bir kısmının damarlarıma sızmaya başladığını inkar edemem.

Tabii ki partide olmak istiyorum, çocukların sezonun ilk başarısını kutlamak istiyorum - çünkü tabii ki kazanacaklar - ve eğer bu

biraz ten gösterme korkumu yenmek için fazladan birkaç çekim anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Burada durup geçen yılın hiç yaşanmamış olmasını ve Columbia'ya ilk başladığım zamanki gibi vücuduma güveniyor olmayı dileyebilirim ya da anı kucaklayıp yeni arkadaşlarımın bana sunduğu kaçışın tadını çıkarabilirim.

Beni bir kabine soktular ve her ikisi de kabinin iki tarafındakilere girdiler.
Ben.

"Letty?" Ella sesleniyor.

"Evet."

"Önce bakır olanı yap. Sanırım bu o."

Önümdeki kancada asılı duran giysiye bakıyorum.

Çarpıcı olduğunu inkar edemem ve onun haklı olabileceğinden şüpheleniyorum. Bu Tenime karşı rengi harika görünecek. Tek sorun çok küçük olması.

"Yapacağım."

Kıyafetlerimi çabucak çıkarıyorum ve kumaşı askıdan çekiyorum. Üst kısmın askılarını çözmek biraz zaman alıyor ama bir kez yerine oturduktan sonra kışımı açıkta bırakan alt kısımla birlikte aynada çenem düşmüş bir şekilde kendime bakmaktan kendimi alamıyorum.

Vay anasını.

"Pekâlâ kızlar. Malları görelim," diye bağırıyor Violet, açıkça ilk seçeneğini göstermeye hazır.

Her ikisinin de perdelerinin geri çekilme sesi etrafta yankılanıyor

Ben.

"Letty?" Ella sesleniyor.

Derin bir nefes çekerek perdeyi geriye atıyorum. "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldı Ella.

"Kızım, buna inanıyorsun," diye ekliyor

Violet. "Dunn'lar kendilerini kaybedecek."

"Hayır, öyle değil-" Ella midemi bulandıran bir bakışla beni iğneledi.

Sinirlerim bozuldu.

Bana öyle bakmalarını istemiyorum... değil mi?

İkisini ve takım elbiselerini göstererek, "Şu ikisi harika," diyorum. "Renk konusunda emin değilim," diyor Violet, bir o yana bir bu yana dönerek.

Aynada. "Kırmızı olanı deneyeceğim." Beni Ella'yla bırakarak odasına geri döndü.

"Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Seçme şansım var mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Kesinlikle olmaz. Ama yarın giymek istemezsen seni anlarım."

Boy aynasında kendime bir kez daha bakıyorum, kendime olan güvenimin artmaya başladığını hissediyorum ve Kane'in geçen hafta vücudumda bıraktığı izlerin çoğunun neredeyse kaybolmuş olmasından da aynı derecede memnunum.

Hiç düşünmeden elimi köprücük kemiğimdeki kalıcı morluklardan birine götürüyorum.

"Onu özleyor musun?" Ella, Violet duymasın diye fısıldıyor. Özleyor muyum?

"Onu hiç özlemedim."

Dudakları bir şey söylemek için aralanıyor ama fikrini değiştirmiş olmalı çünkü birkaç saniye sessiz kalıyor.

"Size ait olmasa bile bir şeyi özlemekte sorun yoktur. Sadece bir anı olsa bile."

Sözleri beni kamyon gibi çarptı.

Bir şeyler bildiğini biliyorum ama her şeyi ya da bu sözlerin beni ne kadar etkilediğini bilmiyorum.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve onları bastırmak için savaşıyorum, geleceğime odaklanmam gerekirken geçmişte boğulmak istemiyorum.

Başımı sallıyorum. Biliyorum. Yine de anılarımızın hatırlanmaya değer olduğundan emin değilim.

Hemen daha kolay zamanları, karavan parkında bisikletlerimizle oynadığımız günleri, sıcak yazları, havuzları ve buz gibi su kovalarını düşünüyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Belki de hepsi değersiz değildir. "Bunu anlıyorsun, değil mi?" diye soruyor, konuyu değiştirerek.

Kendime dönüp bakıyorum ve aynada gördüğüm şey karşısında içtenlikle gülümsüyorum. "Evet, öyleyim."

"Kendine güven sana yakışıyor, Let. Birkaç tane daha deneyeceğim, bu konuda yüzde yüz emin değilim."

"Tamam."

Kot pantolonumu ve gömleğimi tekrar giyiyorum, buraya getirdiğim diğer seçenekleri denemekten vazgeçiyorum, hiçbirinin karşılaştırılamayacağını biliyorum.

Üç harika elbise bakmaya gitmeden önce hepimiz seçimlerimiz için ödeme yapıyoruz.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir saatten kısa bir süre içinde, üçümüz de Brax ve West'in gecenin kıyafetlerine göz atmak için bize gönderdikleri mesajlara gülerken parmaklarımızdan çanta sallıyoruz.

"Yani bana iki yıldan fazla bir süredir birlikte yaşadığınızı ve hiçbirinizin sevişmediğini mi söylüyorsunuz?" Taco dolu tepsiyle otururken onlara soruyorum.

"Hayır. Erkeklerle hiç seksi zaman geçirmedi." "

"Denemedikleri için değil ama." Violet gülüyor ve aklıma Brax'ın geçen hafta sonu Luca ve Leon'un partisinden önce yaptığı bariz teklif geliyor.

"Çok ateşliler, hiç yaklaşmadığına inanamıyorum."

Violet kahkahayı patlatmadan önce Ella utangaç bir ifadeyle "Oh, kıl payı kurtulmuş olabiliriz," diye itiraf ediyor.

"Aman Tanrım, birinci sınıftaki Twister oyunu."

"Brax'ın seni istemesinin nedeni de tam olarak bu. O gece doğru yönde bir itiş kakış olsaydı, hemen oraya kayardı."

Violet tartışmak ister gibi görünüyor ama bir süre sonra omuz silkiyor. "Eteğim Twister için çok kısaydı."

"Ve külotun hiçbir şeyi örtmüyordu." "Meh, güzel zamanlar."

"Cidden, artık hepimiz bir aileyiz. Bizde öyle değil," diyor Ella gülmeyi bitirdiğinde.

"Yani oraya gitmez miydin?"

İkisi de gözlerini bana dikti.

"Hayır, neden? Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?"

Micah'nın ilk birkaç günümde Ella'nın etrafta uyumasına verdiği tepkiyi düşünüyorum. "Hayır, sadece merak ettim."

"Onlardan biriyle ilgilenip ilgilenmediğinizi sorardım ama sanırım hepimiz zaten baş edebileceğinizden daha fazla işiniz olduğunu biliyoruz."

Ellerimi kaldırdım ve güldüm. "Suçluyum." Şu anda hayatımda olup bitenlerden dolayı beni yargılamayan iki harika kızla dışarıda olmak çok iyi hissettiriyor.

Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

"Geri götürmek için çörek?" Ella masamızı toplayıp arabasına doğru yola koyulmak üzereyken soruyor.

"Bu bir soru mu?" diye mırıldandı Violet. "Eğer soru sormadan ortaya çıkarsak çocuklar bizi evlatlıktan reddeder."

Üç büyük kutu Krispy Kreme ile kampüse geri dönüyoruz. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum.

Arka koltuktaki yerimden öne doğru kayarak, Ella ve Violet hayatları buna bağlıymış gibi Billie Eilish şarkılarını söylerken kafamı iki ön koltuğun arasına sokuyorum.

Müzik kesildiğinde "Bunun için teşekkürler," diyorum. "Gerçekten uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen, kızım," diye şarkı söylüyor Ella. "Pazar günü yoga için hâlâ hazır mısın?" "Tabii ki evet."

Yurda adımımızı atar atmaz çocuklar üzerimize çullanıyor.

"Geri çekilin hayvanlar. Onları biz satın aldık, bu yüzden ilk hak bize ait," diye anons eden Violet, hepsinin kendisine söyleneni yapmasını sağlıyor.

Birer tane aldıktan sonra, açlıktan ölmek üzere olan adamların kutulara üşüşmesine izin verdik. Odama dönerken hala onlara gülüyordum.

West kaçmaya çalıştığımı fark edince göz kırparak, "Orada senin için küçük bir sürpriz var," diyor.

Kalbim bir an için yerinden fırlıyor ama sonra ne kadar koruyucu olduklarını hatırlıyorum ve beni bekleyen şeytanı bulmak üzere olmadığımın emin oluyorum.

Ve kapımı açtığımda Luca Dunn'dan başkasının masamda oturup sanki burada yaşıyormuş gibi ders çalışmadığını gördüğümde haklı çıktım.

"Selam," diyorum içeri girip çantalarımı yatağımın ucuna bırakırken.

"Çörek?"

Gözleri benimkilerden elimdeki tabağa kayarken irileşiyor. "Um... evet."

"Al şunu."

"Seninkini almayacağım."

"Luc," diyorum gülerek. "Sorun değil. Tako yedik. Tıka basa doydum." "Paylaşmak mı?"

"Elbette." Tabağı kaldırıp kocaman bir ısırık aldıktan sonra ona geri veriyorum.

Bir lokmada hepsini ağızına tıktırdığında çenem düşüyor. "Ve kızlar senin seksi olduğunu iddia ediyor. Ne oldukları hakkında hiçbir fikirleri yok.

Kayıp," diyorum o çiğnerken.

"Ne?" diye mırıldanıyor, gözleri zevkle parlıyor. "Sakın bana şu anda benim için yanıp tutuşmadığını söyleme," diyor yutkunduktan sonra.

"Evet, külotum üzerimde eriyor. Her yerde... kırıntılar var," diyorum elimi önünde sallayarak, çünkü sadece işaret edilemeyecek kadar çok kırıntı var.

"Hmm..." Onları siliyor ve doğruca yerime bırakıyor. "Külotun hakkında biraz daha konuşalım." Kaşları diğer kızları kendinden geçirdiğini bildiğim bir şekilde çatılıyor. İtiraf etmeliyim ki, bunun bir etkisi var çünkü en iyi arkadaşım sonuçta çok seksi.

"Yerinde duruyor, teşekkürler. Yine de şuna bir bakın." Çantalarımın birini karıştırıyorum ve neredeyse hiç olmayan mayoyu çıkarıyorum.

"Vay anasını. Sakın bana bunun Cumartesi gecesi için olduğunu söyleme." "Olabilir." Sırıttıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, elini saçlarında gezdirirken. "Bana bir önizleme yapmak ister misin, bilirsin, böylece gerçekten uygun olup olmadığına karar verebilirim?"

İsteğini değerlendiriyormuş gibi görünürken kumaş parçasını parmağımın ucunda tutuyorum.

"Hayır."

"Denediği için bir adamı suçlayamazsın."

Bana doğru bir adım atıyor ve aramızda bir şeyler çatırdıyor. "Bu gece eğlendin mi?"

"Evet. Um... neden buradasın?"

"Ah, Let." Eliyle kalbini kapatır.

"Biliyorsun, öyle demek istemedim. Sadece burada olmanı beklemiyordum."

"Neden? Planladığın bir seks görüşmesi mi var?" Kelimeler ağzından çıktığı anda hatasını anlamış olmalı.

"Hayır."

"Kahretsin, ben... siktir."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve gerçeklerim dilimin ucunda, ama yine de konuştuğumda, ortaya çıkan şey onlar değil.

"Edebiyat ödevimiz üzerinde mi çalışıyorsun?" Masamın üzerine koyduklarına bakmak için yanından geçerken soruyorum.

"Evet."

Elimi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Kolumdaki sıcaklık hızla artıyor ve bu elimi çekmemem için yeterli oluyor.

"İstersen gidebilirim," diye teklif ediyor, gözleri hayal kırıklığıyla kararıyor.

Ancak o zaman bu sabah söylediği, birkaç saat dinlenebilmem için burada uyumamı öneren sözlerini hatırlıyorum.

"Saçmalama. Biraz yalnız takılabilirsin ama benim duş almam gerekiyor."

"Ben kolayım," diyor elimi çekiştirerek ve beni kucaklamak için kendine doğru çekerek. "Oh, biliyorum, Bay Dunn."

Bir kahkaha atıyor ve ben anında kendimi daha iyi hissediyorum.

Sandalyeme geri düşüyor ve ben de kendimi toparlayıp banyoya gidiyorum.

Çantamın yanından geçerken telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum.

Bana bakan isme iki kez bakmam gerekti çünkü ondan bir şey duymayı beklemiyordum.

Yatağında başka bir adamla bir gece daha mı geçiriyorsun? Sen küçük pis bir fahişesin, Scarlett Hunter.

Onun sözleriyle boğazımdan bir nefes kopuyor.

"Her şey yolunda mı?"

Luca'nın endişeli gözlerine bakıyorum ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Elbette."

Nereden biliyor ki?

Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum, arkama yaslanırken ellerim titriyor.

İşinin bittiğini sanmıştım.

Dudaklarımdan sessiz bir kahkaha dökülüyor çünkü küçük bir parçam bile buna inanıyor.

Tam bir aptalım.

Kane ve ben söz konusu olduğunda, bunun asla bitmeyeceğinden şüpheleniyorum. Beni öldürmediği sürece.

Letty Cuma sabahı sosyolojiye girdiğinde her zamanki koruyucuları çoktan gitmişti. Luca ve Leon'un yordakçılarından biri onu takip ediyor ama o da bu rolü pek önemsiyor gibi görünmüyor bebek bakıcısı.

Kıçısı sandalyeye çarptığı anda telefonu çalıyor ve aptalca onu çıkarıyor.

Haremini kaybetmiş gibi görünüyorsun.

Kendini yakalamadan önce başı hafifçe yana döner.

Cevap vermek yerine telefonunu kilitliyor ve önündeki masanın üzerine koyuyor.

Bu hiç dostça değil. Her şeyi paylaştığını sanıyordum.

Ekrandaki önizlemeye bakıyor ve omuzları öfkeyle geriliyor.

Güzel, ona ulaşıyorum.

Nereye istersen oraya koy, daha iyi olduğumu biliyorsun.

Bunu okurken gülüyor ve benim aşırı şişirilmiş egom istenen etkiyi yaratıyor çünkü onu alıyor ve cevap vermeye başlıyor.

Prenses: Sen bile bir Dunn sandviçiyle kıyaslanamazsın. Hayatının tadını çıkar, işimiz bitti Kane.

Sonunda bir orta parmak emoji ile bitiriyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum, bu da profesrmz dersine devam ederken bana birkaç sinirli bakıştan daha fazlasını kazandırıyor.

Burada kararları sen vermiyorsun, Prenses. Bütün sırları saklayan sensin. İşimiz sadece ben bitti dediğimde biter.

Prenses: Yaptın. Yoksa çoktan unuttun mu?

Zihnimi Pazartesi günkü bulanık konuşmamıza geri götürdüm ama gerçek şu ki, o kadar kendimde değildim ve o kadar acı çekiyordum ki neredeyse hiçbir şey hatırlayamıyorum. Yine de son sözü söyleyip çekip giden kişinin o olduğunu biliyorum ve bu hayra alamet değil.

Ağrı kesicilerle kafam iyiiken sayılmaz, senin yüzünden, ekleyebilirim. Sıfır sırrın olana kadar işimiz bitmedi Hunter.

Prenses: Seni kamyona ben çarptırmadım, sana hiçbir şey yaptırmadım. Bütün bu saçmalıklar senin yüzünden.

Sen bir yalancısın.

Prenses: O zaman açıklamama izin verin.

Sözlerine bakıyorum. Bunu yapmasına izin vermem gerektiğini biliyorum. Ama bunları duymaya hazır olduğumdan emin değilim.

Geniş konferans salonuna bakıyorum ve aniden duvarların üzerime kapandığını hissediyorum. Vücudum ısınıyor ve temiz hava ihtiyacımla göğsüm kabarmaya başlıyor.

Sikerim böyle işi.

Eşyalarımı kaptığım gibi koridorun sonuna doğru ilerlerken yanımda oturan insanların hareket etmesini sağlıyorum.

Çıkardığım kargaşa Letty'nin dönüp bana bakmasına yetiyor. Gözlerimiz birleştiği anda sanki biri beyzbol sopasıyla göğsüme vurmuş gibi hissediyorum. Bu da buradan gitmem için bir başka sebep.

"Bir sorun mu var,
efendim?" "Hayır, özür
dilerim. Ben sadece..."

Dedikoduları arkamda bırakarak odadan çıkıyorum.

Otomatik pilotta otoparka doğru yürüyorum ama oraya vardığımda arabamın hurda olduğunu ve Uber ya da adamlardan birini çağırmazsam mahsur kalacağımı hatırlıyorum.

"S.KTİR!" diye bağıriyorum, sesim etrafımdaki sessizlikte yankılanıyor.

Gitmemeye karar vererek, ciğerlerime hava çekiyorum ve kafeye doğru ilerliyorum.

Kahve her şeyi düzeltir, değil mi?

Biraz saklanabileceğimi umarak arka tarafta boş bir masa buluyorum.

Şapkamı aşağıya çekip yere çöküyorum ama görünüşe göre bu yeterli değil çünkü on dakika geçmeden üzerime bir gölge düşüyor.

"Bu koltuk dolu mu?"

İsteksizce başımı kaldırıyorum ve tanıdık bir
yüzle karşılaşıyorum. "Evet, öyle."

"Ve şanslıyım ki henüz burada değiller, yani..."

Kıçını sandalyeye bırakıyor ve bana bakarken dirseklerini masaya dayıyor.

"Merhaba." Gülümsüyor ama gözleri yüzümü tararken zoraki gülümsüyor. "Resmi olarak tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Ella."

Ona bakarken yüzümü boş tutuyorum.

"Değil mi?"

"Letty ile yaşıyorum."

Konuya girmesi için onu cesaretlendireceğini umarak gözlerimi büyütüyorum.

"Pekâlâ," diye kekeliyor, bakışlarım karşısında sinirleri daha da gerilmeye başlıyor. Yutkunuyor ve omzunu dikleştiriyor. "Kendine çeki düzen vermelisin."

"Özür dilerim?" Biraz geri çekildim, kızgın mıyım yoksa onun küçük patlamasından etkilendim mi emin değilim.

"Letty benim arkadaşım ve sen oyunlarınla ve saçmalıklarınla ona zarar veriyorsun. Kes şunu," diye en sert sesiyle uyarıyor.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor ama yayılmasını engellemeyi başarıyorum.

"Yoksa ne olur?"

"Ya da..." Bir tehdit bulmaya çalışırken uzun bir nefes üflüyor. "Bilmiyorum, kes şunu. Yeterince şey yaşadı ve sen bunu daha da kötüleştiriyorsun."

"Oh evet, ve onun neler yaşadığı hakkında ne biliyorsun?"

"Dürüstçe mi?" diye soruyor, sandalyede geriye doğru yığılıyor. "Pek değil. Ama acı çekiyor, bu çok açık ve burada yeniden başlamasına yardımcı olmuyorsunuz."

"Onun hayatını kolaylaştırmak benim sorumluluğum değil." "Ve bunu zorlaştırmak da senin işin değil." *Tuş.*

"İkimizin arasında olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden burnunu bu işe sokmammanı öneririm." Sanki kalkıp gidecekmişim gibi doğruluyorum. İstiyorum, bu kız beni çileden çıkarıyor. Ama içimde onu dinlemek isteyen büyük bir parça var. Aynı şeyi Letty'ye yapmaya hazır olmadığımı ben de biliyorum ama bu bana ihtiyacım olan bilgiyi sağlayabilir.

"Kaza gecesini ikinizin tartıştığını duydum." "Yani? Bu seni bir uzman yapar, değil mi?"

"Hayır, en ufak bir şey yok. Bu bana sadece konuşmanız gerektiğini söylüyor. O boğuluyor Kane ve onun batmasını engelleyebilecek tek kişinin sen olduğundan şüpheleniyorum."

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama çok geçmeden söyleyecek sözüm olmadığını fark ediyorum.

"Ve bence sen de öylesin."

"Yanılıyorsun," diye tükürdüm, ayağa kalkmak için döndüm.

"Ona ihtiyacın var ama bunu kabul edemeyecek kadar dik kafalısın." "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Gözlerimiz bir irade savaşında buluşuyor. O bana haklı olduğunu kabul etmem için yalvarıyor, ben de ona bu işin peşini bırakması için yalvarıyorum.

"Peki, tamam. Bunu daha iyi hale getirebilecek tek kişi olmadan inkâr içinde yaşamaya devam et."

"Harika. Bunun eğlenceli olduğunu söyleyebilirdim, ama gerçekten değil, yani..." Ayağa kalktım, çantamı sandalyemin arkasından aldım.

Tekrar konuştuğunda uzaklaşmak üzere sırtımı ona dönmüştüm. "Konuş onunla, Kane. Gerçeği öğren. Bence seni şaşırtabilir ne söylemesi gerektiğini."

Bir nefes çekiyorum, dilimin ucunda bir soru var ama kelimeleri yutuyorum ve uzaklaşıyorum.

Arkadaşıyla bu konuyu konuşmak istemiyorum, Letty ile bile bu konuyu konuşmak istemiyorum.

İsteksizce, öğleden sonraki dersime kadar kampüste takılıyorum. Ellis'le iş yapacağımızı bilmek işimi kolaylaştırıyor, ayrıca işimiz bittiğinde beni eve götürecektir.

Gerçekten gidip yeni bir araba almam lazım. Çok mu erken geliyor? Hala son arabamın yasını tutuyorum.

"Bu gece Kappa evinde parti var. Var mısın?" Ezra, o öğleden sonra Ellis ve ben ön kapıdan içeri adımımızı atar atmaz seslendi.

"Hayır," diye bağıriyorum, oturma odasından geçip içecek ve yiyecek bir şeyler almak için doğruca mutfağa gidiyorum.

"Hadi ama, Kappa'lar en iyi kukuları alır."

"Sikimde değil," diye bağıriyorum omzumun üzerinden.

Devin, "Hâlâ Letty konusunda sinirli bir ruh hali içinde,"

diye mırıldandı, "Siktir git, g t herif. Bunun onunla

hiçbir ilgisi yok." "Doğru. Öyleyse gel de kanıtla."

"Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

Elimde bir şişe su ve buzdolabından aldığım bir sandviçle kapı aralığında durup ona bakıyorum.

"Öyle mi görünüyorsun? Biraz eğlenmen gerek. Sen de gel."

"Hayır."

"Siktir, dostum. Gerçekten biriyle yatman lazım," diye mırıldanıyor Ezra.

Beynimin talimatı olmadan kolum hareket ediyor ve bir saniye sonra su şişem kafasına çarpıyor.

"Bu ne lan, Legend?"

"Geliyorsun," diyor Devin, sandalyesinden kalkıp tabağını lavaboya atarken. "Yardıma olacaksa giyinmene bile yardım ederim." Bana göz kırpmıyor ve yumruklarım kıvrılıyor.

"Ben sakat değilim," diye mırıldandım.

"Şunu iç ve sızlanmayı bırak." Bana üstü kapalı bir şişe votka uzattı.

Muhtemelen hala sistemimde olan ağrı kesici ilaçlarla hiç içmemeliydim, ama siktir et.

Şişeyi dudaklarıma götürüp iki tek atıyorum ve alkolün beni içten dışa ısıtmasına izin veriyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor sırtarak.

"Siktir git." Omzuna hafifçe yumruk atıyorum, ama o küçük bir sürtük gibi mızımızlanıyor.

Çocuklarla birlikte şişenin yarısını içtikten sonra duş alıp yola çıkmaya hazırlanıyorum.

Gerçekten parti yapmak istiyor muyum? Hayır, pek değil ama burada tek başıma oturup mutsuz olmaktan iyidir.

Devin arabayı Kappa evinin önüne çektiğinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ön bahçede içki içen ve iyi vakit geçiren insanlar var ama şu anda hissetmem gereken heyecanın zerresini bile hissetmiyorum.

Üniversitedeyim. Bir kardeşlik partisinde. Ve gerçekten umurumda değil.

Aklım, arkadaşının sözleriyle birlikte bana daha önce gönderdiği son mesajda takılı kaldı.

Ama sonra dün gece Ellis'le kütüphaneden çıkarken Luca'yı yatakhanenin penceresinde gördüğümü hatırlıyorum ve arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum.

Belli ki her şeyi unutmuş ve hayatına devam etmiş.

Eve doğru ilerlerken gözler dördümüzün üzerindeydi.

Nedenini çok iyi biliyorum. Harris'ler geldi, yani parti gerçekten başlamak üzere.

İnsanlar gelip onlarla tatlı tatlı konuşmaya başlamadan önce bir içki içmelerine bile fırsat vermiyorlar. Ne bekledikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Belki sadaka? Ama gerçekten umurumda değil ve kendime bir içki bulduktan hemen sonra onları mutfakta bırakıyorum.

"Kane Legend," diyor bir ses, narin bir el pazumun etrafını sarmadan önce.

Dönüp baktığımda, geçen hafta beni sınıfın dışında durduran sarışın kızı görüyorum. Ona gülümsüyorum ama bu onun yüzünden değil, Letty'nin o gün benimle flört etmesine verdiği tepki yüzünden.

"Birlikte biraz daha zaman geçirmemizin zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?" Bedenime doğru adım atıyor, göğüslerini koluma bastırıyor.

Güzel olduğu kesin, ama şu anda benim açımdan en ufak bir ilgi bile yok.

"Hayır, pek sayılmaz,"

diyorum soğuk bir şekilde.

"O-oh."

"İstediğiniz bir şey var mı, yoksa devam edebilir miyim?"

"Sadece seni biraz daha yakından tanımak istiyorum." Parmakları omzuma doğru ilerliyor ve elini tokatlayarak uzaklaştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Böyle iyiyim, teşekkürler. İyi geceler." Elinden sıyrılıp kaçma umuduyla arka kapıya doğru yürüyorum.

Neden bu gece buraya gelmenin evde yalnız kalmaktan daha iyi olacağını düşündüm ki?

Güverteden inerken birkaç meraklı bakışla karşılaşıyorum ama neyse ki kimse benimle konuşmaya çalışmıyor. Bir şey olursa, geniş bir rıhtım alırlar. Muhtemelen en iyisi bu. Yumruklarım bir piçin suratına savurma düşüncesiyle kıvrılıyor.

Tek sorun, kaptanımız olan futbol takımının yarın sezonun ilk maçı olduğu için burada olmaması. Koçtan uslu çocuklar olmaları ve erken yatmaları yönünde kesin talimat almış olacaklar.

Boş bir sandalye bulup içine çöküyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüyorum. Cebimdeki telefonum çalıyor. Çıkardığımda Ezra'dan bir mesaj görüyorum,
Açtığımda mesajının üzerinde bir video buldum.

Hiç vakit kaybetmemişsin.

Videoda oynat tuşuna basıyorum ve az önce evde olanları tekrar izliyorum, adı her neyse bana doğru bastırıyor. Sadece, ben onu vurmadan önce bitiyor ve onun yerine benim ona bakışında kalıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve onu cebime geri koyuyorum.

Bu gece umutsuz forma takipçileriyle uğraşacak sabrım yok.

Şişem boşaldığında, güzel bir vızıltı oluyor ama hala parti havasında değilim. Azıcık bile değil.

Şişeyi avluya fırlatıp duvara çarparak parçalanmasını izliyorum, birkaç kız şok içinde çığlık atıyor ama kimsenin ne yaptığını görecektense kadar uzun kalmıyorum.

Vücudum hala attığım her adımda ağrıyor, ancak hareket etmek hafta başına göre çok daha kolay, votka da kesinlikle yardımcı oluyor.

Çok geçmeden arkamdaki müziğin sesi azalmaya başlıyor ve sokağın karanlığı beni içine alıyor.

Ertesi gün nihayet gözlerimi açtığımda, güneş çoktan gökyüzünde yükselmiş ve kaslarım ağrımaya devam ederken başım durmadan ağrıyor. Daha iyi bilmesem, dün gece çok eğlendiğimi düşünebilirdim. Ama gerçek bundan çok uzak.

Dün gece buraya dönmek hatırlamak istediğimden daha uzun sürdü. Bir araba çağırmalıydım ama sessizlik hoşuma gitti, ben de yürümeye devam ettim.

Videonun patlamasından korktuğum için cep telefonuma bir daha bakmadım. Kötü görünüyordu. Umursamamalıydım. Ama Letty'nin bunu göreceğini düşünmeden edemiyorum. Yine, gerçekten umursamamalıydım.

Bir iniltiyle dönüyorum ve başımı yastığıma gömüyorum. Neyim var benim böyle?

Kolumu yatağın kenarına uzatıp pantolonumu buluyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum.

Tahmin edildiği gibi, ekranım tüm etiketlerden gelen bildirimlerle dolu. Hepsini temizliyorum. Saate bakıyorum.

Neredeyse iki.

Arkama yaslanıp tavana bakıyorum.

Maç birazdan başlayacak. Soyunma odasında takımla birlikte Koç'tan sezona istediğimiz gibi başlamamız konusunda moral verici bir konuşma yapıyor olmalıyım.

Geçen yıl şampiyon oldular ve bu yıl da sonuna kadar gitmemeleri için hiçbir neden yok. Gerçi orada olsaydım ve yatakta acıma partisi vermeseydim muhtemelen yardımı olurdu.

Bir yanım gidip oyunu deneyimlemek istiyor. Ama daha büyük bir parçam da saklanmak istiyor. Eğer oynayamayacaksam, o zaman ne anlamı var ki?

Kalkıp takımımı desteklemek için stadyuma gitmek yerine, yataktan kalkıp kahve aramaya çıkıyorum.

Ev sessizlik içinde. Hiç şaşırmadım. Gecenin bir vakti birilerinin geldiğini duydum ama henüz dönüp dönmedikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Kimseyle konuşmak zorunda kalmadan kendimi odama kapatarak dizüstü bilgisayarımı aldım ve ödevlerimi yapmaya koyuldum.

Gelecek hafta teslim etmem gereken edebiyat ödevimde kayboluyorum ve kapım açılana kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmiyorum.

"Ne oluyor Dev?" Başımı kaldırıp onu kapımın önünde gözlerini kocaman açmış bir halde görünce havladım.

"Ne? Mastürbasyon yapmıyorsun ki," diyor, sanki içeri dalmasını istemememin tek nedeni bu olabilirmiş gibi. "Zaten hepsini daha önce gördüm, dostum."

"Ne istiyorsun lan?" Dizüstü bilgisayarımı hüsrarla kapatarak soruyorum. Lanet olası sona çok yaklaştım.

"Aşağıya gelmen gerek." "Neden?"

Ev yanıyor mu?"

"Hayır. Sadece... sadece bir kez olsun sana söyleneni yap." "Pekala, Tanrım."

Yatağımdan kalkıp, elimi saçlarımın arasından geçirerek alnımdan geriye doğru çekiyorum ve onu aşağıya kadar takip ediyorum.

"Yemin ederim, yanlış giden bir seks festivalinden sonra temizlik yapmana yardım etmek zorunda kalırsam, gerçekten çok kızacağım."

"Seks festivali yok. Yani... burada olanlardan değil. Dün gece seni arayan kız çok vahşiydi ama."

"Bilmek istemiyorum."

"Senin kaybın kesinlikle benim kazancım oldu, dostum." "Yardım edebildiğime sevindim."

"Yardım mı?" diye soruyor, sesi küstahça çıkıyor. "Biriyle yatmak için senin yardımına ihtiyacım yok." "Her neyse. Ne için buradayım?"

Yaşam alanının etrafına bakarak soruyorum.

Hiçbir şey.

"Burada değil.

Dışarıda." "Eğer bu-"

"Sadece devam et. Buna degecek, söz veriyorum."

"Tamam."

Koridordan ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. Kendimi diğer tarafta beni karşılayabilecek her türlü saçmalığa hazırlamaya çalışıyorum.

Bu Devin'in bana yaptığı ne ilk ne de son eşek şakası olacak. Üzüldüğüm için kızgın olduğumu biliyorum ama bunu aşması gerekiyor.

Gözlerimi kapının eşiğinden kaldırdığımda şok içinde genişlediler. "Lanet olsun. Bu-"

"Evet." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Kahretsin," diye tekrarlıyorum, ayakkabımın olmadığını ve garaj yolunun çakılla kaplı olduğunu unutarak evden koşarak çıkıyorum. "Ow, kahretsin."

"İşte." Devin bana ön kapının yanında duran bir çift sürgüyü fırlattı ve bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeye doğru ilerlemeden önce onları giydim.

Parmak uçlarımı tertemiz tunç grisi kaputun üzerinde gezdiriyorum, gördüklerime inanamıyorum.

"Seni bir dakika yalnız bırakmamı ister misin?" Elim boyanın üzerinde, arabanın etrafında yürümeye devam ederken Devin soruyor.

Onu görmezden geliyorum, bir cevap veremeyecek kadar kafam karışık.

"Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?" Arkadaki plakaya baktım. Evet, bu benim.

"Yani... bunu sen organize etmedin mi?" "Biliyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, birlikte özel zaman geçirmek için onu garaja götürmeniz gerekiyormuş gibi görünüyorsunuz."

Onu tersledim.

"Bu ben değildim. Hurdaya döndüğünü sanıyordum."

"Belli ki birileri sihir yapmış çünkü bana oldukça iyi görünüyor."

Kamyonun sadece kuyruğa çarptığını biliyorum ama Kyle bana onun alındığını ve gittiğini söyledi.

"Evet," diye nefes alıyorum, arabamın etrafındaki turuma devam ediyorum, kamyonun çarptığını bildiğim noktaya odaklanıyorum.

O mükemmel. Sanki hiç olmamış gibi.

Sürücü kapısına geldiğim anda kolu çekip içeri giriyorum. Temiz araba kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Belki de her şey kaybolmamıştır.

Gözlerimi kapatıp başımı bir süre arkaya yasladım ve bunun durulmasına izin vermeye çalıştım. içinde.

Başımı salladığımda Devin'in eve geri döndüğünü görüyorum, Muhtemelen benimle dalga geçtiği mahremiyeti sağlamak için.

İçeriye kontrol etmek için sağıma baktığımda yolcu koltuğunun üzerinde beyaz bir zarf buluyorum.

Elime alıp önümde tutuyorum ama gözlerim yazıya takıldığı anda elim titriyor.

Letty.

LETTY

I Ella ve Violet iki yanımda, uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissederek Delta evine girdim.

Siyah bodycon elbisemin altına mayo giydim.

Israrla aldım ve kocaman halka küpeler, küçük bir choker kolye ve gülünç derecede yüksek bantlı sandaletlerle takımladım.

Eski ben gibi hissediyorum ve bu gerçekten iyi hissettiriyor.

Hazırlanırken gördüğümüz ateş toplarını ve adamın bu öğleden sonraki destansı galibiyetinin yarattığı heyecanı da ekleyince kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum.

"Haydi parti yapalım," diye bağılıyor Ella, kollarını başının üzerine atıp kalçalarını yuvarlayarak, tam ritmin düştüğü sırada içeri giriyoruz.

"Siz ikiniz dans edin, ben içki getireyim," diye teklif ediyorum ve mutfağı bulana kadar kalabalık evin içinde ilerliyorum.

Üç Solo bardak alıp votka ve soda ile doldurduktan sonra tekrar geri dönüyorum ve üzerime dökmemeye çalışıyorum.

Kalabalıklar arasında ilerlerken kızgın bakışlar beni takip ediyor, sınıflarımdan tanıdığım birkaç yüz görüyorum ama geçerken kimse beni durdurmuyor.

"Buyurun," diye bağıriyorum kızlara, dans ettikleri oturma odasının ortasında onlara katılırken.

"Ekip henüz gelmedi mi?" "Hayır."

"Güzel, bir galibiyetten sonra partiye gelmelerine bayılıyorum."

Gülümsüyorum, Luca ve Leon'un bu öğleden sonra başardıklarından duyduğum gurur göğsümü kabartıyor.

Giriş yapmalarını beklerken içiyor, dans ediyor ve gülüyoruz ama buraya gelmek için acele ediyor gibi görünmüyorlar.

"İşemem lazım, sonra dışarı çıkmamız lazım. Şu havuz beni çağırıyor," diye bağılıyor Violet ve bizden ayrılıyor.

"Biz de geleceğiz, değil mi
Let?" "Elbette."

Artık boş olan bardaklarımızı çöpe atarak üst kata çıkıyoruz ve tuvalet sırasına giriyoruz.

Neyse ki çabuk oldu ve sadece on dakika sonra kızlar beni dışarı çıkarıyor.

"Aman Tanrım, neden önce buraya gelmedik?" Hawaii temalı arka bahçeye bakarak soruyorum.

Plaj kulüpleri, hindistancevizinden kokteyller sunan bir bar, çim etekli kızlar ve erkekler var ve havuz, içeriden gelen aynı müzik alanı kaplayan hoparlörlerden pompalanırken eğlenen öğrencilerle neredeyse dolu. Avlu boyunca uzanan çitler boyunca ışıklar var ve sonunda ağaçlara asılmış.

Etrafıma bakıyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum, çenem şok içinde düşmüş. Bana bunun bir havuz partisi olduğunu söylediklerinde aklımdan geçen hiç de bu değildi.

"Şimdi neden bir mayoya ihtiyacın olduğunu anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum." Ve aslında şu anda herkese bakınca biraz fazla giyinmiş hissediyorum.

"Hadi o zaman, ne bekliyoruz?" Violet çantasını yanımızdaki masaya bırakıp elbisesini vücudundan sıyrarak soruyor, etrafımızdaki bazı erkeklerin çok hoşuna gidiyor.

Biri "Çıkar şunu kızım," diye sesleniyor ve kız hemen sese dönüp kollarını adamın omuzlarına doluyor.

Evin içinde yüksek sesli bir tezahürat patlak verir ve Ella'nın dudaklarında geniş bir gülümseme kıvrılır.

"Çocuklar burada."

Bir anda elbisesini başının üzerine geçirir ve masaya bırakır. Saçını düzeltmeye fırsat bulamıyor çünkü Brax ve West koşarak evden çıkıp onu yakalıyor ve üçü birden havuza düşüyor.

Onu bir bez bebekten daha fazlası değilmiş gibi etrafa fırlattıklarında gülmekten kırılıyorum.

"Hadi kızım. Çıkar şunu. Çıkar şunu," diye bağılıyor onu havaya kaldırdıklarında.

Bana dönerek, hem West hem de Brax, buradaki neredeyse herkes bana bakana kadar onun tezahüratına katılıyor.

Herkesin bakışları altında yanaklarım ısınıyor ve sistemime giren alkol için minnettarım çünkü bana çantamı Ella ve Violet'ınkilerle birlikte masaya bırakıp elbisemi vücudumdan aşağı sallamak için ihtiyacım olan güveni veriyor.

Çocuklar ıslık çalarken Ella, "Evet kızım," diye bağıyor ve bu kadar çok ten gösterdiğim için kendimi daha az bilinçli hissetmeme yardımcı oluyor.

"Lanet olsun," diye bağıyor arkamdan derinden gelen bir ses ve tüylerim diken diken oluyor.

Dönerek Luca'ya dönüyorum ve kendimi onun kollarına bırakıyorum. Kulağına "Tebrikler," diye ciyaklayarak biraz geri çekilmesini sağlıyorum.

Elleri belime iniyor, sıcaklıkları ateşimi yükseltiyor.

"Teşekkürler, güzel bir oyundu." "İyi mi? Ateş gibiydin."

"Beni mi izliyordun?"

"Maçlarda hep seni izliyorum, şapşal." Omzuna vurdum. O ve Leon'dan başka neyi izleyeceğim ki? Futbolu gerçekten sevdiğimden değil.

Evin duvarı sırtıma çarpana kadar hareket ettiğini fark etmedim.

Biz.

"Ne yapıyorsun?" Beni kafese kapattığını fark ederek soruyorum.

Gözleri vücuduma düşmeden önce bir süre benimkiler arasında gidip geliyor. Kalbim onun ilgisiyle hızla çarpıyor, önceki kızarıklığı o kadar sıcak yanıyor ki

Göğsüme kadar iniyor.

"L-Luc?"

Gözleri bir kez daha benimkilerle buluştuğunda, heyecanlı, sarhoş ya da... azgın olduğunda ortaya çıkan ela lehine yeşil neredeyse kayboldu.

Ağzım sulanıyor ve hızla yutkunuyorum, vücudum onun yakınlığına ve temiz erkek kokusuna tepki verirken beynim bizi aynı hizada tutmaya çalışıyor.

"Giyinmen gerek." Sesi o kadar kısık ki neredeyse duymuyorum.

O.

"Ne? Deli olma, bu bir havuz partisi."

Aşağıya baktığımda mavi beyaz bir şort giydiğini görüyorum. bu partinin ne olduğunu tam olarak bildiğini söyledi.

"Biliyorum. Ama bu şekilde dolaşamazsın."

Kendime bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Sevmiyor musun-"

"Cevabını duymaya hazır olmadığın bir soruyu sorma, Let."

Bir adım daha yaklaşıyor, ön kolunu başımın yanındaki duvara yaslarırken vücut ısısı tenimi yakıyor.

"Tamam."

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor, aramızda alışık olmadığım bir şey çatırıyor.

"Luc, dostum. Kızı bırak ve gel de bir içki al," diye gürlüyor arkasından bir ses ama kim olduğunu göremiyorum çünkü kocaman vücuduyla beni saklıyor.

"Bu gece bir orospu çocuğunun burnunu kırmamı istemiyorsan, elbiseni geri giymelisin."

"Mağara adamı gibi davranmayı bırak. O kadar küçük bile değil."

Başını iki yana sallar. "Hayır, parmağında küçük görünüyordu. Vücudunda ise çok günah."

"Luc," adam tekrar deniyor ve bu sefer onu kimin beklediğini görebilmem için benden bir adım geri çekiliyor.

Colt kaptanına gözlerini deviriyor, ben omzunun üzerinden baktığımda Leon'un beni yutmak istercesine bana baktığını görüyorum.

Bu mayo gerçekten çok kötü bir fikirdi.

Luca bana son bir kez baktıktan sonra Colt'a doğru yürüyor ve onu içeri götürüyor. Luca kardeşine bir şeyler söylemek için çok kısa bir süre durduktan sonra ikisi de bana bakıyor.

Luca içeride kayboluyor ama Leon gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Bir saniye sonra bana doğru ilerliyor ve gözlerini indiriyor.

Durmadan hemen önce başını bana doğru sallıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor.

"Ne? Bu sadece bir mayo," diyorum kollarımı havaya kaldırarak.

"Buradaki diğer kızlardan farklı giyinmedim."

"Biliyorum, Cupcake." Beni kollarına çekiyor ve ben de desteğini memnuniyetle karşılıyorum.

"Bu gece orada harikaydın."

"Kolay görünmesine sevindim, gerçek şu ki, birini kaçıırıyorduk." Söylemediği sözler karşısında nefesim kesiliyor.

"Oh?"

"Aletinden nefret ediyor olabilirim ama sahada çok iyi."

"Yakında geri dönecek. Gerekenden daha uzun süre uzak kalamayacak kadar inatçıdır."

"Şerefe dostum," diyor Leon, beni bırakıp iki hafta önceki partilerinden kişisel garsonlarından biri olduğunu hatırladığım birinci sınıf takım üyelerinden birinden iki içki alıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, fincanı elinden alarak. "Hadi, keyfimize bakalım."

Elimi tutan Leon beni boş bir şezlonga doğru yönlendiriyor ve ayaklarım hala yerdeyken oturduktan sonra beni bacaklarının arasına oturmam için aşağı çekiyor ve kolunu belime doluyor, böylece ona yaslanmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

Kardeşi gibi elbisemi geri giymemi talep etmemiş olabilir ama içimden bir ses ona sarılmanın da benzer bir etki yarattığını söylüyor.

Artık hiçbir erkek bana bakmıyor. Arka bahçeye göz gezdirdiğimde, çoğunun gerçekten de arkasını döndüğünü görüyorum. Sadece kızlar, sevgili krallarından birini ellerinden aldığım için bana hançer gibi bakıyorlar.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, biliyorsun."

"Sadece arkadaşım ile takılıyorum, bunda yanlış bir şey yok." "Gizli bir amacın varsa var."

"I-"

"Yapma," diyorum ve daha başlamadan tartışmasını kesiyorum.

Biraz zorba olabilirler ama dürüst olmak gerekirse, buradaki erkeklerden herhangi birinin bana asılmasındansa burada Leon'la oturmayı tercih ederim.

"Bütün hafta neredeydin? Sanki benden kaçıyormuşsun gibi." Bu soru üzerine kolları bana dolandı. "Bir dakika?" Ona bakabilmek için etrafımda dönerek soruyorum. "Benden kaçıyor muydun?"

"Hayır, yapmadım," diye dürüstçe cevap veriyor, göz temasını sürdürerek. "Luc'la geçen hafta sonu kavga ettiğimizi söylememe gerek yok, ben sadece sizi biraz yalnız bırakıyordum."

"Demek benim yüzümden kavga ediyordunuz." Luca'nın yanağındaki çürüğü hatırlayarak iç geçiriyorum. "Seni öptüğüm için mi?"

"Hayır, Let," diyor parmaklarımızı birbirine bağlayarak. "Bir süredir geliyordu. Sadece stres atmaya ihtiyacımız vardı. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ama ben istiyorum. Kavga etmenizi istemiyorum."

"Biz kardeşiz," diyor. "Yaptığımız şey bu."

"Hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum, aklım lisede kavga ettikleri günlere gidiyor.

"Bitirdin mi?" diye soruyor, başıyla fincanımı işaret ederek. "Evet."

"Hadi o zaman, parti yapalım. Kutlamam gereken bir galibiyet var."

Dans ediyoruz, içiyoruz, Brax ve West sonunda Ella'nın gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu ve Colt'un da ortadan kaybolduğu ve Leon'un dikkatinin, açıkça ilgilenmediği halde ona kirpiklerini kırpan bir kızıl tarafından çalındığı sırada beni ele geçiriyorlar.

Luca, aralarında kardeşimin de bulunduğu ekibin diğer üyeleriyle birlikte güvertede oturuyor. Arkadaşlarımla takılıyor olmama rağmen gözleri sürekli üzerimde. Gözlerimiz her birleştiğinde aramızda bir şeyler çatırdıyor ama hiçbir zaman yanımıza gelip bize katılmıyor. Oturduğu yerden içkisini yudumlarken kara kara düşünüyor.

Sonunda adamlardan kurtulmayı başardım ve avlunun sonundaki ağaçların önündeki masalardan birine yardımsever bir şekilde sarılmış havlulardan birini arakladıktan sonra kurulandım ve herkesin eğlenmesini izlemek için gölgelere geri döndüm.

Arkamdan sesler geliyor ama West, Brax, Zayn ve birkaç arkadaşı havuza girip yakınımnda oturan herkesi sırlıklam ederken hiçbir şey düşünmüyorum.

Arkamda bir hareket hissettiğimde onlara gülüyorum ama kimseye haber verme şansım olmuyor çünkü bir el ağzımı kapatırken bir kol belime dolanıyor ve ağaçların arasına geri çekiliyorum.

Bir ağaca yaslanıp çok tanıdık mavi gözlere bakarken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Eğleniyor musun?" diye feveran ediyor, gözlerini benimkilerden ayırıp vücudumda gezdiriyor. Dışarısı karanlık olduğu için pek bir şey görebildiğinden şüpheliyim ama içimden bir ses beni izlediğini ve ne kadar az giydiğimi bildiğini söylüyor. "Pis küçük fahişe," diye homurdanıyor ve doğrudan klitorisime karıncalanmalar gönderiyor.

Bunu nasıl yapıyor?

Cevabımı ısırarak geri alıyorum. Elinin hâlâ yüzümü kapattığını görmek zaten anlamsız olurdu.

"Seni izliyordum-" *Tahmin ettiğim gibi.* "Ellerini üzerinizde gezdirmelerine izin vermek."

Omuz silkiyorum ve umurumda değilmiş gibi ondan uzağa bakıyorum. *Umurumda değil.*

Bir adım daha yaklaşıyor, derin nefesleri yüzümde dalgalanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Ben güçlü dururken onun öfkeli, soğuk gözleri benimkilere bakıyor. Damarlarımdaki alkol hala kendime olan güvenimi destekliyor.

"Neden?" diye tükürür. "Neden yaptın bunu?"

Elini boğazıma ilk indirdiğinde, hâlâ partideki adamları kastettiğini düşünüyorum, ama onlar aslında hiçbir şey yapmadılar. Beynimin toparlanması birkaç saniye alıyor.

Öğleden sonra arabasının neredeyse yeni gibi teslim edildiğini bildiren bir mesaj aldığımı hatırlayınca farkına varıyorum.

"Neden olmasın?" Şakağında nadiren gördüğüm bir kasın nabzının atmaya başlamasına neden olarak soruyorum.

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Sesi alçak ve çakıllı ve şu anda kendini tutmak için gerçekten çok çabaladığını düşünmeden edemiyorum. Gözleri dudaklarıma kayarken parmakları boğazımı sıkıyor.

Kendimi küstah hissederek dilimi çıkardım ve alttakini yaladım. "Ne yapacaksın, Kane? Beni cezalandırıp tekrar parti tamamen mahvoldu mu?"

Sözlerim üzerine boğazından bir hırıltı koptu.

"Zaten beni becermek istiyorlar. Sen beni becerdikten sonra tekrar ortaya çıktığımda yüzlerindeki ifadeyi bir düşünsene."

Ona yem atmamalıyım ama ağzımın şu anda kendi aklı varmış gibi görünüyor ve kelimelerin dökülmesini engelleyemiyorum.

"İstediğin bu değil mi? Hepsi için, Luc ve Leon için, senin olduğumu bilmek?"

"Prenses." Uyarısı muhtemelen çoğu kızı korkuturdu ama ben Kane'i tanıyorum. Öfke dolu ve kötü niyetli olan o olabilir ama şu anda tüm güç benim elimde.

"Peki ne yapacaksın koca adam?"

Eli uzanıyor, parmakları mayomun üst kısmını sarıyor, belime düşene kadar kumaşı sertçe çekiştiriyor.

Dev eli kabaca göğsümü kavırıyor ve acı verici bir şekilde yoğuruyor.

"Tanrım," diye inliyorum meme ucumu acıtacak kadar sert çimdiklediğinde. O devam ederken göbeğim onun için zonkluyor.

"Bundan zevk alabileceğini söyledim mi?" diye bağılıyor ve kalçalarıyla beni sırtımdaki ağaca yaslayarak sertliğini karnımda hissetmemi sağlıyor.

"Kane," diye inliyorum, diğer eli de katılıyor, beni tek başına bundan kurtarabilecek mi diye merak edene kadar benimle alay ediyor.

"Hayır," diye bağıyor. Gerçi bana ne yapmamamı söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Hoşuna gitti mi?

Aşağı inerek göğsümün yan tarafını ısıyor ve dişlerinin yakıcılığı vücudumun üst yarısını sıcacık yaparken çığlık atmama neden oluyor.

Parmaklarım saçlarını buluyor ve canı yanana kadar büküyor. Göğüslerimi okşarken onu yerinde tuttuğumu söylemek istiyorum ama şu anda denesem bile onu çekebileceğimi sanmıyorum.

"Siktir," diye nefes alıyorum dişleri meme ucuma batarken. Acı çiçek açıyor, tüm göğsüm zonkluyor, beni lanet şeyi ısırp ısırmadığını merak ettiriyor. Ama sonra eli altıma girip sıırıslıkam amımı bulduğunda her şeyi unutuyorum.

"Sana bundan zevk alma demiştim," diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

"Hayır, söylemedin," diyorum derin nefeslerimin arasında. "Siktir," diye bağıyorum

iki parmağını içime sokuyor. Duvarlarıma sürtünüyor ve G noktamı bulmak için yukarı uzanıyor. "Siktir, siktir, siktir."

Ağzı boynuma yapışıyor ve derimi kıracak kadar sert emiyor.

"Kane," diye bağıyorum orgazmım doruğa ulaştığında, ama ben düşmeden önce, parmakları gitmiş ve ben döndürülüyorum.

"Sıkı tutun," diye bağıyor ve altımı bacaklarımdan aşağı çekerken ağacı tutmak için uzanıyorum.

Pantolonu arkamda hışırdarken dizlerim beni zar zor tutuyor.

Saniyeler içinde bacaklarımı daha geniş bir şekilde tekmeledi ve sikinin başını ıslaklığında gezdirmeye başladı.

Boğazımdan bir inilti kopuyor ama dilimin ucuna gelen yakarışı durdurmayı başarıyorum.

"Seni çıplak bırakıyorum, Prenses."

Ben daha sözlerini algılayamadan ileri atıldı.

Kollarım çözülüp yüzüm ağaca doğru uçarken "Siktir!" diye bağıyorum.

Beni yakalamadan önce sert kabuk yanağımı sıyrıyor, parmakları kalçalarıma saplanıyor ve vücudumdan henüz solmuş olan morlukların yerine yenilerini koyacağından emin oluyor.

Tekrar tekrar içime giriyor, o kadar derine vuruyor ki canımı yakıyor ama bu sadece salıverilmemin her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönmesini sağlıyor.

"Kane, Kane," diye bağıyorum.

"Yapma. Lanet olsun. Konuşma," diye tükürüyor itişler arasında. "Hepsi yalan. Söylediğin her şey yalan."

"Hayır," diye yakınıyorum ve kıcıma sert bir tokat yiyorum.

"Arabamı tamir etmenin her şeyi telafi edeceğini sanıyorsun. Bana yaptığın her şeyi telafi edeceğini. Tüm yalanları, aldatmaları, acıları."

"Hayır, Kane. Hayır, değildi-"

"Dur," diye bağıyor, orgazmım uyarı vermeden içime çarpana kadar beni daha da sert beceriyor.

İçimde dalga dalga yayılan, kaslarımı pelteye çeviren ve aklımı kaçırmama neden olan zevk dalgaları arasında aslında ne söylediğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen haykırıyorum.

Boğazından gırtlaktan bir kükreme kopmadan ve siki içimde şiddetle sarsılıp beni tohumuyla doldurmadan önce arkamda kıpırdamadan durduğunu belli belirsiz fark ediyorum.

Bunun en son gerçekleştiği zamanki sonuçları hatırlayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Anılar beni ele geçirmekle tehdit ederken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

İşi biter bitmez elleri kalçalarımı bırakıyor ve ayaklarının dibinde yere yığılıyorum. Dizlerimden ve ellerimden acı fışkırıyor ama bu göğsümü parçalayan acıyla kıyaslanamaz bile.

Etrafta dolaniyorum, altımı yukarı çekiyorum ve ters dönüyorum.

Bir kez daha giyinmiş ve tehditkâr gözlerle bana bakıyor.

"Benim işime karışma, Prenses."

"Senin benimkinden uzak durduğun gibi."

Bana doğru bir adım atıyor, ama eğer sineceğimi düşünüyorsa, o zaman tekrar düşünmesi gerekecek.

Uzanıp boğazımdan tutarak beni kirli zeminden kaldırdığında dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor. Gözleri bir kez daha dudaklarıma kaymadan önce bana bakarken çenesi patlıyor.

"Öp beni," diye hırlıyorum. "Sana meydan okuyorum."

"Siktir git," diye tükürüyor ve beni bırakıp karanlığa doğru fırlıyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, titreyen elim boğazıma geliyor.

Parmakları öylece duruyordu. "Siktir."

Birkaç metre ötemdeki partinin sesi aklıma geliyor ve gerçekler yüzüme çarpıyor.

"Az önce ne yaptım ben?"

Ayağa kalktığımda dizlerimin çökmeyeceğinden emin olacak kadar vücudumu kontrol altına almam beş dakikamı alıyor.

Bikinimi düzeltip üzerimi örtüyorum ama hiçbir şey olmamış gibi geri dönemeyeceğimi zaten biliyorum.

Çamur içindeyim, dizlerimde ve yanağımda sıyrıklar var ve eminim ki göğsümün ve boynumun her yerinde kırmızı, kızgın izler var.

Luca ya da Leon -hatta takımdan herhangi biri- bana bir kez bakacak ve kıyamet kopacak.

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen yapılacak en iyi şey bu değildi, ama alkolün etkisi altında ve o dünyayı sarsan orgazmın artçı şokları hala uzuvlarımı seğirtirken, topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

Dallar ve taşlar ayaklarımı kesiyor ama yolun olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerlerken kötünün iyisi olduğunu anlıyorum.

Kampüsten çok uzakta değiliz, geri dönmem en fazla yirmi dakika sürer. Eğer şanslıysam, ben oraya varmadan biri beni kaçıtır ve acıma son verir.

İç karartıcı düşüncelerimle başımı sallayarak, ağaçların arasından sokak lambaları görüldüğünde omuzlarımı dikleştiriyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

Diğerlerine sarhoş olduğumu ve eve bırakacak birini bulduğumu söylerim.

Havuzun etrafındaki masanın üzerinde duran çantam, cep telefonum ve cüzdanım aklıma gelince duraklıyorum. Ama bu beni geri döndürmeye yetmiyor.

Kaldırıma çıkarken irkildim. Zemin daha düzgün olabilir ama taşlar da dallar kadar kötü kesiyor.

Sokakta aceleyle ilerliyorum ve yemin ederim köşeyi dönüp bir önceki sokakta sıralanan kardeşlik evlerinden uzaklaşana kadar nefes almıyorum.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak başımı dik tutuyorum ve gerçekten hissetmediğim bir özgüvenle yürüyorum.

Evlerin önünden geçerken neyse ki sokak boş. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama pencerelerin çoğu karanlıkta. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Ev sakinleri muhtemelen az önce çıktığım evde parti yapıyorlar.

Bir motorun gürültüsü omurgamı dikleştiriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ama bir şey yapmaya ya da söylemeye hazır bir şekilde durmasını izlemem gerekebilir diye omzumun üzerinden bakmayı reddediyorum.

Bu bölgenin öğrencilerle dolu olduğunu ve bir kızın sadece bikiniyle utanç yürüyüşü yapmasının muhtemelen şimdiye kadar gördükleri en sıra dışı şey olmadığını biliyorum ama kimsenin beni fark ettiğini bilmeden gerçekten yapabilirim.

Neyse ki araba herhangi bir olay yaşanmadan geçti, ancak içeride kim varsa işaret ettiğini ve güldüğünü hayal edebiliyorum.

Bir dahaki sefere uzaktan bir araba sesi duyduğumda daha az panikliyorum. Gerçi arkamda yavaşladığı için daha dikkatli olmalıydım.

Muhtemelen neredeyse çıplak vücudumu süzen birkaç adam olduğunu varsayarak devam ediyorum.

Geri dönmeyi reddederek, beni geçmek için hiçbir çaba göstermediklerinde hızımı artırıyorum.

Nefeslerim hızlanıyor ve kaçırıldığıma dair düşüncelerim tekrar zihnimde ön plana çıkarken tüm vücudum titremeye başlıyor. Ama içimden bir ses o kadar da şanslı olmadığımı söylüyor. Muhtemelen Kane bana bir fahişeye benzediğimi söylemek üzeredir.

İkinci seçeneğin muhtemelen daha olası olduğuna karar vererek devam ediyorum. Arkamdan kapanan bir araba kapısı göğsümde bir kurşun gibi patlıyor. Tam koşmaya başlayacaktım ki kollar beni sarıyor ve güçlü bir göğsün içine çekiliyorum.

Çılgılık atıyorum ama kocaman bir el tarafından boğuluyorum. Kane'e ait olmadığını zaten bildiğim bir el.

Kollarım çırpınıyor ve bacaklarım tekmeliyor, beni tutan kişiyle bağlantı kurmaya çalışıyorum ama nafile.

Beni döndürüyor ve siyah bir Town arabasının arkasına atılıyorum.

Gözlerim araca kilitlendiği anda tüylerim daha da diken diken oluyor.

Böyle bir arabayla gelip beni götürecek tek bir kişi var.

Kafamı kaldırdığım anda Victor Harris'in kendini beğenmiş ama şeytani gözleriyle karşılaşıyorum.

"Scarlett, bu ne sürpriz. Bu durum için giyinmişsin bile."

Cevap vermek için dudaklarımı aralıyorum ama buna fırsatım olmuyor çünkü sert bir şey başımın yan tarafına çarpıyor ve her şey kararıyor.

E K e n d i m e gelmeye başladığımda her yerim ağrıyor ama hiçbir şey başımdan daha fazla ağrımıyor.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama o kadar ağırlar ki sanki Kirpikler birbirine yapışmış.

Beni bir kez daha ele geçirmek isteyen karanlıkla savaşmaya çalışırken inliyorum. Ama sonra biri yanımda konuşuyor ve ben hemen uyanıyorum.

"Baba?" Gözlerimi zorla açıp sağıma bakarak soruyorum. "Aman Tanrım, baba," diye ağlıyorum ona bakabildiğimde.

Her iki gözü de kararmış ve şişmiş, alnından kurumuş kan geliyor, burnu kırılmış gibi eğri görünüyor ve dudakları yarılmış.

"Ne oldu? Neredeyiz? Neler oluyor?"

Her şey kararmadan önce gördüğüm son yüzü hatırladıkça kanım donuyor.

Victor Harris.

"Sevdiğin insanlara kolayca ulaşabiliyorum, Scarlett. Bunu asla unutmamalısın."

İki hafta önce arabasında söylediği sözler aklıma geliyor.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyorum.

Başarısız oldum ve şimdi bunu babam ödeyecek.

Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ve kısa süre sonra arkamdan bağlı olduklarını fark ediyorum, hareket ettirmeye çalıştıkça parmaklarım uyuşuyor. Bir bacağımı kaydırıyorum ve onu da yapamadığımı fark ediyorum.

Lanet olsun.

Bir an için başımı öne eğiyorum, beynimin uyanmasını ve burada olanlara gerçekten odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum.

Odanın etrafına bakıyorum ama nerede olduğumuza dair bana ipucu verecek hiçbir şey yok. Oda çıplak, duvarlar gri ve koyu lekelerle kaplı. Ne olabileceklerini düşünmek bir yana, bakmak bile istemediğim lekeler.

Sol tarafımdaki duvarda yüksek bir pencere var ama tahtayla kapatılmış, içeri hiç ışık girmiyor. Hâlâ gece mi yoksa güneşin doğmasına yetecek kadar uzun süredir dışarıda mıyım hiçbir fikrim yok.

Kendimi burada nasıl bulduğuma dair anılar beni aşağıya baktırıyor. Üzerimde sadece mayomun olmadığını, birinin beni örtmek için başıma kirli bir tişört geçirdiğini fark ediyorum. Minnettar olup olmamam gerektiğinden emin değilim çünkü onu giymiş olabilecek son kişi içinde ölmüş gibi kokuyor.

Ne kadar üşüdüğümü ilk kez anladığım için titriyorum. İkimizin de üzerinde parlayan parlak spot ışığı biraz sıcaklık veriyor ama yeterli değil ve çok geçmeden dişlerim takırdamaya başlıyor.

"Neredeyiz?"

"Bilmiyorum." Babamın soğuk ses tonu karşısında boğazımdan kaçmak isteyen hıçkırıklara karşı koyuyorum.

Ona bakıyorum ama hareket etmiyor. Gözleri önümüzde bir noktaya sabitlenmiş durumda, ama dikkatini neyin çektiğini görmek için baktığımda hiçbir şey göremiyorum. Odanın o tarafı karanlıkta.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor.

"Sen... üzgün müsün?" Bana ilk kez dönüyor, yüzüne ilk kez tam olarak bakmama izin veriyor ve tepkimin görünmesine izin vermemek için savaşıyorum.

"Evet. Bunların hepsi benim suçum," diye ağlamaya başladım.

"Oh, tatlım. Öyle değil, lütfen öyle düşünme."

"O... o bana bir iş verdi ve ben başarısız oldum."

"O ne?" Babam kükrüyor, sesi etrafındaki sessiz boşlukta yankılanıyor Biz.

"Artık bir önemi yok. Bana eğer başarısız olursam, o zaman peşinden gideceğini söyledi.

ve işte buradayız."

Babam bağlarına karşı çırpınıyor.

"Neredesin, seni lanet olası amcık," diye bağıyor, bileklerindeki bağları öyle sert çekiyor ki ellerini koparacağından endişeleniyorum.

Benimkilerin neyle bağlandığı hakkında hiçbir fikrim yok ama babaminkiler kablo bağlarıyla sıkıca bağlanmış. Kablo bağları derisini kesiyor ve altında bir kan birikintisine neden oluyor.

"Sakin ol," diyorum.

"Sakinleşmek mi? Sakin ol lan. O amcık benim küçük kızımı sandalyeye bağladı." Bana bakıyor, gözleri yüzümün yan tarafında geziniyor. Ne kadar acıdığını düşününce, nasıl görüldüğünü düşünmekten nefret ediyorum. "Ve senin canını yaktı."

"Ben o-"

Sözlerimi anında kesen bir bakışla beni iğneliyor. "Buraya gel ve benimle yüzleş, seni lanet olası amcık."

Çenem düşmüş bir şekilde babama bakıyorum. Sanki şu anda birlikte büyüdüğüm adamdan tamamen farklı bir adam. Sanırım hayatım boyunca kaç kez küfür ettiğini duyduğumu bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirim ama şu anda ele geçirilmiş bir adam gibi.

Ağızından tükürükler saçılırken ve vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titrerken gözlerimi kısarak onu inceliyorum.

Babamı hiç tanıyor muyum?

Karanlıktan gelen ağır ayak sesleri bağırmasını durdurur ve sinir bozucu bir otuz saniyenin ardından ortaya çıkar.

Korku omurgamda hızla ilerliyor ve Victor'un gözleri vücudumdan yana düşmeden önce benimkilere takılıyor.

"Çok yazık. Giydiğin küçük şey çok hoşuma gitmişti."

Babam bir kez daha kurtulmaya çalışırken sandalyesi sallanıyor.

"Sakin ol, William. Kızınla gurur duymalısın. Görünüşe göre eski taşlardan bir parça."

Babamın gözleri başımın yan tarafını yakıyor ama bana bakan canavardan başka bir yere bakmayı reddediyorum.

"Bırak onu," diyorum.

Victor gözlerimin etrafındaki deri kırıışmadan önce bir süre gözlerimi tutuyor ve gülerek başını geriye atıyor.

"Vay canına, Scarlett. Sana verdiğim değerden daha büyük taşakların varmış. Annenin seninle kaçıp gitmesi çok yazık oldu. Benim için gerçek bir değer olabilirdin." Gözleri bir kez daha vücudumda geziniyor ve midem tiksintiyle çalkalanıyor.

"Onu rahat bırakın. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye ağlıyor babam.

"Ama William. Her şeyin onunla ilgisi var. Gördüğünüz gibi, beni kazıklayan sadece siz değilsiniz, ikiniz de kazıklıyorsunuz. Ve emin ol ki bu işin dibine kadar ineceğim."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok. İstedığınızı yaptım, kameralarınızı yerleştirdim," diye tükürdüm. "İstedğin istihbaratı alamaman benim suçum değil."

"Hayır, ama en iyi adamlarımdan birinin hastanelik olmasına neden oldu, değil mi Scarlett?"

"Neden bahsediyor bu?" Babam bana soruyor ama ben yine ona bakmayı reddediyorum.

"Kane'in kazasının bununla hiçbir ilgisi yok."

"Oh, ama öyleydi. Öfkeliydi ve sen onu uçurumun kenarına ittin."

"Onun hareketleri benim kontrolüm dışında."

Sustu ve başını salladı. "Bu senin için düzenli bir olay gibi görünüyor, değil mi? Önce Riley, şimdi de Kane. Sen bir lanetsin, Scarlett Hunter."

Babamın nefesi kesiliyor ama ikimiz de onu görmezden geliyoruz.

"Peki neden yanıma geldin? Sen de mi ölmek istiyorsun?" Sırıttıyorum.

Kıkırdıyor, soğuk, şeytani ve ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Ee..." diyor, sonunda gözlerini benden alıp babama çevirerek. "Baba, ikinizin de neden burada olduğunuzu kızına anlatmak ister misin, yoksa bu onuru ben mi üstleneyim?"

"Siktir git." Babam Victor'un suratına tükürür.

Cebinden bir mendil çıkarıp tükürükleri sildikten sonra kolunu geriye doğru kaldırıp babamın suratının ortasına bir yumruk indiriyor. Burnu bir kez daha patlıyor ve çenesinden bir kan nehri akıyor.

"Kes şunu, lütfen," diye bağıriyorum. "Kes şunu. Bu onun suçu değil."

"Ama Scarlett. Öyle. Görüyorsun ya," dedi babamdan bir adım geri çekilerek ve parmak eklemlerini temizlemek için mendilini bir kez daha çıkararak. "Babam seni inandırdığı gibi sadece aptal bir tamirci değil. Tedarik zincirimın çoğunu yöneten kişi o."

"Ne?" Şok içinde gerileyerek soruyorum. "Hayır, yalan söylüyorsun. Öyle bir şey yok."

Hayır.

"Özür dilerim, tatlım." Babamın sesi yaşadığım şoku kırıyor ve ben ağzım bir karış açık ona bakakalıyorum.

"Ne?"

"Doğru söylüyorum. Bu amcık için çalışıyorum."

Babamın sözleri üzerine Victor'un boğazından bir hırıltı kopar.

"Niyetim asla bu değildi ama başıma kötü bir şey geldi ve başka seçeneğim yoktu."

"Ama biri satın alındı ve Garaj, onlar ödenmiş ve Borçlar, onlar..." Farkına varır. "Arayan Victor'du."

Victor'un yüzünde başarılı bir gülümseme belirir.

"Baba, bunu nasıl yaparsın?" Ağlıyorum. Lanet ruhunu şeytana sattı.

"Ya bu olacaktı ya da hepiniz evsiz kalacaktınız ve ben bunu aileme asla yapmam."

"Yine de gitmemize izin verdin. Annem işinin bittiğine karar verdiğinde, öylece durup gitmemize izin verdin."

"Tamam, her ne kadar eğlenceli olsa da," diyor Victor, söyleyeceğim başka her şeyi durdurarak. "İkinizin de öğrenmesi gereken çok önemli bir ders var."

Sesindeki sessiz tehditle bedenim titriyor.

"Kimse bana saygısızlık edemez, arkamdan iş çeviremez, hırsızlık yapamaz-" Gözlerini babama diyor. "Oğullarımı incitir." Bana dönüyor. "Sonuçlarını öğrenmeden."

"Senden bir kuruş bile çalmadım Victor," diye yalvarıyor babam.

Bana doğru bir adım atıyor, sandalyemin etrafından dolanırken arka cebinden bir pense çıkarıyor.

"Hayır," diye bağılıyor babam, işin nereye varacağını çok iyi biliyor. "Ona dokunma, lütfen. Hıncını benden çıkar."

"Baba, hayır. Az önce hiçbir şey yapmadığını söyledin."

Victor arkamızda tereddüt ediyor, ancak bunun hangimize zarar vereceğine karar veremediği için olmadığından eminim. O sapık bir orospu çocuğu ve ikimize de hiç düşünmeden işkence edebilir.

Davranışları hakkında Creek'te dolaşan söylentilerin çoğunun abartılı olduğunu biliyorum, ancak bunlar bir gerçekten kaynaklanıyor, bunu biliyorum.

Masum olduğu halde öfkesini babama yönelttiği düşüncesiyle gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Victor ona inanmayabilir ama ben inanıyorum.

Babam bunların hiçbirini isteyerek yapmazdı. Başka seçeneği olmadığına ve bunu ailesi için yaptığına inanıyorum. Benim tanıdığım adam bu. Babam.

Victor hareket ediyor ve babama doğru ilerlerken omzumun üzerinden her adımını izliyorum.

"Hayır, lütfen. Her şeyi yaparım, lütfen. Ona zarar verme." İşte bu hasta herifin dikkatini çeker.

"Herhangi bir şey,"
diye hırslıyor. "Evet,
her şey."

Sanki görüşümü engelleyen bir sandalye yokmuş gibi gözleri vücudumda geziniyor.

"Ne kadar cazip olsa da, bir çırpıda senden daha iyi fahişeler bulabilirim."

Victor eğilip penseyi parmaklarından birine sıkıştırırken babam, "Sakin konuşayım deme," diye bağıyor.

Babamın vücudu acıyla sarsılırken "Hayır, lütfen, HAYIR" diye bağıyorum.

Babamın acı dolu iniltileri kulaklarımı doldururken, önümde durana kadar yaklaşan ayak seslerini duymuyorum.

Gözlerim onu bulduğunda nefesim kesiliyor.

Onu yıllardır görmüyorum, ama bu yıllar ona iyi gelmiş, eğer kötü babasının daha genç ve seksi bir versiyonu gibi görüldüğü gerçeğini görmezden gelerseniz.

"Yeter Victor," diye bağırır ve Victor sakinleşir.

"Senin için ne yapabiliriz, oğlum?"

"Cevap William değil. Köstebeği buldum."

Dudaklarımdan büyük bir hava akımı geçerken ciğerlerim hiç bilmediğim kadar hızlı sönüyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, başım dönüyor. "Aman mı?"

"Halledildi." Babasına doğru başını sallar ve Victor oğlunun ve ikinci komutanının yanına gelir.

"Tamam. Güzel. William gitmekte özgür mü?"

"Evet. Durumdan habersiz olduğu konusunda teminat aldım. Ama seni izliyor olacağız," diye uyarıyor Reid babamı. "Bir daha çuvallarsan buradan öyle kolayca çıkamazsın."

"Ya Scarlett?"

"Onunla ben ilgilenirim." Gözleri benimkilere dikiliyor ve babasının bana baktığı zamanki korkunun aynısı kemiklerimi titretiyor.

Sırf daha genç olduğu için beni bu karmaşadan kurtarmaya daha kolay ikna edeceğini düşünmek aptallık olur.

Birlikte okula gitmiş olabiliriz. Kane'in arkadaşı olabilir. Ama bana karşı hiçbir bağlılığı yok ve Creek'teki herkes Reid Harris'in düşmanlarına ne yaptığını çok iyi biliyor.

Belinden bir bıçak çıkarıyor ve bana doğru adım atıyor.

"Lütfen, hayır," diye yalvarıyorum o yaklaştıkça.

Dudakları kulağıma değmeden önce gözlerinde eğlenceye benzer bir şey parlıyor.

"Kork, Scarlett," diye uyarıyor, derin sesi tüylerimi diken diken ediyor.

O arkamda kaybolurken nefesimi tutuyorum ve bir saniye sonra rahatlayarak iç çekiyorum, kollarımı önüme getiriyorum ve bileklerimdeki hasarı inceliyorum. Neyse ki babaminkilerden daha iyi durumdalar ama bu durum beni daha iyi hissettirmiyor.

Sonra, ayak bileklerimdeki bağları kesiyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Dizlerim beni zar zor ayakta tutuyor ve eğer belime doladığı kolu olmasaydı, şu anda yerde bir yığın olurdum.

Ne kadar zamandır orada bağlı olduğumu ve bunun farkında olmadığımı merak ediyorum. "Gidelim," diye tersliyor, sert tutuşu belime saplanıyor.

"Ama babam," diye ağlıyorum.

"Babanla konuşmamız gereken şeyler var, *Prenses*." Reid beni uzaklaştırırken Victor homurdanıyor.

"Lütfen ona zarar verme," diye yalvarıyorum.

"Sen sadece kendin için endişelensen nasıl olur? Oğlum bir kadını nasıl cezalandıracağını çok iyi bilir, öyle değil mi evlat?"

"Hayır," diye haykırıyor babam, sandalye kaçma girişimiyle o kadar sallanıyor ki devriliyor ve kafası altındaki soğuk beton zemine çarpıyor.

"Hayır," diye bağıriyorum, Reid'in elinden kurtulup ona ulaşmaya çalışıyorum.

"Gidelim," diyor ve beni küçük bir çocukmuşum gibi kollarına alıyor.

Kaçmak için mücadele ediyorum ama tutuşu çok sıkı ve sonunda kaslarım pes ediyor ve beni babamın karşılaşmak üzere olduğu kaderden uzağa taşıırken hareketsiz kalıyorum.

Reid, şimdi Hawks kulüp binası olduğunu anladığım yerin dışına çıkana kadar konuşmuyor.

Tüm üyelerin takıldığı ortak alanlarda yürürken neredeyse tüm gözler bize çevriliyor. Hâlâ uyanık olan bu kadar çok kişi olması bana belki de o kadar da uzun süredir bu işin dışında olmadığımı dair ilk ipucunu veriyor.

Kapıyı tekmeleyerek açtığında ve ufukta belirmeye başlayan güneşin görüntüsüyle karşılaştığımızda bu düşünce doğrulanıyor.

Kamyonetinin yanında durdu ve beni ayağa kaldırdı.

Kapısını açarak içeriden siyah bir kapüşonlu çıkardı ve bana uzattı.

"Al, bunu giy. Bu berbat bir şey."

"Oh... um..."

"Sorun değil, sana zarar vermeyeceğim." "Ama dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum. Şimdi değişmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet." Hiç düşünmeden iğrenç gömleği hızla başımdan geçirip yere fırlatıyorum.

Kapüşonluyu ondan alırken Reid, "Şanslı orospu çocuğu," diye mırıldandı. "O da neydi öyle?"

"Siktir. Hiçbir şey."

Yere attığım kumaşı alıp arka kapıyı açıyor ve içeri atıyor.

Kamyonetin arka koltuğuna bakarak, "Bin lan," diyor. "Oh... uh... tabii."

Beni götürmesini gerçekten isteyip istemediğim konusunda ikilemde kalarak içeri daldım. Bir yandan buradan olabildiğince uzaklaşmak istiyorum ama diğer yandan babam içeride ve onun da benim kadar kolay çıkıp çıkamayacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

İçeri girer girmez Reid kapıyı yüzüme kapattı ve sürücü koltuğuna tırmandı.

"Peki ya babam?" Koltukların arasından başımı uzatarak sordum.

Vücudum ani hareketim karşısında çığlık atıyor ama onu bir kenara itiyorum, babamın güvende olup olmayacağını bilme ihtiyacım daha önemli.

"Baban kendi başının çaresine bakabilir, Letty. Yıllardır bu hayatın bir parçası, ne yapacağını biliyor."

"Evet, o konuda."

"Letty," diye iç geçirdi, yerleşkenin otoparkından çıkıp Maddison County'ye giden otoyola doğru döndü. "Sana babanın hayatını anlatmak bana düşmez. Onunla konuşmalısın."

"Çok yardımcı oldun," diye hayıflanıyorum, arkama yaslanıp başımı cama yaslıyorum. "Saat kaç?"

"Sabah altıda."

Akıp giden trafiğe bakarken gözlerim ağırlaşıyor. Gecem cehenneme dönmeden önce aldığım alkolün etkisi çoktan geçmişti. Başım zonkluyor ama bunun her şeyden çok Victor'un beni bayıltmış olmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum.

Reid ne kadar uzun süre araba kullanırsa, vücudumun o kadar çok kapanmaya başladığını hissediyorum. Savaşma ihtiyacım, adrenalinim benden çekiliyor ve beni bitkin ve kırılmış bırakıyor. Bu yabancı olduğu bir duygu değil, ama bir daha asla hissetmeyeceğim bir duygu.

"Al," diyor Reid ve baktığımda partide terk ettiğim çantamı, ayakkabılarımı ve elbisemi uzattığını görüyorum.

"Nasıl-"

"Sadece bir teşekkür ne dersin?"

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, onları ondan alıp kucağıma koyuyorum, onlarla başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim.

Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum ama sonunda ağır göz kapaklarım kapanıyor ve arabanın titreşimleri beni çok ihtiyacım olan uykuya gönderiyor.

KANE

IElimde Letty'nin hala açılmamış mektubuyla yatağıma uzanmış, pencereden gökyüzünü aydınlatmaya başlayan turuncu ışıltıya bakıyordum.

Uyumam gerek ama vücudum hala geçirdiğimiz birkaç dakikanın etkisinde. Delta evinin arkasındaki ormanda.

Gitmemeliydim, bunu biliyordum. Ama kendimi de durduramadım.

Onun takımla, Dunn'larla kutlama yapacağı düşüncesi göz ardı edilemeyecek kadar fazlaydı ve kendimi kazadan bu yana ilk kez arabama binip şehrin diğer ucuna giderken buldum.

Beklemediğim şey ise daha sonra olanlardı.

Onu uzaktan izlemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Öyle de oldu. Oldukça uzun bir süre ama herkesi izlemek için hareket ettiğinde, saldırmam gerektiğini biliyordum yoksa muhtemelen hayatımın geri kalanında pişman olacaktım.

Ön kapının çarparak kapanmasına zar zor tepki verdim. Döndüğümde Ellis buradaydı ama Devin ve Ezra hâlâ dışarıda bir partideydiler. Her nereye gidiyorlarsa beni de davet etmişlerdi ama dinlemedim bile. Cuma gecesinden sonra işim bitmişti. Ayrıca, Letty'nin nerede olacağını biliyordum ve başka bir partide olmamın imkânı yoktu.

Ayak sesleri merdivenleri gümbürdeterek çıkıyor, odama yaklaşıyor ve üst kata gelmek için çaba sarf ediyorlarsa ya bana ya da Ellis'e geldiklerini bilerek yatakta kendimi biraz yukarı çekiyorum.

İki saniye sonra kapım uçarak açıldı ama kapıda duran kişi ne beklediğim kişiydi ne de kollarındaki baygın beden.

"Ne oluyor lan?" Yataktan fırladım, Reid'in onu yatırabilmesi için çarşafı geri çektim.

Bacakları çizik ve çamurla kaplı, üzerinde bir erkek kapüşonu var ama bunların hiçbirisi en endişe verici şeyler değil çünkü yüzünün sağ tarafını kaplayan kurumuş kan.

"Ne oluyor Harris?" Dizlerimin üzerine çöküp yarasına bakmak için saçlarını nazikçe oynatarak bağıyorum.

Reid sadece tek bir kelimeyle cevap veriyor ve bu kanımı donduruyor. "Victor."

"Orospu çocuğu," diye tükürdüm. "Neden?"

"Sence neden? Ona sevkıyatlar hakkında istediği bilgiyi vermedi."

Reid küçük masamdaki sandalyeye otururken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bu saçmalık. Onunla hiçbir ilgisi yok." "Victor bunun için William'ı içeri çekti."

"Oh kahretsin. O biliyor mu?"

Başını sallıyor ve ben de uzun bir nefes alıyorum.

"Evet. İkisini de sandalyelere bağlamıştı. Geldiğim zaman gelmeseydim... şey..."

Daha fazlasını söylemesine gerek yok, zaten tüylerim diken diken oldu. Victor'un neler yapabileceğinin fazlasıyla farkındayım.

"Onu nasıl çıkardın?"

"William yanlış bir şey yapmadı, sadece bu saçmalığa kendini kaptırdı."

"Ona zarar vermeni mi bekliyordu?"

"Muhtemelen. Yine de ona dokunmadım." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Biliyorum dostum. Aklıma bile gelmedi."

Yatağında kıpırdanıyor ve nerede olduğunun farkında olacak kadar bilincinin yerinde olup olmadığını merak ediyorum.

"Gitmeliyim," diyor Reid, sandalyemden kalkarken. "Bekle," diye sesleniyorum o kapıyı açmadan önce.

"Onu neden buraya getirdin?"

"Çünkü onun başka bir yerde olmasını istemeyeceğini biliyordum." Ağzımın kenarında hüznü bir gülümseme belirliyor.

"Teşekkürler, dostum."

Kabul edercesine başını sallıyor ve kapıdan içeri süzülüyor. Ön kapı arkasından kapanmadan önce merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyorum.

Birkaç dakika boyunca onu izliyorum, umutsuzca yanına yatıp onu kollarıma almak istiyorum ama önce onu temizlemem, dikiş atılması gerekebilir diye kafasını iyice kontrol etmem gerektiğini biliyorum.

Hemen mutfağa koşup lavabonun altına sakladığım ilk yardım çantasını ve bir kase ılık suyu alıyorum.

Odama döner dönmez bir kez daha dizlerimin üzerine çöküyorum ve bir pamuğu suya batırıp yüzünü temizlemeye başlıyorum.

Sıcaklık tenine vurduğunda inliyor.

"Sorun yok, Prenses. Güvendesiniz." Sözlerime neredeyse gülecektim. Bu gece kim bilir neler yaşamış olabilir ama her şey benim onu ormana sürükleyip bir ağaca yaslayarak vahşice becermemle başladı. Yanında kendini güvende hissedeceği son kişi ben olmalıydım. Yine de o burada ve bunu daha iyi hale getirmek için şu anda elimden gelen her şeyi yapacağım.

Kanı temizledikten sonra, şakağındaki saç çizgisinde bulunan kesik o kadar da kötü görünmüyor. Kullandığım her şeyi atmadan önce her ihtimale karşı birkaç dikiş atıyorum ve sonunda yanına sürünerek giriyorum.

Yan yatıyorum ve huzur içinde uyurken onu izliyorum. Bu gece tam olarak neler yaşadığını öğrenmek için onu uyandırma isteğim çok güçlü, ama dinlenmesine izin vermem gerektiğini biliyorum.

Ona yakın olma ihtiyacıyla, vücudumun uzunluğunu onunkine doğru bastırıyorum. Kendime bunun onun için, onu sıcak tutmak için olduğunu söylüyorum ama temastan kıvılcımlar çıktığı anda bunun saçmalık olduğunu anlıyorum.

O da bunu hissetmiş olmalı çünkü gözleri açılmadan önce tüm vücudu geriliyor.

Panik içinde doğrulmaya çalışmadan önce yüksek sesli soluğu sessiz odayı dolduruyor. "Hangi cehennemde-"

"Sorun yok, Prenses. Güvendesiniz," diye tekrarlıyorum daha önceki sözlerimi. Ama dehşet içindeki geniş gözlerini bana çevirdiğinde, hiç de rahatlamış görünmüyor.

"Gitmem gerekiyor." Kolu çarşafı üzerinden atmak için dışarı fırlıyor, ama elimi üst koluna doluyorum ve hemen sakinleşiyor.

"Letty, bu gece çok şey yaşadın. Sadece arkana yaslan ve biraz dinlen, olur mu?"

Gözlerini kırıştıtır, uzun bir nefes verir ve başını sallar.

Yavaşça geri yatıyor, belli ki içinde benden gerçekten uzaklaşmak isteyecek kadar mücadele yok.

O kadar yüksek duvarları olan tavana bakıyor ki, onlara tırmanabileceğimden emin değilim.

"Bana bak, Prenses."

Reddediyor, çenesi geriliyor ve minik elleri çarşafın üst kısmında yumruk haline geliyor.

"Letty, lütfen."

Söyleneni yaptığında nefesim kesiliyor -belki de hayatında ilk kez- ve gözlerinin akmamış yaşlarla dolu olduğunu görüyorum.

"Her şey yolunda. Artık güvendesin."

"Babam mı?"

"O iyi olacak," diye yatıştırıyorum, uzanıp çenesini kavıyorum, başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve sözlerim üzerine kaçan tek damla gözyaşını yakalıyorum.

"Ama... o..."

"Victor için çalışıyorum. Biliyorum, bebeğim."

Kaşlarının arasında derin bir kaş çatma çizgisi oluşuyor. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Bir süre. Ama bunu sana söylemek bana düşmezdi, zaten söylesem de dinlemezdin."

Tartışmak için ağzını açıyor ama haklı olduğumu hemen anlamış olmalı ki dudaklarını bir kez daha kapatıyor.

"Sana zarar verdi mi?" Yumuşakça sordum.

"Beni bayılttığında sadece kafamdı." "Yani sana dokunmadı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Uyandığımda üzerimde iğrenç bir tişört vardı. Biri bana bunu yaptı ama kim olduğunu bilmiyorum. Ne kadar süre baygın kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok, yani..."

Bilinci yerinde değilken ona yapabileceği her şeyi hayal ettiğimde vücudumdaki her bir kas geriliyor.

"Kimse beni incitmiş gibi hissetmiyorum. Bana dokundu." Gözleri sanki bir anıyı hatırlamış gibi açılıyor. "Senin dışında. Siktir." Ellerini kaldırıyor ve yüzünü kapatıyor. "Eve gitmem gerek. Herkes nereye gittiğimi merak edecek. Muhtemelen akıllarını kaçıracaklar."

"Halledeceğim," diye onu temin ediyorum. "Sadece dinlenmen gerekiyor." Başını sallıyor, belli ki benimle kavga edecek enerjisi yok.

"Hiç ağrı kesiciniz var mı? Başım..." Daha fazla bir şey söylemeye gerek duymadan sözünü kesiyor.

"Tabii ki. Sana biraz ve bir bardak su getireyim."

Ona tabletleri uzatır uzatmaz, yorganımın altına geri yerleşmeden önce onları geri atıyor. Onu orada görmek içimde bir şeyleri harekete geçirmiyorsa ne olayım.

Tekrar yanına uzanırken, gözlerimi dikip önüne bakıyorum. "Bana ne olduğunu anlat," diyorum.

"Konuşmak istemediğini sanıyordum?" Sözleri göğsümü ağrıtıyor.

"Biri seni incitti." "Evet, sen yaptın."

Ağzımı açıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey uzun bir nefes oluyor. "Bunu neden yaptın?" İsteksizliğine rağmen devam ediyorum. "Açıklığa kavuşturman gerekecek," diye mırıldanıyor.

"Kameralar." Tüm bunların en kolay kısmıyla başlamaya karar verdim.

Sessizce cevap vermeden önce bir nefes üflüyor. "Çünkü başka seçeneğim olduğunu düşünmedim. Ailemi tehdit etti, bu yüzden... babamın zaten ona bağlı olduğunu çok az biliyordum."

"Özür dilerim."

"Bunun bir parçası olduğu için mi yoksa bana söylemediği için mi?"

Omuz silkiyorum. "İkisi de. Onun bir parçası olmasıyla benim bir ilgim olduğundan değil.

o."

"Ne iş yapıyor?" diye soruyor tereddütle.

"Gerçekten biraz dinlenmelisin," diyorum, konuşmayı yönlendirmeye çalışarak Bu konudan uzak durun.

"Söyle bana," diye tersliyor, ses tonundaki sertlik ona bakmamı sağlamaya yetiyor.

Gözleri kapalı yatıyor, bu yüzden şu anda gerçekten nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Dağıtımı organize ediyor. Garaj bir kılıf." "Tanrım.

Böyle bir karmaşaya düştüğüne inanamıyorum."

"Duyduğuma göre başka seçeneği yokmuş. Ailesi risk altındaydı."

"Doğru," diye iç geçiriyor.

"Peki ya... peki ya gerisi?" Oraya gitmeye hazır olduğumdan hala emin olmasam da soruyorum, ama bu küçük fırsatı en iyi şekilde değerlendirmem gerektiğini hissediyorum.

Aramızda ateşkes.

"Mektubumu okudun mu?" Reid hışımla içeri girdiğinde düştüğünü bildiğim yere bakıyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Bunu yazmamın bir sebebi var."

Dudaklarım aralanıyor ama bir kez daha hiçbir kelime çıkmıyor. Tek hissettiğim suçluluk ve acı. Farklı yapabileceğim her şey için, yaptığım tüm hatalar için pişmanlık duyuyorum. Neredeyse hepsi Letty ile ilgiliydi.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Hiç tepki vermiyor ve nefes alış verişini düzleşip vücudu nihayet rahatladığında, vücudunun ihtiyacı olan dinlenmeyi sağladığı için rahat bir nefes alıyorum.

Ben ise orada öylece oturup duvara bakarak bana söylemek istediği şeyi okumak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama nihayet yataktan kalkıp zarfı elime aldığında güneş çoktan doğmuş ve perdelerdeki aralıktan içeri süzülüyordu.

Başka bir şey yapmadan önce çantasını aldım ve telefonunu çıkardım. Şarjı bitmişti, ben de şarja takıp açılmasını bekledim.

Şifresini kırmak için sadece iki deneme gerekiyor. Görünüşe göre onu çok iyi tanıyorum.

Hem Luca'dan hem de Leon'dan ve tüm oda arkadaşlarından mesajlar ve sesli mesajlar almış.

Tereddüt ediyorum, bu durumla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Dunn'lara onun yerine mesaj atamam, bunu hemen anlayacaklardır. Aynı şekilde, onlara benimle olduğunu da söyleyemem, bu onları rahatlatmaz.

Sonunda bir mesaj açtım ve çevir tuşuna bastım.

"Neredesin lan sen?" diye uykulu, boğuk bir ses geliyor hattan.

"Ben Kane," diye fısıldıyorum, Letty'yi uyandırmak istemiyorum. "O benimle birlikte.

O... iyi."

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" Bir erkek sesinin derin gürültüsünden önce arka planda bir hışırtı duyulur.

"Evet, aslında biliyorum. Yatağında uyuyor, lütfen arama ekibini geri çeker misin?"

"Bunu neden yapayım ki?" diye tersliyor, sesi aniden çok uyanık geliyor. "Çünkü sen iyi bir arkadaşsın, Ella."

Hayal kırıklığını içine atıyor.

"Onu incitmediğine dair bana söz ver."

"Söz veriyorum. Uyandığında seni aramasını sağlayacağım. Ama diğerlerini çağırmanı istiyorum ama-"

"Dur tahmin edeyim, Dunn'lara seninle birlikte olduğunu söyleme?"

"Yani, gazabına uğramak istiyorsan çekinme. Ama ben olsam bunu bir şekilde kendime saklardım."

"Peki," diye iç geçiriyor, sesi bitkin ve bıkkın çıkıyor. "Peki. Bu sefer kirli işlerini ben yapacağım. Ama sadece bu seferlik."

"Bunu takdir ediyorum. Bak, biliyorum bazı şeyler..." "Berbat."

"Karmaşık diyecektim ama bu da olur. Ama onun saçının teline bile zarar vermem, buna inanmanı istiyorum."

"Ne oldu, Kane? Beni korkutuyorsun."

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil, ama o iyi ve seni aramasını söyleyeceğim." "Peki. Tamam. Sanırım sana güvenmek zorundayım."

"Zor olacağını biliyorum," diye kestirip atıyorum. "Ama minnettarım." "Artık uyumaya devam edebilir miyim?"

"Haber verdiğinden sonra, evet." "Güzel. Güle güle."

Ben daha dudaklarımı ayırmadan telefonu kapattı.

Tamam o zaman.

Kızacağımı biliyordum ama kahretsin.

Cep telefonunu kenara koyarak mektubu bir kez daha kucağımdan kaldırıyorum ve yazdıklarına bakıyorum.

Nefesimi tutarak ters çeviriyorum ve parmağımı kapağın altından geçirerek açıyorum.

İçindeki kâğıdı çıkarırken kalbim hızla çarpıyor. Buraya ne yazacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama beklediğim son şey katlanmış mektuptan küçük bir karenin düşmesi.

Elime aldım ve nefes nefese kaldım.

"Vay anasını." Bulanık siyah beyaz görüntüye bakarken elim titriyor.

Kolayca tanınabilen bebeğe bakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında göğsüm daralıyor.

Bu benim bebeğim mi?

Daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacım olduğu için mektubu yavaşça kalçama koyup açıyorum.

*Kane,
Korkmuştum.*

Çok korkmuştum. O pozitif teste baktığım gün hissettiklerimi buraya yazabileceğim hiçbir kelime tam olarak ifade edemez.

Tüm hayallerim gerçek olmuştu. En iyi hayatımı yaşıyordum. Ve sonra sen bir kez daha içeri girdin ve uğruna çalıştığım her şeyi altüst ettin.

Senden hiç o an nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Ve sana şunu söyleyeyim, bu olmadan önce de senden gerçekten nefret ediyordum, yani bu gerçekten bir şey ifade ediyor.

Sana söylemem gerekirdi. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Tek yapabileceğim özür dilemek ve çok korktuğumu söylemek.

Yalan söylediğimi, seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı, seni cezalandırmaya çalıştığımı düşünmenden korkuyordum. Sana söylemenin neden bir felaket olacağına dair aklıma gelen milyonlarca şey vardı.

O gece hiç yaşanmamalıydı. Orada olmaman gerekiyordu. Ama oradaydın ve bak ne oldu.

Benim için başka seçenek yoktu. O noktada senden tüm varlığımla nefret etmiş olabilirim ama bebeğimizden asla kurtulamazdım.

Bizimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğine tamamen hazırdım. Dürüst olmak gerekirse, durumun böyle olmasını bekliyordum ve zihinsel olarak kendimi bekar bir anne olmaya hazırladım.

Yine de kimseye söylemedim.

Sanırım daha temkinli olmadığım için utanıyordum.

Utanmıştım. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama görünüşe göre yeterli değildi ve kendimi başarısız olmuş gibi hissediyordum. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Ve, evet, tahmin ettiniz, korkmuştum.

Annemin nasıl tepki vereceğini biliyordum ve onu hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyordum.

Ben de yapmam gereken her şeyi yapacak gücü bulacağım zamanın geleceğini umarak devam ettim.

Her şey harikaydı.

Hastalanmadım. İlk taramamı yaptırmak ve ardından kalp atışını duymak, suçluluk duygusuyla dolup taşmama rağmen hayatımda yaşadığım en güzel şeylerden ikisiydi. Siz de bunu yaşamalıydınız.

İtiraf etmek için planlar yapıyordum. Karnım büyüyordu ve daha fazla saklanamayacaktım.

Kendime bir sonraki taramamı yaptıracığımı, cinsiyetimi öğreneceğimi ve o zaman herkese ne olduğunu söyleyebileceğimi ve bunun daha kolay olacağını söyledim.

Planım başarısız oldu.

O odaya onu göreceğim, kalp atışlarını dinleyeceğim, ne kadar büyük olduğunu öğreneceğim ve sonsuza dek saklayabileceğim bir fotoğrafla çıkacağım için çok heyecanlıydım.

Ama öyle olmadı.

Sonografi uzmanı ekrana bakar bakmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım. Yüzü her şeyi anlatıyordu.

Bugüne kadar hiçbir cevabım yok. Sadece pişmanlıklarım var.

Ama kalp atışı yoktu.

Karnımda mutlu bir şekilde büyüdüğünü sandığım o küçük bebek... büyümüyordu. "Siktir." Gözlerim yaşlarla dolarken elimle ağzımı kapattım. Bebeğimizi kaybetmişti.

Tarama resmini tekrar elime alıyorum ve tarihi fark ediyorum. Bu o taramadan bir resim.

Bebeğimizi kaybetti ve... ve yalnızdı.

Elimi yüzümde gezdirip gözlerimi ovuşturuyorum ve başımı kaldırdığımda onunkilerle kilitleniyorlar.

"Siktir," diye nefes alıyorum. Beni izlemek şöyle dursun, uyanık olduğunu bile bilmiyordum. Aramızdaki gerilim arttıkça kendini yukarı itiyor.

Alt dudağını ağzına götürüyor ve yere bakıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. O kadar sessiz ki neredeyse hayal ettiğimi sanıyorum, ama bir kez daha başını kaldıracak gücü bulduğunda, bunu söylediğini biliyorum, gözlerindeki acıyı okuyabiliyorum.

"Siktir, Prenses."

Daha hareketimi fark edemedi sandalyeden kalktım. Onu kucağıma alarak yatak başlığına yaslanıyorum ve bana karşı titrerken ona sıkıca sarılıyorum.

Ses çıkarmıyor ama ağladığını biliyorum, hıçkırırken gözyaşlarının ıslaklığı göğsümü ıslatıyor.

Okuduklarımı anlamaya çalışırken benim de nefesim kesiliyor ama şu anda hissettiklerimin hiçbirisi bu kadının son bir yıl içinde yaşadığı ıstırabın yanına bile yaklaşamaz.

Güçlü olduğunu biliyordum. Yıllar boyunca onu test edecek kadar çok şey yaşattım. Ama şu anda ona hayranlık duyuyorum.

"Sorun yok Let," diye yatıştırıyorum, hıçkırıklar vücudunu sarmaya devam ederken elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

LETTY

Kane'nin sıcaklığı içime sızıyor ve ilk kez, en karanlık günlerime doğru bir yolculuğa çıkacak kadar güçlü olabileceğimi hissediyorum.

Uyandığımda beklediğim son şey onu mektubumu okurken bulmaktı.

Söylemediğini biliyordum. Eğer olsaydı, bir şeyler söylerdi.

Olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir ama Kane'in bile gerçeklerden etkilenmeyecek kadar soğuk olduğunu sanmıyorum.

"Söylediklerim için özür dilerim," diye sessizce itiraf etti, dudakları saçlarıma yapışmıştı. "Sahip olabileceğini düşündüğüm için özür dilerim..."

"Sorun yok."

Geriliyor, beni tutuşu acı verici bir hal alıyor.

"Hayır, öyle değil. Seni şeyle suçladım... Yapamıyorum bile. Sikeyim. Letty, çok özür dilerim."

Omuz silkiyorum. Şu an onun özürlerine ihtiyacım yok. Artık çok geç.

Gözlerim mektubu ve o ayağa fırladığında yere düşen ultrason resmini bulduğunda aramıza sessizlik çöküyor.

Uzun, acı dolu dakikalardan sonra nihayet konuşuyor ve beni şaşırtıyor.

"Ella ile konuştum. Herkese senin iyi olduğunu söyleyecek." "Ella'yla mı konuştun?" Sanki bunu başka bir dilde söylemiş gibi sordum.

"Evet, en güvenli seçeneğin o olduğunu düşündüm." Ne demek istediğini

anlayarak başımı salladım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Boş. Kırılmış. Acı içinde. Hepsini yutuyorum. "Acıktım.

Saat kaç?"

"Neredeyse ögle yemeği."

Sesi sert ve ona bakabilmek için kucagında iki büküm oluyorum. "Hiç uyudun mu?"

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor ama ona bir bakışından iyi olmadığını anlayabiliyorum.

"Ben eve gideyim de sen dinlen."

"Hayır," diyor telaşla, kolları etrafında sıkılaşıyor. "Kal. Sana yiyecek bir şeyler getireyim, duş falan alırsın. Ben sadece..." Gözlerinde çok fazla şey okumamı engellemek için benden uzağa bakıyor. "Sana hemen burada ihtiyacım var."

İtirafı nefesimi boğazıma tıkıyor.

Uzanarak sert çenesini kavriyorum, başını bana doğru çevirmeye çalışıyorum ama reddediyor.

"Kane, ben-"

"Tüm bunları nasıl sindireceğimi bilmiyorum Prenses. Deniyorum, sadece..." "Kaldırması çok zor."

Bir kez daha sessizliğe gömülmeden önce dudaklarından mizahsız bir kahkaha dökülüyor.

Yeni öğrendiği her şeyle başa çıkmaya çalışmasını izlerken kalbim parçalanıyor. Kendi kederim şu anda beni dibe çekmekle tehdit ediyor olabilir, ancak bununla başa çıkmak için çok zamanım oldu. O randevudan bu yana içimi kemiren bu karanlıkla bir yıl geçirdim.

"Berbat bir aşçıyım ama bir isteğiniz var mı?"

Onu konuşmaya zorlamak istiyorum ama buna karşı çıkıyorum. Bu bizim için yeni bir bölge ve bunun bir mayın tarlası olduğunu söylemek yanlış olmaz. Her an onun şalterini indirecek bir şey söyleyebileceğimin ve nazik olmayı unutup öfkesinin tüm gücüyle geri dönebileceğinin fazlasıyla farkındayım.

"Hayır, elinizde ne varsa harika olacak."

Kucağından inmek için dönüyorum ama beni bir kez daha şaşırtarak beni daha sıkı tutuyor.

"Ne bulabilirsen onu kullan. İşin bittiğinde yatağın üzerine senin için birkaç kıyafet sereceğim."

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum, genellikle birbirimize hakaretler yağdırırken ona bu sözleri söylemek garip geliyor.

"Bir şey değil."

Sonunda kalkmama izin verdi ve ben de üzerimde sadece dün geceki mayom ve Reid'in kapüşonlusu olduğu halde onun küçük odasına doğru yürüdüm.

Tekrar konuştuğunda kapıyı iterek açıyorum.

"Scarlett?"

Duraklıyorum, devam edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Beklerken sessizlik ağır basıyor ve sadece birkaç saniye sonra omzumun üzerinden bakıyorum.

Yatağının kenarında oturuyor, hala sadece boxer'ını giymiş, güzel vücudu ve dövmeleeri sergileniyor ama eğik başı ve gözlerindeki şaşkınlık, her zaman yaptığım gibi karnımı doyurmamı engelliyor.

"Ben... Ben üzgünüm." Sesinin sertliği, içindeki dürüstlük tüm tüylerimi diken diken ediyor.

"Tam olarak hangi kısmı için?" Ne kadar çok şey için özür dilemesi gerektiğini bildiğim için sormadan edemiyorum.

"Ben... um..." Gözleri bana dönmeden önce bir süre uzaklara bakıyor. "Seni orada olmayacağıma inandırdığım için."

Çenem düşüyor, cevap vermeye hazırım ama kısa süre sonra kelimeleri yutuyorum. Onun yerine başımı sallayıp odaya giriyorum.

Olaydan sonra ne isterse söyleyebilir ama içimden bir ses o zamanlar ona bir şey söylemiş olsaydım hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylüyor.

Gerçeği söylememi göze alamazdı. Bu bilgiyle midem düğümleniyor.

Şu anki davranışları şoktan kaynaklanıyor. Katlandığım şey için şok ve acıma.

İç çekerek duşa giriyorum ve üzerimdeki kıyafetleri çıkarmadan önce duşu açıyorum.

Su o kadar sıcak ki, altında ilk durduğumda cildimi yakıyor ve irkilmeme neden oluyor, ama onu kısmak için bir harekette bulunmuyorum.

Kaybın göğsümde yarattığı acıdan uzaklaşmak için buna ihtiyacım var.

Anne olmaya hazır mıydım? Kesinlikle değildim. Hayalimdeki hayatı yaşıyordum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum ama bu konuda yapabileceğim çok az şey vardı çünkü bebeğimden kurtulamayacaktım. Şeytanın yumurtası olsa bile.

Bir yolunu bulacağımı biliyordum ve umarım aileme itiraf edecek kadar cesur olduğumda beni destekleyecek ve doğru şeyi yapmama yardımcı olacaklardı.

Hiç o kadar ileri gidemedim.

Aşağıya baktığımda, Kane'in duş jeli ve tek bir şişe şampundan oluşan sınırlı seçeneklerimi buluyorum.

"Tamam o zaman."

Fazla seçeneğim yoktu, uzandım ve şişeyi aldım.

Kapağı çevirdiğim anda kokusu beni sarıyor ve hemen pişman oluyorum. Tenimin her santimini kaplamak üzere ve bana dokunmuyor bile.

Sınırlı kaynaklarımdan en iyi şekilde yararlanıyorum ve işim bittiğinde duşu kapatıyorum. Burada u y a n d ı ğ ı m d a n beri olan her şey yüzünden, parmaklarımı yıkamak için saçlarıma sokana kadar başımdaki yarayı unutmuştum. Gözlerim dolu dolu olurken acı dolu çığlıklarımı tutmayı başarıyorum.

Su.

Victor lanet Harris.

Babamı düşündükçe gözyaşlarım geri geliyor. İyi olduğunu bilmem gerek. Onunla konuşmam lazım. Gerçeği bilmem gerek.

Askıdaki tek havluya uzanarak onu üzerime sarmaya çalışıyorum ama hiçbir şeyi örtmüyor.

Dişlerimi Kane'in diş macunuyla parmaklarımla fırçaladıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve kapıyı çekip açıyorum. Diğer taraftan sesini duymadım, o yüzden tek umudum hâlâ aşağıda olması ve bir kez daha ortaya çıkmadan önce üzerime bir şeyler giyebilmem.

Neyse ki odası boş ve söz verdiğim gibi, bir gömlek ve üstüne katlanmış yepyeni bir boxer gibi görünen bir çift var, ama yatağa kadar gidemiyorum çünkü komodinin üzerindeki resim gözüme çarpıyor.

Kane'e yazdığım mektubun içine koymak için küçük anı kutumdan çıkarana kadar aylarca ona bakmamıştım. Gözden uzak olması daha kolaydı, yine de hiç unutmadım. Bir kez bile.

Uzanarak yan taraftan kaldırıyorum ve onu kaybetmenin acısı bir kez daha içime işlerken bebeğimize bakıyorum. O yıkıcı haberi duyduktan sonra yaşanan her şey sonsuza kadar benimle kalacak. Bir daha asla böyle bir acı hissetmeyeceğimi şimdiden biliyorum. Felç ediciydi.

Anılarımda o kadar kaybolmuşum ki merdivenlerden geri geldiğini duymuyorum ve kapıyı arkasından kapatıp bakışları zar zor giydirilmiş bedenime inene kadar orada olduğunu bile fark etmiyorum.

"Üzgünüm, ben-"

"Sorun yok." Tarayıcıyı tekrar yerine koyarak ona dönüyorum. Elindeki yemek dolu tepsiye bakarak, "Vay canına, yemek yapamadığını söylediğini sanıyordum," diyorum.

Gözlerini bacaklarımdan ayırıp boğazını temizliyor ve gözlerimi buluyor.

"Sadece krep."

"Harika görünüyorlar,
teşekkür ederim." "Bir şey
değil."

İkimiz de aramızdaki bu yeni ateşkesi idare etmeye çalışırken aramızdaki boşluğu bir gariplik dolduruyor.

Bunun uzun süreceğini düşünecek kadar saf değilim. O sadece bu durumda doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor ve ben de bunun hoş karşılanmadığını söyleyemem. Dün gece olanlardan sonra yurt odamda yalnız kalma düşüncesi beni dehşete düşürüyor, özellikle de herkesin beni soru yağmuruna tutacağını bildiğim için. Olanlar için düzgün bir bahane bulmam gerekiyor çünkü ne bir çete patronu tarafından kaçırıldığımı ve esir tutulduğumu ne de Kane'in yatağında olduğumu söylemem her şeyi daha iyi hale getirecek.

Kafamı toparlamaya çalışırken uzun bir nefes üfleyerek bir kez daha dışarıda bıraktığı kıyafetlere bakıyorum.

"Gidebilirim ve seni bırakabilirim-"

"Sen kimsin ve Kane'e ne yaptın?" Ben soruyorum.

"Prenses," diye nefes alıyor. "Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum." "Bu garip," diye itiraf ediyorum.

"Sana bağırمامı mı tercih edersin?"

"Belki," diye itiraf ediyorum. En azından normal hissederdim. Şu anki durum sadece... garip.

"Sadece sana vereceğim-"

"Sorun değil. Her şeyi daha önce görmemiş
değilsin." "Biliyorum ama-"

"Kane," diye çıktım. "Umursamaya çalışmayı bırak, bu sana yakışmıyor." Patlamam karşısında dudakları şokla aralandı.

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama ona fırsat vermiyorum. Bunun yerine kıyafetleri kapıp ona sırtımı dönüyorum, boxer'ı havlunun altından bacaklarıma doğru çekiyorum, havluyu çekip saçımdaki suyu sıkamak için kullanmadan önce gömleği başımdan geçiriyorum.

"Saç fırçanız olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Uzun yelelerimin şu anda nasıl bir durumda olması gerektiğini bilerek soruyorum.

"Üst çekmece." Başıyla şifonyeri işaret ediyor ve ben de çekmeceyi açıyorum.

İçinde bir tarak, fırça, ağda ve birkaç erkek saç ürününün yanı sıra kocaman bir prezervatif kutusu buluyorum. Üniversite hayatının tüm nimetlerinden yararlanmaya niyetli olduğunu bilmek güzel, ancak bir şey fark ediyorum.

"Çok meşgulumüşsün gibi görünmüyor," diye mırıldandım. "Hayır."

"Yani bana kötü şöhretli Kane Efsanesi'nin sana bakan her forma kovalayanın içine sokmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Kucağında bir tabakla yatak başlığına yaslanmış oturduğu yerden bana bakıyor.

Cevabını formüle ederken bir saniye beni inceliyor.

"Clara gibi mi demek istiyorsun?"

"Adı bu muydu?" Cahil numarası yapıyorum. Gerçek şu ki, ona prenses dediğinde nasıl hissettiğimi hâlâ çok iyi hatırlıyorum.

Kıkırdıyor, bir parça pastırmayı ağzına götürüp ısırırken başını sallıyor.

"Bana yalan söyleyemezsiniz Prens. Kıskançlığınızın tadını alabiliyorum."

"Bu doğru mu?" Ona kaşlarımı çatıyorum, umutsuzca saklamaya çalıştığım şeyi görebilmesinden rahatsız oluyorum.

"Gelin ve yiyin, Prens." Ses tonunda hiçbir ima yok ve hakimiyeti omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor.

Bedenim onun isteğine göre hareket ediyor ve ben farkına bile varmadan yatağa, onun yanına tırmanıyorum ve o da kucağıma bir tabak koyuyor.

"Başın nasıl? Biraz daha hap getirdim," diyor ve tepsideki şişeyi işaret ediyor.

"Acı verici."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Kane," diye iç geçiriyorum, ona önceki gece olanları anlatmamın sadece onu kızdıracığından ve aramızdaki bu şeyi değiştireceğinden şüpheleniyorum.

"Sadece söyle bana. O zaman önce kimi öldüreceğime karar veririm."

"Gördün mü, işte bu yüzden sana söylemiyorum." Reddetmem üzerine boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Söyle yoksa bilgiyi başka yerde bulurum ama bana yalan söylemenin sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

"Yalan söylemiyorum, ben-"

"Bana doğruyu söylemiyorsun. Neden beni korumaya çalışıyorsun? Benden nefret ediyorsun."

Dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülüyor.

Evet, bu yüzden burada yatağında oturmuş kahvaltı ediyorum, çünkü senden o kadar nefret ediyorum.

"Beni kimin yakaladığı hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum sessizce. "Sen... gittikten sonra partiye geri dönemeyeceğime karar verdim ve ormana doğru yola çıktım."

Ne giymediğimi hatırladığından emin olduğum için Kane'in çatalını sıkıca kavıyorum.

"Eve tek başına yürümeye mi karar verdin?" diye çıkışıyor.

"Partiye geri dönüp herkese beni ağaca karşı becerdiğini duyurmuyordum, değil mi?"

"Yapmalıydın."

"Evet, geçmişi görmek harika bir şey. O olaydan sonra Luca ve Leon'la yüzleşmek Victor'la yüzleşmekten çok daha kolay olurdu ama artık biraz geç, öyle değil mi?" Tükürdüm, beni ormanda bırakan kendisi olduğu halde şimdi beni korumayı seçmesine sinirlenmiştim. Benden tam olarak ne yapmamı bekliyordu?

"O ne yaptı?"

"Kafama vurması ve beni sandalyeye bağlaması dışında bir şey olmadı aslında. Babam kötü bir durumdaydı. Ona yardım etmeliyim, onu oradan çıkarmalıyım."

"Prenses, denemek istediğin için seni takdir ediyorum. Ama baban bir çetenin üyesi. Çok tehlikeli bir çetenin. Öylece karavanına gelip, hoşuna gitmediğini söyleyip çekip gitmesini bekleyemezsin. Bunu yıllardır yapıyor, bu onun hayatı."

"Ailesi onun hayatı olmalı," diye mırıldandım.

"Bazen sevdiklerimizi korumak için kötü şeyler yapmak zorunda kalırız." "Sakin ol, bir dahaki sefere bana bir kalbin olduğunu göstereceksin."

Vücudu yanımda geriliyor ve sinirime mi dokundu diye merak ediyorum.

"Hiçbir fikrin yok. Kyle'ı geri almak için ne boklar yedim ben-" Başını sallar. "Önemli değil."

"Bana anlatabilirsin," diye teklif ediyorum, sonunda tabağımda duran kreplerden birini kesip ağızma bir parça atıyorum.

"Hayır, muhtemelen yapmasam daha iyi olur."

"Aman Tanrım, bu gerçekten çok iyi," diye inliyorum.

Mavi gözlerine son baktığımda olduğundan daha koyu bir tonda bakıyor ve ben dilimi alttaki şurubu toplamak için gezdirirken gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Hmm... evet." Aramızda her zaman var olan bağlantı o kadar yüksek sesle çatırdıyor ki neredeyse duyabiliyorum. "Bana bundan bahset, bizim..." Sözüünü kesiyor.

"Bebeğim?" Onun için bitiriyorum.

"Evet. Siktir." Artık boş olan tabağını yatağın ucuna fırlatıyor ve elini yüzüne sürüyor. "Çocuğuma hamile olduğun gerçeğini aklım almıyor. Kulağa çok gerçeküstü geliyor."

"İnan bana, hepsi çok gerçektir." "Oh hayır, demek istemedim."

"Sorun yok."

"Hayır, değil." Tüm dikkatini bana odaklamak için dönüyor. Her santimime bakarken tenim ısınıyor.

"Tamam. Partiden yaklaşık dört hafta sonra kesin olarak öğrendim. Adet dönemimi kaçırdığımı biliyordum ama stres ya da başka bir şey olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir zaman o kadar düzenli olmadım, bu yüzden duyulmamış bir şey değildi. Ama zaman geçtikçe kaçınılmaz olanı ertelediğimi anladım.

"O ana kadar, kaderimin yazılı olduğu küçük pencereye bakmak yaşadığım en korkutucu şeydi. Geleceğin ne getireceğini bilseydim, bu kadar dehşete düşmeyebilirdim."

"Bana söyleyememiş olmandan nefret ediyorum." Sesindeki keder beni parçalara ayırmakla tehdit ediyor ama anladığını biliyorum.

"Ben de öyle. Zaman geçtikçe çok yalnız kaldım. Kaç kez elimde telefonumla orada oturduğumu ve senin bana baktığını anlatamam.

"Bunu kabul etmeyeceğini biliyordum."

"Senin de muhtemelen haklı olmandan nefret ediyorum."

"Olan oldu, Kane. Artık kendini üzmenin bir anlamı yok. Sonucu değiştirmezdi." "Ama orada olabiliyordum."

Omuz silkiyorum. İkimiz de biliyoruz ki, öyle olmama ihtimali var. Bunu kabul etmezdi.

"Peki ne oldu? Neden?"

"Bilmiyorum. Asla bir sebep bulamadılar. O sadece..."

"O mu?"

"Evet. Onu teslim ettikten sonra bana söylediler." "Yapmak zorundaydın... siktir, Scarlett."

L Henüz doğmamış bebeğimizi doğurmak zorunda kalışından bahsetmesini dinlemek hayatımda yaşadığım en yürek burkan şeydi. Yıllar boyunca beni etkilemesi gereken pek çok şey gördüm ve yaptım.

Ancak tüm bunlar onun yaşadıklarını dürüstçe anlatmasının yanında sönük kalıyor.

Kulağa korkunç geliyor ve tüm bunları tek başına yaşadığını bilmek.
Sikeyim.

Yumruklarım hayal kırıklığı içinde sıkılıyor. Yardım etmek istiyorum, acısını dindirmek, zamanı geri almak ve onun yanında olmak, elini tutmak ve gözyaşlarını silmek istiyorum.

Ama yapamam. Acısının sonsuza dek onunla kalacağını bilsem de, olan oldu.

"Keşke birine söyleseydin," diye fısıldıyorum birkaç dakikalık sessizlikten sonra, taramasını takip eden olayları cesurca hatırladıktan sonra.

"Artık bir önemi yok. Annem biliyor, sonunda çözüldüm ve New York'tan ayrıldım. Kötü bir yerdeydim. Aylardır öyleydim ve daha fazla dayanamadım.

"Okulu bıraktığım ve hayatımın en iyi fırsatını mahvettiğim için benden nefret edeceğini düşünmüştüm ama etmedi. Ona her şeyi anlattığımda beni dinledi, bana sarıldı, her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve en önemlisi bana yardım etti.

"Eğer bunu yapmasaydı, şu anda burada olur muydum emin değilim."

"Üniversitede demek istiyorsun, değil mi?" Soruyorum, alternatifini düşünmeye bile değmez.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "İşler kötüye gitti, Kane. Gerçekten çok kötü."

Başımı ellerimin arasına alıyorum, şu anda tüm bunları sindiremiyorum. Bu çok fazla. Letty ile ilgili her şey çok fazla, ama bu...

Bunu hiç beklemiyordum.

Bebeğimi aldırıldığı için ona kızmak istedim. Bu öfkeye sarıldım ve başka bir olasılığı düşünmeme izin vermedim - bebeğimizin var olmamasının nedeni yaşamasına izin vermemeyi seçmiş olması değildi.

"Geri dönmeliyim. Herkes iyi olduğumu kendi gözleriyle görsün."

"Gitmek zorunda değilsin," diyorum. Onu itip kaktığım onca zamandan sonra bu sözler dudaklarımdan dökülürken tuhaf hissediyorum.

"Biliyorum, Kane. Bu," diyor ikimizin arasında eliyle işaret ederek. "Biz böyle şeyler yapmayız. Uzaklaşıp kafanı toparlamana ve benden nefret ettiğini hatırlamana izin vermeliyim."

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme seçiriyor. Kendimi durduramayıp uzanıyorum ve artık neredeyse kurumuş olan kıvrıkcık saçlarından bir tutamı parmaklarımin arasına alıyorum.

"Ben-"

"Yapma," diye tersliyor, sanki onu yakmışım gibi yataktan fırlıyor. "Ödünç alabilir miyim-" Bacaklarına bakıyor. "Bir şeyler. Daha sonra yıkarım ve sabah sana geri getiririm."

"Elbette, ama ihtiyacın olduğu kadar uzun tut." Sahip olduğum en küçük eşofmanı bulup uzatıyorum, üzülerek bacaklarını örtecek şekilde giymesini izliyorum.

"Teşekkürler. Bir Uber çağırıp yolunuzdan çekileceğim." "Letty, kapa çeneni. Seni geri götüreceğim."

"Gerçekten-" Sonunda başını kaldırıp bana baktığında ve yüzümdeki kararlılığı gördüğünde sözünü kesti. "Teşekkür ederim."

"Bu sana ona ne olduğunu anlatman için bir şans verir, değil mi?"

Sanki son birkaç saat içinde yaşanan tüm dram ona küçük araba numarasını unutturmuş gibi neredeyse gergin bir şekilde yutkunuyor.

O eşyalarını toplarken ben de üzerime bir şeyler geçiriyorum ve birlikte odadan çıkıyoruz.

Zemin kata indiğimizde çocuklar oturma odasında sohbet ediyorlardı ve o gürültünün geldiği yere doğru döner dönmez elimi sırtının küçük kısmına bastırıp devam etmesi için onu cesaretlendirdim ama çok geç olduğunu fark ettim.

"Efsane, yukarıda ateşli bir kıçın f a l a n mı var?" Ayak sesleri Letty'yi evden çıkarmamdan daha hızlı yaklaşıyor.

Devin kapıda belirttiği anda yüzü öfkeyle buruşur. "Ne oluyor lan?" diye bağıyor. "Bizi tekrar dikmeye çalışmak için geri mi geliyorsun?"

"Hayır, değil-"

"Bırak Dev, tamam mı?"

"Bırakmak mı?" diye soruyor, gözleri kocaman. "Bizi Vic'e ispiyonlamaya çalıştı. Bu işin peşini bırakmayacağım."

"Yapman gerek," diye homurdanıyorum.

"Yoksa ne olur?" Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, Letty'yi bir kez daha evinde bulduğu için düşündüğümde daha da kızgın olduğu belli.

"Çocuklar, lütfen yapmayın. Ben gidiyorum, tamam mı? Ben hiçbir şey yapmadım. Olanlar için üzgünüm. Babanız bana çok az seçenek bıraktı."

Devin'in gözleri bir şeyle parlıyor, sanırım anlayışla. Zaman zaman babasının emirleri dışında bir şey yapmanın ne kadar zor olabileceğini çok iyi biliyor.

"Başarısız oldum, tamam mı? O kameralardan istediğini alamadı ve ben bunun için cezalandırıldım, babam da öyle. Artık bu işin peşini bırakabilir miyiz?"

Sonunda Devin öfkeli gözlerini benimkilerden ayırıp Letty'ye bakıyor.

En iyi arkadaşım olabilir ama ona bakışları, onu korumak için bedenimin arkasına çekmek istememe neden oluyor. Letty'nin çoğu kız gibi olmadığını unutmak kolay. Eyaletin en korkunç adamlarından bazılarının etrafında büyüdü.

Harris'ler babaları olmayabilir, ama onun kanı hala damarlarında dolaşıyor ve istedikleri zaman onu açabiliyorlar.

"Çıkarın şunu buradan," diye bağıyor, bakışları kızıdan ayrılmıyor.

"Kardeşim," diyorum göğsüne bir tokat atarak. "O s ö y l e y e c e ğ i n i söyledi. Bırak

Siktir git."

"Siktir git, Legend. Sana bir şey mi verdi?"

"Keşke," diye mırıldanıyorum, Letty'yi bir kez daha ön kapıya doğru yönlendirirken. Bana indirdiği darbeye başa çıkmaktansa her şey daha kolay olurdu.

Onu evin önünde garip bir açıyla park etmiş olan arabama doğru götürürken sessizdi, dün gece onunla o kadar kısa bir süre geçirdikten sonra arabamı çektiğimde tam olarak bıraktığım gibi. Ona tekrar sahip olduğum için kendimi daha iyi hissetmeliydim, arabamı tamir ederek beni satın alabileceğini düşündüğü için ona bir ders vermeliydim. Ama içten içe, bebeğimi geri aldığım için minnettardım.

"Yeni gibi görünüyor, ha?" Devin'le karşılaştıktan sonra iyi olduğunu bilmek istediğim için soruyorum.

"Harika görünüyor."

Ben garaj yolundan geri geri çıkıp kampüse doğru ilerlerken, o da eşofmanımın bağlarıyla oynuyor ve eşofmanımı yukarıda tutmak için ortasından sıkıca çekiyor.

"Bunu neden yaptın?"

Göz ucuyla omuz silktiğini fark ettim.

"Sana yaptığım onca şeyden sonra, hiç düşünmeden arabamı tamir ettirdin."

"Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve ona çarpman benim hatamdı."

"Arabayı kullanan bendim, Prenses. Benim hatamdı." Başını sallıyor.

"Sana kameralardan bahsetmeliydim. Belki Victor'u yatıştırmak için bir şeyler bulabilirdik. Böylece tüm Harris'ler şu anda peşimde olmazdı."

"Senin peşinde değiller. Seni eve Reid getirdi. Başka bir seçeneğin olmadığını biliyor."

"Sonra da hakkımda en kötü şeyleri düşünerek kaçmana izin verdim," diye devam ediyor, az önce Reid hakkında söylediklerimi düşünmeyi bırakmadan.

Ama gerçek şu ki, eğer Reid onunla iyiye, ki onu Victor'dan ve herhangi bir tehlikeden uzaklaştırıp benim yanıma yerleştiren kişi o olduğu için öyle olduğunu varsayabilirim, o zaman diğerleri de iyi olacaktır.

Küçük Harris kardeşler amcık babalarına karşı gelmeyi sorun etmeyebilirler ama Reid tamamen farklı bir hikâye.

"Bu senin hatan değildi, Letty. Hemen sonuca vardım, geçmişin kararlarımı gölgelemesine izin verdim."

"Herkesten tamamen farklı gördüğün bir geçmiş." Riley'nin yüzünü hayal ederken direksiyonu sıkıca kavıyorum.

"Her neyse, artık bir önemi yok. Hepimiz hâlâ hayattayız ve sen de sevgili arabanı geri aldın."

"Evet, her şey harika," diye mırıldanıyorum, öfkem yeniden su yüzüne çıkmaya başlıyor.

Etrafımdaki her şeye hakimiyetimi kaybediyormuşum gibi hissettiğimde tutunabileceğim en kolay şey bu. Bunca yıldır beni beslemesine izin verdiğim şeyler farklı bir şeye dönüşmeye başladığında.

Letty'nin binasına en yakın otoparka dönmek için işaret veriyorum ve bir boşluğa çekerken tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Teşekkür ederim," diye kekeliyor, kemerini çözüyor ve çantasını kapıp dışarı çıkmaya hazırlanıyor.

Adını söylediğimde parmaklarını kola dolamıştı. "Evet?"

"Seni yukarı çıkarmamı ister misin?" Onunla yurt odası arasındaki kısa mesafede başına bir şey geleceğini düşünürken parmaklarım direksiyonun etrafında bir kez daha geriliyor.

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yukarıda kimse senden pek hoşlanmıyor."

"Ne düşündükleri umurumda bile değil." "Evet, ama-"

"Ama hiçbir şey, Prenses."

"Bırak gitsin, tamam mı? Zaten sahip olduğundan daha fazla soruna neden olma."

Sözleri karşısında çenem patladı.

"Onlara ne söyleyeceksin?" Kendimi zor tutuyorum.

"Henüz tam olarak karar vermedim. Gerçek olmayacağı kesin."

"Çünkü ben vakit geçirmek için o kadar kötüyüm, değil mi?" Konuştuğum her kelimeyle beni saran kederden nefret ediyorum.

"Kane," diye iç geçirdi ve bana döndü. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama nedenini anladığımı biliyorum ve umarım bunu bana karşı kullanmazsın. Bebeğimiz için elimden gelen her şeyi yaptım ama kismet değilmiş ve ben sonsuza dek olanların hatırasıyla yaşamak zorundayım."

"Eğer... eğer her şey farklı gelişseydi... bana o doğmadan önce söyler miydin?"

"Bunun için bir cevabım yok, Kane. Geleceğin ne getireceğini tahmin edemem. Eğer yapabilseydim, her şeyi kabullenmek biraz daha kolay olabilirdi."

"Prenses," diye homurdandım, istediğim cevabı alamamıştım. "Umarım öyle olur. Ama..."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ilk kez ona bakıyorum. "Ama?" Soruyorum.

Dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "İstediğin zaman gerçekten korkutucu olabiliyorsun."

Gülüyorum, kendi gülümsemem dudaklarımı çekiştirirken o etrafımıza çöken gerilimi anında yok ediyor.

"Evet, bu işle birlikte gelen bir şey."

"Hâlâ o pislik için çalıştığına inanamıyorum."

"Yapman gerekeni yapmalısın," diye mırıldanıyorum, onca yıldan ve kendime daha iyi bir hayat kurmak için yerine getirdiğim onca sözden sonra hâlâ Victor'un kuklası olduğum gerçeğinden pek de etkilenmiş değilim.

Birkaç saniye tereddüt ediyor ve bir sonraki soracağı sorudan korkmama neden oluyor. Genelde kendini tutacak biri değildir, bu yüzden böyle olması midemi düğümlüyor.

"Onun için ne yapıyorsun?"

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama kelimeleri hemen yutuyorum. "Kimsenin bilmesini istediğim bir şey değil."

"O kadar kötü, ha?"

"Zaman zaman, ama çoğunu geride bıraktım. Diyelim ki buraya gelme maceramda gereğinden fazla kan döküldü."

"Lanet olsun." Elini yüzünde gezdiriyor. "Sen ondan da, onlardan da daha iyisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben bir Creek çocuğuyum, Letty. Bundan daha iyisi olamaz, bunu biliyorsun."

"Hayır," diye tükürür. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Eğer istersen NFL'e tek gidişlik bir biletin var. Eğer bu fırsatı heba etmezsen. Tüm bunları bir kenara bırakıp önemli olana odaklanmalısın."

"Peki ya yapamazsam?" Victor Harris ve Hawks'tan öylece uzaklaşmanın imkânsız olduğunu bilerek soruyorum, özellikle de benim kadar derine indikten sonra. Harris'lerin çocuklarıyla olan bağlantım nedeniyle çoğu üyenin asla dahil olmayacağı anlaşmalara, savaşlara, cinayetlere ve haraçlara taraf oldum. Böyle bir bilgiye sahip olduğunuzda çekip gidemezsiniz.

Omuz silkiyor. "Bu senin hayatın, benim değil Kane. Ben sadece sana ne düşündüğümü söylüyorum."

Cevap vermediğimde, bir kez daha tutamağa uzanıyor ve bu sefer onu durdurmuyorum.

"Sanırım görüşürüz," diye mırıldandı. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Kapı çarptı ve ben cevap veremedim gitti.

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum arabamın sessizliğinde, onun uzaklaşmasını izlerken.

Gidip onu izleme isteğimle parmaklarım direksiyonda sıkışıyor ve binanın etrafında kaybolduğu anda mücadelemi kaybedip dışarı çıkıyorum

arabanın.

Geride duruyorum, binanın içinde kaybolurken onu penceresinden izlediğim gece durduğum yerde duruyorum.

Çekilip arabama dönmem gerektiğini biliyorum. Oda arkadaşlarına açıklama yapması gerekecek, bu yüzden yakın zamanda odasında görünecek gibi değil.

Ama tüm bunları bilmek yine de beni harekete geçirmiyor ve olduğum yerde durup bekliyorum. Odasına döndüğünü ve birinin onu merdivenlerde beklemediğini bilmek için bekliyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Reid'in numarasını aradım.

Hemen cevap vermiyor ve cevap verdiğinde de nefes nefese kalışı kulağımda yankılanıyor.

"Göt sikmenin ortasında mısın?" diye sordum.

"Um... evet, onun gibi bir şey," diye mırıldandı. "Ne istiyorsun?"

"Victor'un Scarlett'le işi bitti mi?"

"Bildiğim kadarıyla, evet."

"Peki babasına ne oldu?"

"Çok acı verici bir uyarı ile işe geri gönderildi."

"Tamam, güzel. Eğer ona bir daha dokunursa, ben-"

Reid bana "Yapmayacak," diye garanti veriyor ve ben anında rahatlıyorum. Bu dünyada tamamen güvendiğim bir kişi varsa, o da odur.

"Tamam."

Başka bir şey söyleyemedi hat kesiliyor. Elimi indiriyorum ve penceresine bakıyorum.

Odasının ışığı arkasında parlarken, orada lanet bir melek gibi durduğunu görünce nefesim kesiliyor.

Gözden kaybolmadan önce bakışlarımız birkaç saniye boyunca devam ediyor ve onun güvende olduğunu bilerek uzaklaşmama izin veriyor. En azından şimdilik.

T Kapıyı ittiğim anda herkes ayağa kalkıyor ve bana doğru koşuyor. "Ben iyiyim. Ben iyiyim," diyorum Ella gözlerini aceleyle üzerimde gezdirirken. Neyse ki vahşi saçlarım Kane'in yaramın üzerine attığı dikişleri örtüyor.

Gördüklerinden memnun, kollarını omuzlarıma doluyor. "Gidip onu uykusunda öldürmem mi gerekiyor?" diye fısıldıyor kulağıma. Sesini alçaltıyorsa diğerlerine ne söylediğini merak ediyorum.

"Hayır, her şey yolunda. Söz veriyorum."

"Tamam." Beni bırakmadan önce biraz sıkıyor.

"Ne oluyor, Let?" O ve West göğüslerini kabartarak ayakta dururken Brax havlıyor.

"Özür dilerim, hiçbirinizi endişelendirmek istememiştim."

"Bak, anladık, tamam mı? Ama bir daha böyle kaçıp gitme, Kraliçe'yi görmüş olman umurumda değil."

Ella'ya bakıyorum, o da bana gülümseyip göz kırpmıyor.

"Gerçekten çok üzgünüm. Cep telefonum bozuldu ve... sorumsuzca davrandım." West, "Güvende olduğunuza göre, bu seferlik sizi serbest bırakacağız," dedi. "Ama Luca

ve Leon akıllarını kaçırmış durumdalar. Onları satmak daha zor olabilir."

Onları düşündükçe midem bulanıyor. Onlara ne söylersem söyleyeyim, ister yalan ister gerçek olsun, benimle mutlu olmayacaklar. Aslında burada oturup beklemediklerine şaşıyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Micah söze girdi. "Ortaya çıkacağınızı umarak bütün sabah buradaydılar. Senin burada olduğunu bilerek onları eve gönderdik.

güvende." Bana, benim de nerede olduğumu bildiğini düşündüren bilmiş bir gülümseme veriyor.

"Onları birazdan arayacağım, sadece kendi kıyafetlerimi giymem gerekiyor." Kendime bakıyorum ve bana verdiği kapüşonun MKU Panthers olduğunu fark edince irkiliyorum.

Sağduyulu olmak buraya kadarmış, içimden bir ses arkasına bakarsam muhtemelen üzerinde numarasının da olduğunu söylüyor, böylece arkadaşlarıma yalan söylediğimi iyice anlamış oluyorum.

"Aç mısın?" Violet mutfakta yemek hazırladığını tahmin ettiğim yerine dönerek soruyor.

"Şimdi değil, ama daha sonra bir şeyler yapmak isterim." "Tamamdır. Enchiladas bu akşam."

"Haftanın en sevdiğim gecesi," diyor West, küçük bir çocuk gibi karnını ovuşturarak.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ve Ella'nın peşimden geldiğinin farkında olarak odama doğru ilerliyorum.

Kapımı açık bırakıyorum, arkamdan içeri girmesine izin veriyorum ve pencereye doğru yürürken çantamı şifonyerime indiriyorum.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama Kane'i aşağıda bana bakarken bulduğumda hiç şaşırıyorum.

Güçlü şüphelerime rağmen nefesim kesiliyor ve bu Ella'nın gözünden kaçmıyor.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diye kekeliyorum, bir adım uzaklaşıp ona bakıyorum. "Hadi o zaman, sor bakalım," diyorum sırtarak.

"Soru yok. Bana istediğin kadar anlatabilirsin."

İç çekerek yatağıma kıvrılıyorum ve o da diğer uçta benim hareketimi taklit ediyor.

Her şeyin üstünden geçip gitmek, hepsini içeride kilitli tutmak çok kolay olurdu ama içimde bir şey yara bandını yırtıp dışarı çıkarmam için bana yalvarıyor.

Artık Kane'e itiraf ettim ve annemden sonra olanları ilk duyanın o olması önemliydi. Şimdi kelimeleri söylemenin ve düzgün bir şekilde ilerlemeye çalışmanın zamanı geldi.

Derin bir nefes alıyorum ve kelimelerin akmasına izin veriyorum.

"On sekiz aydan biraz daha uzun bir süre önce Harrow Creek'teki evimde bir partiye gittim. Orada olmayacağından emindim, ama orada olmalıydım.

daha iyi biliyorum.

"Kendimizi arka bahçede bulduk ve-"

"Arka bahçede mi?" diye soruyor sırtarak.

"Evet, tam olarak bir su birikintisinde, çünkü biz oradayken yağmur yağmaya başladı."

Gözlerinde eğlence parıldarken başını sallıyor.

"Her neyse, beni hamile bıraktı." Nefes almıyor ya da herhangi bir şok belirtisi göstermiyor, bu da tartışmamıza ne kadar kulak misafiri olduğu konusunda haklı olduğumu kanıtlıyor. "Ama yirmi haftalıkken düşük yaptım." Şimdi şok başlıyor.

"Yirmi lanet hafta. Aman Tanrım, Let." Kendi gözleri yaşlarla dolarken elime uzanıyor. Ancak ben kendimi oldukça dengeli hissediyorum.

"Ona hiç söylemedim. Çok korkmuştum."

"Hiçbir fikri yok muydu?" Gözleri o kadar büyüyor ki, yemin ederim dışarı fırlamak üzereler. "Kimseye söylemedim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Biliyordum ki annem beni hayal kırıklığına uğrattı. Kane'in benden nefret edeceğini biliyordum, tabii doğruyu söylediğimi kabul ettiyse. Ben sadece... korktum. Sonra her şey aniden sona erdi ve ben de hayatıma devam edebileceğimi düşündüm, anlıyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, pek sayılmaz. Böyle bir şeyi tek başına atlatamazsın, Letty."

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Bilmiyor muyum? Sonunda Mayıs sonunda dibe vurduğum ve anneme itiraf etmek için zavallı kıcımlı eve sürükledim. Çok yardımcı oldu ve işte buradayım."

"Kahretsin, Letty. Yani dün gece?"

"Kane ve ben..." Kane ve benim ne olduğumuzu açıklamaya nasıl başlayacağımı bilemiyorum. "Kane başına gelen pek çok şey için beni suçluyor. Bunların hiçbirisiyle gerçekten yüzleşmediğinden eminim ve tüm bu duygular içinde birikti ve bana nefret olarak salındı.

"Çocukken onun en iyi arkadaşıyla çıktım ama o öldü. Beni suçluyor çünkü ondan ayrıldığım gece kafayı bulmuş ve arabasını bir ağaca sürmüştü."

"Tanrım."

"Partinin olduğu gece küçük kardeşi uyuşturucudan yakalandı ve bir yıl ıslahevine gitti. Tüm bunlar olurken Kane benimleydi. Yine benim hatam. Her şey üst üste geldi."

"Ona bebekten bahsetmek istememene şaşmamalı."

"Biliyorum ama hatalıydım. En azından denemeliydim. Kulak misafiri olduğunuz o tartışma, ona ilk söylediğim zamandı. En kötüsünü düşündü

ve-

"Bebegi aldirdigini dusundü."

"Evet."

"Senden nefret etmek için başka bir şey daha."

"Sonra gitti ve neredeyse kendini öldürüyordu. Benim hatam ve..." "Bunun iyi bir kitap olacağını farkındasınız, değil mi?"

"Bir kitap mı? Tam bir felaket." Hawks'tan ya da Victor'un katılımından bahsetmedim bile.

"Mutlu bir son için her zaman zaman vardır." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne? Ben biraz romantik biriyim, dava et beni."

Yüzündeki hüzünlü ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Yani? Dün gece onunla ateşli ve buharlı bir nefret seks mi yaptın?" diye soruyor.

"Uh... evet, onun gibi bir şey."

"Guuurl, o Dunn oğlanları senin kötü çocukla yattığını öğrendiklerinde yıkılacaklar."

Kalbim sıkışıyor. "Onlarla konuşmam gerek. Onunla birlikte olduğumu biliyorlar... son seferden sonra kanıtları gördüler."

"Bu konuşmayı kıskanmıyorum ama teselliye ihtiyaçları olursa onları kime göndereceğini biliyorsun." Kaşlarını oynattı ve ben kahkahayı patlattım.

"Dün gece Colt'la takılmadınız o zaman?"

Yüzü düştü, keşke sormasaydım dedim.

"Hayır, onu son gördüğümde kızıl saçlı bir kıza sakso çektiriyordu."

"Göt herif."

"Değil mi?"

"Ondan daha iyisini hak ediyorsun."

"Belki öyle, ama şu anda sadece onu istiyorum."

Ona hüzünle gülümsedim.

"Seni kendi haline bırakmalıyım, belki kendi kıyafetlerini giymene izin veririm." Büyük beden kıyafetime bakıyor. "Yani, çok güzel olmuşsun ama-"

"Evet, kendi iç çamaşırımı giymeliyim."

"Dün gece oradan gerçekten aceleyle çıktın, ha?"

Partiden ayrılışımın anıları aklıma geldikçe endişeyle yutkunuyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Yatağımdan kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Bir Şeye ihtiyaçın olursa, çocuklarla konuŖurken seninle gelecek birine, bana seslen yeter."

"TeŖekkür ederim, Ella. Desteğiniz için gerçekten minnettarım."

"Tamamdır." Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve gözden kayboluyor.

Yatağımın başucuna yaslanıp birkaç saniye gözlerimi kapatıyorum, hareket edip Luca ve Leon'u görmeye gitmek için cesaretimi toplamaya alıŖıyorum.

Bugün yapmalıyım, yarınki derse kadar bekleyemem. Bu onlar için adil değil.

Neredeyse iki saat sonra nihayet odamdan ıkıyorum. Violet'in ençhiladalarının kokusu yatakhaneyi dolduruyor ve midemin guruldamasına neden oluyor ama yemek için duramayacağımı biliyorum yoksa yapmam gerekeni asla yapamayacağım.

"Ah, iŖte burada. Bizi ektiğini sanmıŖtık," diyor Brax ben yaklaŖtıęımda.

"Evet, um..." Bütün gözler üzerime çevriliyor ve gergin bir Ŗekilde yutkunuyorum. "DıŖarı çıkmam gerekiyor, benim için endiŖelenmeyin."

"Sana biraz tabak hazırlayayım, sonra yersin."

Dudaklarım tartıŖmak için ayrılıyor ama Violet'in yüzündeki sert ifade beni durduruyor. "TeŖekkür ederim," diyorum ve o beni ikna etmeden önce kapıdan çıkıyorum.

kal.

Dunn'ların evinin önünde durduğımda sinir krizi geçiriyorum. Ön tarafta bir sürü araba var ve insanların gelip kapıyı çarpmasından korkuyorum.

elik gibi bir nefes üfleyerek arabamdan inip ön kapıya yöneldim.

Kapıyı aldıktan sonra kimse cevap vermek için acele etmediğinde orada garip bir Ŗekilde duruyorum.

Sonunda kapı koluna uzandım ve iterek açtım.

"Alo?" Evin içine sesleniyorum, oturma odasından gelen müziğin düşük ritmi bana doğru süzölüyor.

Tanıdık bir yüz kim olduğunu görmek için mutfaktan çıkıyor ve Colt'un gözleri bana dikildiği anda kocaman oluyor.

"Kahretsin, kızım. Çok cesursun."

Sözleri bana bir kamyon gibi çarptı ve içimden bir sinir dalgasının geçmesine neden oldu.

"Neredeler?" "Beni

takip edin."

Bana söyleneni yapıyorum ve oturma odasına doğru peşinden gidiyorum. Ama doğruca odaya girdiğinde, kapı aralığında duruyorum.

"Luc, Lee, bir ziyaretçiniz var."

Aman Tanrım.

İkisi de gözlerini bana çeviriyor ve ben boğazımda aniden beliren yumruyu bastırmaya çalışarak yutkunuyorum.

Benim olduğumu anladıkları anda yüzleri sertleşiyor ve gözleri kısılıyor. Hareketleri neredeyse eş zamanlı ve eğer bu kadar gergin olmasaydım, bunu komik bulabilirdim.

Oda sessizliğe gömülüyor, belli ki ekip dün gece ne olduğunu biliyor ve açıklamayı duymak için en az ikizler kadar meraklılar. Ayağa kalkıp bana doğru bir adım attıklarında bir adım geri çekiliyorum.

Bana yaklaşıyorlar ama koridora doğru yürürken yüzüme bile bakmıyorlar. Sanırım beni takip etmemi istiyorlar, ben de onların geçtiği başka bir kapıya gidip iki kanepenin üzerine çöküyorum.

Duvardaki devasa düz ekran ve altındaki çok sayıda oyun konsolunun bulunduğu çalışma odasına bakıyorum.

Luca "Ee?" diye havlayana kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmiyorum. Sırtım kapalı kapıya dönük bir şekilde durup gözlerinin içine bakıyorum.

Ne kadar öfkeli olduklarını fark ettiğimde yapmak istediğim son şey bu olsa da. "Özür dilerim, öyle ortadan kaybolmamalıydım."

"Kesinlikle yapmamalısın, Let. Aklımızı kaçırmak üzereydik. Sonra Ella eski bir arkadaşını görmekle ilgili bir saçmalıkla aradı. Bu sen değilsin Letty, bunu öylece yapamazsın."

"Biliyorum, özür dilerim. İçiyordum ve-"

"O yaptı, değil mi?" Luca tükürerek sözümü kesti.

Ellerim titremeye başlarken ağzım sulanıyor. Buraya gelirken onlara yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum, onlara Victor'dan bahsetmeye hiç niyetim olmasa da, Kane hakkında itirafta bulunmam gerektiğini biliyordum.

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Görünüşe göre Luca'nın ihtiyacı olan tek şey bu çünkü ayağa kalkıp avucunu yanındaki üniteye vuruyor ve korkuyla zıplarken ciyaklamama neden oluyor.

"Luc, sakın ol," diye yalvarıyor Lee.

"Onun için gitti," diye feveran ediyor Luc. "O lanet olası pislik için. Tanrım." Elini yüzüne sürüyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor. "Ne halt ediyorsun, Let?"

"Karışık bir durum," diye fısıldıyorum.

"Hayır, bu tam bir tren kazası. O lanet olası bir amcık, yine de ona tekrar tekrar koşmaya devam ediyorsun. Son seferinde sana nasıl davrandığını hatırlamıyor musun?"

"Evet, ama ben-"

"Hayır. Bu çok saçma. Kendine bunu yapmanı izlemeye devam edemem."

"Ne?"

"Onunla görüşmeye devam edecek misin?"

"Ben... um... Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum."

"Biliyorum amına koyayım. Ya ben ya o, Let. Sana bok gibi davranmaya devam etmesini istiyorsan, o zaman oturup seni milyonlarca parçaya ayırmasını izlemeyeceğim."

"Bunu kastetmiyorsun," diye sızlanıyorum, zaten paramparça olmak üzereymişim gibi hissediyorum.

"Öyle değil mi?"

"Luc, lütfen. Böyle olmak zorunda değil."

"Hayır, gerçekten öyle değil," diye bağılıyor ve kapıyı arkasından öyle sert çarpıyor ki yemin ederim tüm ev sallanıyor.

Bir hıçkırık patlıyor ve elimle ağzımı kapatarak durdurmaya çalışıyorum ama nafile.

Dizlerim zayıflıyor ve kapıdan aşağı kaymaya başlıyorum. Böyle olmaması gerekiyordu.

Ama yere düşmeden önce kollar beni sarıyor ve sert ama sıcak bir bedene doğru kaldırılıyor.

Kanepeye taşınıp onun üzerine yatırıldığında hıçkırıklarım daha da şiddetlendi. kucak.

"Sssh, Cupcake. Sorun yok."

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Leon elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Birlikte.

"Hayır, hayır, değil. O sadece..."

"Biliyorum," diye yatıştırır. "O kızgın. Ne söylediğini bilmiyor." "Bana o ültimatomu verdiğinde sesi oldukça emin geliyordu."

"Öyle demek istemedi."

Leon'un sözleri beni daha iyi hissettirmiyor.

"Sesi oldukça emin geliyordu," diye fısıldıyorum.

"Ona biraz zaman ver. Sana bir şey olduğunu, Kane'in sana zarar vermiş olabileceğini düşünerek çıldırıyor."

"Nasıl göründüğünü biliyorum Lee. Ama... bundan daha karmaşık." "Eminim öyledir."

Ben kendimi toparlarken orada oturmama izin verdi.

"Onunla konuşmam gerek," diyorum Leon'un kucağından iterek, ama tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Bırakın serinlesin. Bırakın üzerinde uyusun. Belki yarın dener. Sezon başladığından beri stresli, babamız onun sırtında. Her şey onun üstüne yığılıyor ve sen-"

"Ben yardım etmedim."

"Hayır."

"Kahretsin," diyorum başımı ellerimin arasına alarak. "Çok özür dilerim. Hiç istememiştim-"

"Biliyorum, Let." Ellerimi yüzümden çekip yanağımı kavlıyor ve beni koyu yeşil gözlerine bakmaya zorluyor.

Endişesi, süregelen öfkesinin arasından sızıyor ve ben bu manzara karşısında neredeyse yeniden hıçkırıyorum.

"Özür dilerim." Sesim çatlıyor.

"Biliyorum." Beni bir kez daha kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor, desteğinin beni ısıtmasına izin veriyor.

Üzerinden inmeme izin vermeden önce on dakika daha öyle kalıyorum. Elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum ve başımı dik tutuyorum.

Bana hiçbir noktada soru sormuyor, sadece istersem konuşmama izin veriyor - ki şu anda istemiyorum. Bu öğleden sonra Ella'ya söylemek yeterince yorucuydu.

"Gitmeliyim, gecenin tadını çıkarmaya devam etmene izin vermeliyim." "İstediğin kadar kalabilirsin."

Ona başımı salladım. "Yapacak bir sürü işim var. Bu hafta sonu pek de planladığım gibi gitmedi."

Ben kapıya doğru ilerlerken ayağa kalkıyor ama ben kapıyı açmadan derin sesi beni durduruyor.

"İzin mi?"

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, gözlerim onunkilerle kilitleniyor.

"Ben buradayım. Konuşmak istersen, ne hakkında olursa olsun, can kulağıyla dinliyorum."

Ona gülümsedim. "Anlaşmamızı unutmadım." Sadece birkaç hafta önce, bunu yaparsam her şeyi anlatacağını söylediğini hatırlayarak göz kırptıyorum.

Sözlerim karşısında gözlerinde paniğe benzer bir şey parlıyor ve bana sakladığı her neyse, konuşmaya hazır olmaktan çok uzak olduğunu söylüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Luc'u kontrol edebilir misin? Onun için endişeleniyorum."

"O iyi olacak, Let. Şu anda her şey çok yoğun."

Suçluluk duygusu beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. Luca'nın omuzlarına daha fazla baskı yüklemek istemiyorum, zaten takımla ve babasının çılgın beklentileriyle yeterince yük taşıdığını biliyorum.

Başımı sallayıp kapıyı
açıyorum. "Yarın

görüşürüz."

"Tamamdır."

Leon beni kapıya kadar geçiriyor ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra ona el sallayıp arabama doğru yola çıkıyorum.

Sürücü koltuğuna oturur oturmaz eve doğru döndüm ve üçüncü kata baktım.

Dışarısı karanlık ama arkasından vuran ışıkla Luca'nın silueti pencereden net bir şekilde görülebiliyor.

İçimdeki her şey eve geri dönmek ve onu konuşmaya, bağırmaya, neye ihtiyacı varsa çılglık atmaya zorlamak için çılglık atıyor. Ama bunu istemediğini biliyorum.

Onu stresle nasıl başa çıktığını bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum ve işte bu. Kendini kilitliyor ve şu anda ne yaparsam yapayım, inatçı kıcı bunu kabul etmeyecek.

Leon haklı. Ona biraz zaman vermeliyim. İyi
olacağız. Geçmişte hep iyi olduk.

Kafamın içinde bana her şeyin artık farklı olduğunu haykıran küçük sesi yutuyorum çünkü bir şeylerin değiştiğini kabul etmek istemiyorum.

Arabamı çalıştırıyorum ve üzülerek gözlerimi ondan ayırıyorum.

Burada oturup beni dört yıl geç istemiş gibi görünen bir çocuğa bakamayacak kadar çok işim var.

Önümde bir tabak enchiladas ve yazmam gereken bir ödev olduğunu bilerek, içim burkularak oradan uzaklaşıyorum.

KANE

"Y Burada olmamalısın," diye gürlüyor derin bir ses kulaklarımda  alan müziğin içinden.

Ko u bandındaki durdurma d  mesine basarak AirPods'larımdan birini çıkarıyorum ve Koç'a doğru dönüyorum.

"Biliyorum efendim. Ama ihtiyacım vardı-"

"Cumartesi oynamayacaksın. Doktorun emri."

"Antrenman yapabilir miyim?" Sınırlarımı bildiğim için bana g venece ini umarak soruyorum.

"Sakin olacaksın. Eğer bu sezon iki maçtan fazla ka ırırsan, sensiz idare etmenin bir yolunu bulabiliriz, Legend."

"Anla ıldı efendim." Başımı sallıyorum, bana izin verdiği için minnettarım.

Buna ihtiyacım var. D n Letty'den ayrıldı ım andan beri kafam karmakarışık. Bütün geceyi odamda volta atarak, umutsuzca bastırđım enerjimi ve öfkemi dışarı atmaya çalışarak geçirdim. Bu sabah antrenman için uyandı ımda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. İ te buradayım.

Otoparka ilk giren bendim ve binadaki tek ki iydim.

Ancak son teknoloji spor salonuna gitmek, kı ımı ringe çıkarıp birkaç kemik kırmaya çalışmadan  zlem duyduğum rahatlamayı sağladı.

Letty'nin d n bana söyledikleri. İtiraf ettiği şey-

Siktir. Hâlâ aklım almıyor.

Raftan bir havlu alıp yüzümü ovuyorum, yüzümün yan tarafındaki iyile mekte olan morlu a vurdu umda hafifçe irkiliyorum.

Lanet olası bebe imizi kaybetti ve tüm bunları tek başına yaşadı. Yumruklarım birine, bir şeye vurma ihtiyacıyla kıvrılıyor.

Daha önce de öfke hissettim. Her gün, çoğunlukla.

Ama Şu anda. Bu nefret, umutsuzluk. Bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Koç'un saha evinde beklediğini bildiğim için hemen o tarafa yöneliyorum.

İçeri adımıımı atar atmaz, bana bakan ekibin içine bir sessizlik kyor.

Ama Luca yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle ne çıkana kadar iŐlerin normalden daha kötü olabileceğine dair bir fikre kapılıyorum.

"Seni lanet olası amık. Bu sefer ona ne yaptın?" diye bağırıyor, yüzüme doğru geliyor ve avuçlarını göğsüme vuruyor.

"Luc, sakin ol. Koç her an burada olabilir." "Umurumda değil. Ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Ben hiçbir Şey yapmadım."

"Senin gibi bir boş adamla birlikte olmak için bizimle olan bir partiyi terk etmezdi."

Bir süre ona bakıyorum, alnında ŐiŐen damarı ve boynunda nabız gibi atan kasları görüyorum.

Gerçekten çok kızgın.

Onu ynlendirdiğimi ve ilk yumruğunu atmasını beklediğimi bildiğim için dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Kendini bir Şey sanan korkağın teki. Onu alt etmek için yıllardır bekliyordum.

"O zaman ne düşündüğünüzü yeniden gözden geçirmeye baŐlamalısınız. Çünkü olan tam olarak buydu, Dunn."

"Luc," diyor Leon tekrar, elini kardeŐinin omzuna dolayarak. "Bırak artık."

Luca bana hırılıyor, yumrukları iki yanında kenetlenmiş, birazdan olacaklar için kendini hazırlıyor ama ne yazık ki buna fırsat bulamıyor.

"Luca," diye bağırıyor Koç. "Eğer bu iş ciddiye alamıyorsan, senin pozisyonunu almak isteyecek pek çok kişi var."

"Abi?" Leon kardeŐinin kulağına doğru nefes alıyor ve umutsuzca omzunu çekiştirerek onu ayağa kalkmaya zorluyor.

"Seni izliyorum, Legend. Saının teline zarar verirsen seni öldürürüm."

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. "Onu incittiğimde bundan hoŐlanmadıđını varsayıyorsun." Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Seni lanet olası pislik."

"Luc. Dunn," diye bağılıyor Leon ve Koç aynı anda, onu uzaklaşmaya zorluyorlar ama aramıza biraz mesafe koyarken omuzlarının gergin duruşundan, bunun gerçekten yapmak istediği son şey olduğu anlaşılıyor.

Antrenman her zamankinden daha mı acımasız yoksa iyileşmekte olan vücudum mu emin değilim ama soyunma odalarına gittiğimizde bitmiş durumdaydım. Bir ayağımı diğerinin önünde zar zor hareket ettirebiliyorum. Kendimi güçsüz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Duşlara en son ben giriyorum, ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü Luca'ya oraya ilk girip yolumdan çekilmesi için bir şans veriyor.

Eğer şimdi bir şey başlatırsa, korkarım ki kendimi tutacak gücüm olmaz. Ve bu durumun böyle gitmesini istemiyorum. O an geldiğinde, tam formumda olmak istiyorum ki o orospu çocuğunu alaşağı edebileyim. Ona Letty'nin neden benim kıcıımı onunkine tercih ettiğini göstereceğim.

Ekibin çoğu yemek almak için soyunma odasını çoktan terk etti, sadece birkaç kişi geride kaldı.

Duşun sıcak fiskiyesinin altında dururken başımı kaldırıp suyun üzerime yağmasına izin veriyorum ve düşüncelerimin düne, Letty'nin mektubundaki ifşaatlara, yaşadığı her şeyi bana anlatırken gözlerindeki yıkıma kaymasına izin veriyorum.

Ne yaptığımı anlamadan kolumu kaldırdım ve yumruğumu önümdeki fayanslara geçirdim.

Parmak eklemlerimin üzerindeki deri yarılıp kırmızı kan duvarı kaplayana kadar eylemi tekrar tekrar yaparken boğazımdan gırtlaktan bir kükreme yükseliyor.

Onu hastanede tek başına, gözleri yaşlı ve tutunabileceği tek şey o sonogram resmi olarak hayal ettiğimde duygular boğazımı tıkıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye kükreyerek duvara vurmaya devam ediyorum.

Bitkin bir halde ön kolumu duvara dayayıp başımı duvara yaslıyorum, göğsüm kabarıyor ve bedenim efor ve duygularla titriyor.

Sonunda geri çekilip arkamı döndüğümde bir seyircim olduğunu fark ediyorum.

Leon kaşlarını birleştirmiş, gözlerinde endişeyle beni izliyor.

"Kes şunu," diye tükürdüm. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Bu iyi çünkü anlamıyorsun."

"Ne istiyordun lan? Yoksa orada durup kıcıma bakmaya mı niyetliydin?"

"Hayır, aslında, siktir git, Kane. Duvarı dövdüğün için iyi olup olmadığını soracaktım. Düzgün bir insan olmaya çalışacaktım. Ama siktir git."

Dönüyor ve duşlardan uzaklaşıyor.

Çabucak suyu kapatıyorum ve bir havlu alıp belime sarıyorum.

"Bekle," diye sesleniyorum, peşinden koşarak. "Onu gördün mü?" Dönüp bir süre bana bakıyor.

"Evet, dün gece geldi. Neden?"

Dudaklarım aralanıyor ama dilimin ucuna gelen kelimeleri yutuyorum. Eğer o bilmelerini istemiyorsa, bir sorun olduğunu düşünmelerini istemiyorum.

"Sebebi yok."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, detay vermemi beklerken kaşları çatılıyor ama ben asla detay vermiyorum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyor musun? Gerçekten düzgün bir insana dönüşecek ve ona nasıl davranılması gerekiyorsa öyle mi davranacaksın?"

Kahretsin, evet demek istiyorum. Ve bu düşünce bile beni derinden sarsıyor.

Yeterince iyi olmak istiyorum. Bir yıl önce bana ihtiyacı olduğunda yeterince iyi değildim. Korktuğu için kendini suçluyor olabilir. Ama bütün bunlar benim suçum, onun değil.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Aramızdaki şey... karmaşık. Hafta sonu bana bazı şeyleri değiştiren şeyler söyledi. Bana uzun zaman önce söylemesi gereken şeyler ve ben... ben... ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum." Ellerimi kaldırıp parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum ve canımı acıtana kadar çekiştiriyorum.

"Burada olması tamamen benim hatam. Columbia'dan vazgeçmek zorunda kalması. O kadar çok acı çekti ki. Lanet olsun." Nefes alıyorum, yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ediyorum ve çok fazla şey söylediğimi anlıyorum. "Siktir, söylediklerimi unut."

Yüzünde kuşkulu bir ifade belirir.

"Evet, çünkü bu olacak. Letty benim en iyi arkadaşlarımdan biri, Kane. Ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda yanımda oldu ve ben de aynısını onun için yapmaya niyetliyim."

"Peki geçen sene neredeydin?" Yalnız olduğunu çok iyi bildiğim için havladım. O zaman hangi cehennemdeydi? Ne olduğunu bile bilmiyor.

ona. İki de yapmıyor.

Sesi soluğu kesiliyor, dudakları cevap vermek için aralanıyor ama ben zaten bir itirazı olmadığını biliyorum.

"Hepimiz yeni hayatlarımızın içine çekildik."

"Evet, şey. Sana, birine, herhangi birine ihtiyacı vardı ve hepimizin dikkati hayat tarafından çok dağıtılmıştı."

"Ne oldu?"

Başımı salladım. "İyi deneme ama öğrenmek istiyorsan onunla konuşman gerekecek. Onun sırlarını ifşa etmeye hakkım yok."

"Yeterince makul." Ben parmak eklemlerimi temizleyip sınıfa gitmek için üzerime bir şeyler giyerken o arkamda sessizliğe gömülüyor. "Onu gerçekten istiyor musun?"

"Öyle mi?"

"Uh..."

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır, Dunn. İyi olan kazansın."

Ona doğru son bir bakış atarak çantamı banktan alıp omzuma atıyorum. Bu hareketle kaslarım ağrıyor ama bunu görmesine izin veriyor muyum hiç? Zaten göstermek istediğimden fazlasını gördü, benden bir gram daha alamayacak.

Arabama atladım, hiç vakit kaybetmeden motoru çalıştırdım ve otoparktan çıktım. Görmem gereken biri var.

Saate bakınca derse kadar biraz zamanım olduğunu fark ediyorum. Umarım hâlâ orada olur ve Luca Dunn benden önce davranmaz.

Otoparka girip elimi hâlâ ıslak ve dağınık olan saçlarımda gezdirdikten sonra arabadan indiğimde kampüs hâlâ nispeten sessizdi.

Merdivenleri koşarak çıkmak uzun sabahın ardından bacaklarımı yakıyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum, sadece en tepeye çıktığımda lanet bir korkak gibi nefesimi tutmak için biraz zaman ayırmam gerekiyor.

Normal hayata dönmeye bu kadar odaklanmışken kazayı ve hastanede geçirdiğim kısa süreyi unutmak çok kolay.

Nefesimi tuttuktan sonra ana kapıya doğru yürüyorum ve sanki burada yaşıyormuşum gibi içeri giriyorum.

Esmer kız mutfakta ben yaklaşırken ağzımı sulandıran bir şeyler pişiriyor, ama sadece o değil, çünkü istediğim çift dışında her bir çift göz bana bakıyor.

Tıpkı bu sabah antrenmana gittiğimde olduğu gibi, söylenmemiş milyonlarca soru havayı doldururken oda sessizliğe gömülüyor.

"Letty hala burada mı?"

Bu şoku bu sabah iki kez yaşayan her iki adam da ayağa kalkmak için itiyor.

Onların koruyuculuğu beni gülümsetiyor, ama bunu görmelerine izin verdiğimden değil.

Geçmişte ona yaklaşmama asla izin vermeyerek ve her zaman kalçasına yapışarak beni kızdırmış olabilirler, ama şu anda bu adamlara sahip olduğu için mutluyum.

"Sorun değil," diye yatıştırıyor Ella, güneyli aksanı yaptığımız kısa telefon görüşmesinden hatırladığımdan daha kalın.

Bana doğru bir adım atıyor, sanki bir metre bile değilmiş ve istesem onu bir dal gibi kırabilmişim gibi bakışlarımı üzerinde tutuyor.

"Geleceğinizi biliyor mu?" Gözleri uyarırcasına kısıldı.

"Hayır. Fark eder mi?"

Gözlerini benden ayırıp beni inceliyor, ama bunu beni becermek istediğini düşündürecek şekilde yapmıyor, daha çok kaçınılmaz olarak bunu mahvettiğimde beni en iyi nasıl öldürebileceğini anlamaya çalışıyor.

Başını sallıyor, gözlerini bir kez daha kaldırıyor.

"Onu bir daha incitirsen senin için geliriz, pislik herif," diye tıslıyor. Yüzündeki ölümcül ciddiyet olmasaydı gülebilirdim ama bu sözlerle gerçekten inandığını hissediyorum.

"Tamam, tatlım. Elimden geleni yapacağım."

Etrafından dolaşmak için bir adım atıyorum ama minik eli ön koluma geliyor ve beni durduruyor.

"Ben ciddiyim, Kane. Yeterince kalp acısı yaşadım," diye fısıldıyor ve sözlerini başka kimsenin duymamasını sağlıyor.

Gözlerimiz bir an için birbirini tutuyor, aramızdan sessiz bir anlayış geçiyor.
O biliyor.

"Odasında. Sanırım uyuyakaldı."

Bu hafta sonu yaşadığı onca şeyden sonra bu pek de sürpriz değil.

Ella'ya başımı sallıyorum ve Brax ile West içeri girmeme izin vermedikleri için onaylamadıklarını dile getirmeye başladıklarında oraya doğru ilerliyorum.

Arkamda didişmelerine aldırmadan, kırılmamış eklemlerimle kapısına vuruyorum.

"Evet," diye sesleniyor, yumuşak sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bu şekilde ortaya çıkmamı nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Dün benden uzaklaştığında, her şeyin eskisi gibi olmasını beklediğini açıkça belirtti.

Ama ben bunu istemiyorum.

Kolu çevirerek kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum, ancak oda boş.

Makyaj malzemeleri ve saç fırçası masanın üzerinde duruyor ve parfümünün kokusu havaya yayılıyor. Ağzım sulanıyor, vücudunun yakından nasıl koktuğunu hatırlayınca sikim kabarıyor.

"Hemen geliyorum," diye sesleniyor banyodan. "İstersen bensiz de gidebilirsin."

Ella ya da diğerlerinden biriyle konuştuğunu düşündüğünü varsayarak yatağının ucuna oturup bekliyorum.

Sadece birkaç saniye içinde ışık söner ve kadın kapıda belirir.

Onu görünce nefesim kesiliyor. Mükemmel görünüyor. Eteği kalçalarına tam oturuyor ve çılgın bacaklarını sergiliyor, gömleği gövdesini sararak küçük belini ve yuvarlak göğüslerini vurguluyor. Yüzü kusursuz ve Cumartesi gecesi yaşananlardan hiçbir iz yok.

Bu kadar hafif kurtulduğu için şanslıydı. Victor'un neler yapabileceğini ve ne kadar kötü olabileceğini bilmek içimi ürpertiyor.

"K-Kane?" diye kekeliyor, sanki dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi omurgasını dikleştiriyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak öne doğru uzanıyorum ve daralmış, şüpheli gözlerini bulmadan önce ona bir kez daha yukarıdan aşağıya bakma gösterisi yapıyorum.

"Seni sınıfa götürmeye geldim."

"Umm... neden?"

Ona gülüyorum, yataktan itiyorum ve aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Tam önüne gelene kadar durmuyorum.

"Başın nasıl?" Saçlarını kaldırarak, saç çizgisine doğru uzanan kesiği ortaya çıkarıyorum. Uzanıp ona dokunduğum anda nefesi kesiliyor, parmak uçlarımın şakağına değdiği kısa bir sıyrık olsa bile.

"Sorun yok."

İyileşiyor gibi görüldüğü için mutlu bir şekilde saçlarını tekrar aşağı indiriyorum ve onun yerine gözlerine odaklanıyorum.

Geri adım atmaya çalışıyor ama şu anda durduğu açıyla tek başarabildiği kapı çerçevesine çarpmak oluyor.

Bir kez daha uzanarak elimle çenesini kavırıyorum ve başparmağımı yanağına sürüyorum.

"K-Kane?"

Gözleri benimkileri arıyor, alt dudağını ısırırken kafası karışıyor, ne halt ettiğimi anlamaya alışıyor.

Neden burada olduğumu tam olarak ifade edemiyorum. Bırakın onu, kendime bile itiraf edemiyorum, dudağını ısırın kişi olmak niyetiyle öne doğru eğiliyorum.

"Hayır," diyor ve parmaklarını hızla dudaklarımızın arasındaki boşluğa yerleştiriyor.

"Prenses," diye nefes alıyorum, dilim onun tadına bakmak için dışarı çıkmadan önce dudaklarım yumuşak tenine değiyor.

"Bunu yapmayacağız."

"Peki bizim ne yaptığımızı düşünüyorsun?"

"Yaşadığım cehennemi sonunda sana anlattım diye birdenbire iyi davranmana ve umursuyormuş gibi yapmana izin vermeyeceğim. Senin merhametini istemiyorum, Kane. Sana bu yüzden söylemedim."

Dudaklarımdan acı bir kakhaha dökülüyor. "Bu acıma değil, Prenses." "Her ne ise, istemiyorum."

Sözleri beni bir kurşun gibi vurdu.

"Sen..." Ondan bir adım geri çekilerek gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "İstemiyor musun?" Başımı sallıyorum, gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. Kızarıklığı yanaklarından gğ्सne doğru iniyor, gğ्स uçları tişörtünün arkasında sertleşiyor ve kalçaları sıkıca birbirine yapışıyor. "O zaman vücuduna söylesen iyi olur."

Duvardan itiyor ve bana sırtını dönüyor.

Beni bu şekilde reddedebildiği için öfkem bir kademe daha arttı. Ondan daha hızlı hareket ediyorum ve bir çırpıda nm sırtına bastırıyorum ve bir kolumu beline dolayarak onu kendime sabitliyorum, diğerini de boğazına doluyorum.

Nabızı parmaklarıma çarpıyor ve şu anda tam olarak nasıl hissettiğini ele veriyor.

"Benden kaçamazsın, Prenses."

"Ah, işte orada," diye şaka yapıyor. "Tanıdığım ve nefret ettiğim Kane Efsanesi." Parmaklarım onun yorumu karşısında geriliyor.

"İyi olmamı istemiyorsunuz, değil mi Prenses? Kötü olmamı istiyorsunuz."

Vücudunun tüm uzunluğu bana karşı titriyor. "Sen küçük pis bir fahişesin, Scarlett."

Titremesine bu kez bir inilti eşlik ediyor ve beni göremeyeceğini bildiğim için gülümsememe engel olamıyorum.

Uzun saniyeler boyunca öylece duruyoruz, odadaki tek ses onun artan nefesleri.

Elimi hareket ettirip karnına doğru uzatarak kendimi ona daha sert bastırana kadar kıpırdamadı.

"Kane," diye soluyor, "Ne yaptın sen?"

Elleri benimkine düşüyor ve kaldırıp kırılmış parmak eklemlerimi inceliyor. "Önemli değil," diye mırıldanıyorum.

"Kime vurdun? Dün gece bir işin var mıydı? Babam-" Paniklemiş.

"Babam iyi mi?"

"Bildiğim kadarıyla o iyi Prenses."

Elimde biraz rahatlıyor. "Dün gece onu aradığımda telefonuna cevap vermedi."

"Muhtemelen meşguldü."

"Onu görmem gerek."

"Hayır," diye bağıyorum.

Kendisini tuttuğum yerden kurtarmak için dikkatimin dağıldığı anı kullanıyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Hayır mı? Gidip babamı görmeme izin yok mu? Gitmen gerekiyor," diyerek kolunu uzatıyor ve kapının genel yönünü işaret ediyor.

"Bana bir söz ver," diyorum, ona doğru bir adım daha atarak ve ondan gelen 'beni yalnız bırak' titreşimlerini görmezden gelerek.

Ben ona bakarken kollarını kendine sarmalıyor.

"Sana bir söz vereyim mi? Bu bir şaka olmalı, değil mi? Sana hiçbir şey borçlu değilim, Kane. Hiçbir şey."

Onun sözlerini duymazdan gelerek devam ediyorum. "Dereye gitme," diye uyarıyorum, sesim alçak ve umarım niyet ettiğim ciddiyeti taşıyor.

"Orası benim evim, Kane. Neden oraya gitmeyeyim ki?"

"Çünkü artık gerçeği biliyorsun. Victor gitmene izin vermiş olabilir ama babanın ne yaptığının farkında olduğunu ve sana güvenmek için hiçbir nedeni olmadığını unutmayacaktır. Onun radarından uzak durmak istiyorsan, o zaman burada kal. Babanı görmek istiyorsan, ben hallederim."

Sanki saçmalıyormuşum gibi başını sallıyor.

"Oraya giderseniz bir daha asla ayrılamayabilirsiniz."

Gergin yutkunması bana en azından sözlerimi duyduğunu söylüyor.

"Şimdi, sınıfa gitmeye hazır mısınız?"

Çenesi şok içinde düşer.

"Sınıfa seninle gelmeyeceğim. Lanet olası bir korumaya ihtiyacım yok."

"Burada güvendesin ve bu yüzden teklif etmedim."

"Sadece git, Kane. Benimle sınıfa kadar yürümeni istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Ve-" diye hızla ekliyor. "Eğer yumruklarının Luca ya da Leon yüzünden öyle göründüğünü öğrenirsem o zaman-"

"Sonra ne olacak, Prenses?" Aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıyorum. "Sonra... sonra..." diye kekeliyor.

Uzanıp çenesini kavıyorum ve bana bakmaya zorluyorum.

"Onlar seni hak etmiyor, Letty."

"Peki ya sen?" diye fısıldıyor, tutuşumun altında şimdiden çatlıyor. "Tabii ki hayır, ama daha sıkı dövüşeceğim."

O kıpırdamaya fırsat bulamadan dudaklarım onunkilere yapışıyor.

Derinleştirmek, onu bana boyun eğmeye zorlamak için çaresizim, ama bu olursa ikimiz de dersi kaçıracağız ve bunu göze alamam. Bunun yerine, hazır olmadan çok önce geri çekiliyor ve onu serbest bırakıyorum.

"Sonra görüşürüz. Aptalca bir şey yapma."

T Kapım kapandığı anda, Kane'i yatağımda otururken bulduğumdan beri ilk kez nefes alıyorum.

Onu buraya kimin soktuğunu bilmek için sormama gerek yok. Her yerinde Küçük Bayan Romantik Ella'nın adı yazıyor. Adamlar kavga etmeden onu buraya almazlardı. Kazanacağını zaten bildiğim bir kavga, lanet olsun.

Az önce söylediklerinde haklı, daha sert ve daha kirli dövüşüyor.

Kirli tarafını düşündükçe vücudum ateş gibi kızarıyor. Ve beni tutup kendine doğru çektiğinde her şeyin canı cehenneme demek istemediysem ne olayım.

Ama yapamam. Bebeğimizi kaybettiğim için duyduğu acıma ve suçluluk duygusu yüzünden kendimi ona, onun kötü ağzına ve sert dokunuşuna kaptıramam.

Hayır, olmuyor.

Olmuyor.

Beni dinlediği için mutluyum. Bana inandığı için mutluyum. Hiçbir noktada bebeğin ondan olduğuna ne kadar emin olduğumu sorgulamadı ya da her zamanki gibi bana fahişe diyerek hakaret etmeye başlamadı ve onunla birlikte olmadan önce Columbia'daki erkeklerin yarısıyla yattığımı öne sürmedi. Sözlerimi olduğu gibi, yani gerçek olarak kabul etti.

Hatta orada olacağını söylediğinde ona inanmıştım. Şu anda, bir yıl sonra öğrendiğime göre, bana destek olmak için orada olacağını düşündüğüne gerçekten inanıyorum. Bence gerçek çok farklı olabilirdi ama artık bunun için endişelenmek için biraz geç.

Kapıdaki gümbürtü beni ürkütüyor ve kafamı kaldırdığımda Ella'nın bir kasırga gibi içeri daldığını görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor aceleyle.

Cesur bir yüz ifadesi takınarak Kane'le birlikte her şeyi ait olduğu kutuya geri koyuyorum ve ona dönüyorum.

"Evet, ben iyiyim. Sınıfa gitmeye hazır mısın?" Saate bakarak soruyorum. "Emin misin?" diye soruyor merakla.

"Gerçekten öyleyim."

Ben eşyalarımı toplarken sessizleşiyor ve birlikte binadan çıkıyoruz.

"Ne istiyormuş?"

"Dürüst olmak gerekirse, bence iyi davranarak suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışıyor."

"İyi biri miydi?" diye soruyor, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi. "Benimle sınıfa kadar yürümek istedi."

"Vay canına, senin kitaplarını da mı tutacaktı?"

Onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum ve geçirdiğim hafta sonundan sonra kendimi çok iyi hissediyorum.

Güneş parlıyor, sabahın erken saatlerinin sıcaklığı tenime vuruyor ve yaz sonunun kokusu burnuma doluyor. Her şeye rağmen. Kendimi iyi hissediyorum. Oraya geri dönmek ne kadar acı verici olursa olsun, artık Kane'den bir sır saklamadığımı bilmek üzerimden büyük bir yükün kalkması gibi. Buna Ella'nın da gerçeği bilmesini ekleyince attığım her adım biraz daha kolay geliyor.

Yine de binaya yaklaştığımızda ve beni bekleyen tek bir Dunn bulduğumda her şey biraz yıkılıyor.

Dün geceki olaylar ve Luca'nın yüzündeki acı ve öfke hızla geri gelir.

Onu asla incitmek istememiştim ama ona yalan da söylemeyecektim.

"Günaydın," dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Bu sabah diğer koruma nerede?" Ella masumca soruyor. "Şey..."

Leon tereddüt ediyor, gözleri benimkileri buluyor.

"Cumartesi gecesi nerede olduğum konusunda ikisine de gerçeği söyledim. Luca bunu pek iyi karşılamadı," diyorum Ella'ya. "O nasıl?" Leon'a dönerek soruyorum.

"O... lise sezonunda nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyorum, babalarından gördüğü baskı bir yana, kendi üzerinde kurduğu baskıyı bile çok iyi hatırlıyorum.

"Üniversitede olunca, riskler daha yüksek ve baskı daha kötü oluyor."

"Tanrım. Belki de yapmamalıydım..."

"Hayır, Letty. Sen doğru olanı yaptın. Eğer ona yalan söyleseydin bundan daha da nefret ederdi."

"Ah, biliyorum. Ben sadece..."

"Onu koruyamazsın, Let. Ona ihtiyacı olan zamanı ver, kendine gelecektir."

"Sezon bittikten sonra mı?" Kuru kuru

sordum. "Hayır, o zamana kadar

atlatır."

O sırada omzumun üzerinden bir şey dikkatini çekiyor. Söz konusu adamın o olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Leon'un yüzünden okuyabiliyorum.

Bize doğru yaklaştıkça gerilim artıyor.

"Geç kalacağız," diyor soğuk bir şekilde, gözleri benimkilerle hiç buluşmuyor.

Hiçbirimiz bir şey söylemeye fırsat bulamadan, topuklarının üzerinde dönerek binaya doğru yürümeye başladı.

"Sanırım içeri giriyoruz o zaman," diye mırıldandı Ella ve onun peşinden gitti.

"Belki de onunla konuşmalı, onu neşelendirmeyi teklif etmelisin," diyor

Leon çok uzaklaşmadan Ella'ya hafifçe.

"Çok isterdim ama istediği kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Onun sözleriyle kalbim mideme iniyor ve göğsüm ağrıyor. Onu incitmek istemiyorum.

İçeri girerken üçümüz de onun arkasından gidiyoruz.

Ella vedalaşıp sınıfına doğru gözden kaybolurken Leon ve ben kendi sınıfımıza dönüyoruz.

Biz içeri girdiğimizde Luca çoktan oturmuştu ama bir mucize eseri her zamanki iki koltuğumuzu da yanında bırakmıştı.

Belki de o kadar kızgın değildir.

Konferans salonunun önünden geçerken, farklı bir dizi kızgın göz bana bakıyor.

Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ederken kalbim hızla çarpıyor.

Her zamanki yerime, Luca'nın yanına oturuyorum ama her zamankinden farklı olarak o yanımda gergin.

Ona bakıyorum, bir şeyler söylemek istiyorum ama söyleyecek kelime bulamıyorum. Dikkatimin farkında çünkü ben profiline bakarken çenesi titriyor ama bana dönmek için hiçbir çaba sarf etmiyor.

Dudaklarım özür dilemek için ayrılıyor ama kelimeler daha ilkini söyleyemeden dilimde can veriyor.

Dersimize başlayan profesörümüz sonunda dikkatimi Luca'dan, odaklanmam gereken şeye çekiyor.

Leon'un gözlerini üzerimde hissedince ona bakıyorum ve gülümsüyor ama gözlerinin içine bile bakmıyor.

Bundan nefret ediyorum. Luca'nın bana kızgın olmasından ve aralarının açılmasına neden olmasından nefret ediyorum.

Kane'in bana kızgın olmasından nefret ediyorum, gerçi onun ne düşündüğü umurumda bile değil.

Profesör Whitman tüm sınıf boyunca konuşuyor, bazı kısımlara odaklanıyorum ama kısa süre sonra kendimi iki yanımda oturan çocuklar ve Creek'teki babam hakkında endişelenirken buluyorum.

Ders bitip de notlarıma baktığımda, başlık ve tarih dışında pek bir şey öğrenemediğimi fark ediyorum.

Buraya transfer olmak yeni bir başlangıç için bir şans olacaktı ama elimde olmadan her şeyi yeniden berbat ediyordum gibi hissediyorum.

Kaçabildiği anda Luca koltuğundan kalkıyor ve arkasına bakmadan konferans salonunu terk ediyor.

Her hareketini içim burkularak izliyorum.

Dışarı çıkıp merdivenlere yönelmeden önce Leon'un toparlanmasını bekliyorum.

"Kahve?" Son birkaç pazartesi gibi olmasını ve üçümüzün birlikte gitmesini dileyerek soruyorum.

"Tamamdır. Bu sabah uyandığımdan beri canım o keklerden istiyor."

"Serpintiler yüzünden. Bağımlılık yapıyorlar," diye şaka yaparak kendimi karanlık ruh halimden kurtarmaya çalışıyorum.

Arkamda onun varlığını hissettiğimde kapıdaydım.

"Cennette sorun mu var Prenses?" diye kulağıma fısıldıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Başımı dik tutarak yürümeye devam ediyorum, biraz ilerimde Colt'la konuşan Leon'u uyarmak istemiyorum.

"Yani şimdi beni görmezden mi geleceksin, oyun planın bu mu?"

"Lanet olası bir oyun planım yok," diye bağıriyorum, topuklarımda üzerinde dönüyorum ve öfkeli bir bakışla onu kısıtıyorum.

Tek yaptığı bana sırtmak ve ben de ona tepki verdiğim için kendime lanet ediyorum.

"Benden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorsan, gerçekten boktan bir iş yapıyorsun demektir."

"Bir şey yapmaya çalışmıyorum, senden etkilenmiyorum." Bu apaçık bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz ama o tam karşımda dururken gerçekte nasıl hissettiğimi kabul etmeye hazır değilim.

"Demek Dunn yine geceyi benim yatağımda geçirdiğin için kızgın," diye benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksek sesle anons ediyor.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye mırıldanıyorum. Gözlerim sesini alçaltması için ona yalvarıyor.

"Oh, Prens. Güzel kışın geceyi benim yatağında geçiriyorsa, her şey benimle ilgili demektir."

"Seni becermedim bile," diye geveliyorum, tam o sırada Leon neler olduğunu görmek için yanımda beliriyor.

Kane yorumumu değerlendirirken yanaklarım yanıyor.

"Yatağında, hayır. Bunu sana vereceğim." Eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Ama sırtında hâlâ ağaçtan kalma çizikler olduğunu biliyorum."

Sözlerinin aklıma getirdiği anılar karşısında dudaklarımdan dökülen muhtaç iniltiyi durduramıyorum.

"Bırak gitsin. İşimiz bitti."

Leon'un parmakları benimkilerle birleşip beni çekerken kıkırdıyor.

"Elbette, Prens. Buna inanmaya devam et."

Kendime engel olamıyorum ve odadan çıkarken omzumun üzerinden onu tersliyorum.

Ella sabah dersinden sonra bizi hâlâ kafede buluyor, alıştığımız gibi üç kişilik bir masa oluşturuyoruz ama Luca'nın yokluğu bariz. Nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve Leon'a gidip onu bulmamız gerektiğini düşünüp düşünmediğini sorduğumda beni reddetti, bu yüzden o andan itibaren onun hakkında çenemi kapalı tutuyorum. Leon'un da endişeli olduğunu biliyorum ve bu konuda konuşmaya devam etmenin kimseye faydası olmayacak.

Neyse ki öğleden sonra Ella ile psikoloji dersimde Luca ya da Kane'in dikkatimi dağıtması olmadan, odaklanmayı ve yazmam gereken ödevime yardımcı olacak bazı iyi notlar almayı başardım.

"Bu gece için bir planın var mı?" Yurt binamıza doğru ilerlerken Ella soruyor.

"Evet, aslında. Babamı görmek için eve gidiyorum."

Pazar günü yanımdaki sandalyede dövülmüş ve kanlar içinde yatarkenki görüntüsü kanımı donduruyor.

Kane bana iyi olduğuna dair güvence verdi ama bunu kendi gözlerimle görene kadar, bileklerinden kan damlayan ve elinde bir pense olan Victor'un son görüntüsünü aklımdan çıkaramayacağım.

"Sen mi?" Ben soruyorum.

"Bilirsin işte, ekonomi ödeviyle ateşli bir randevu. Sanırım o olabilir," diye şaka yapıyor.

"Vahşi."

"Biliyorum, doğru. Üniversitenin partilerden ve çılgınca şeyler yapmaktan ibaret olduğunu sanıyordum."

Babamla iyi bir gece geçirmemi dileyerek odasına çekilmeden önce yatakhaneimize doğru ilerlerken birlikte gülüyoruz.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ama içimden bir ses bu gecenin hiç de hoş geçmeyeceğini söylüyor.

Artık gerçeği biliyorum, her şeyi bilmek istiyorum. Ve bana bilmem gereken her şeyi anlatana kadar o karavandan ayrılmaya niyetim yok.

Kitaplarımı masama bırakıp saçlarımı fırçalıyorum ve dışarı çıkmadan önce kendime biraz parfüm sıkıyorum.

Creek'e olan yolculuğum boyunca karnım sinirden zonkluyor. Babama sorduğum tüm sorular zihnimde bir kasırga gibi dönüyor ve oraya vardığımda bilmem gereken şeylerin sayısı iki katına çıkıyor.

Yanaştığımda karavanın ışıkları kapalıydı ve ilk kez onun evde olmayabileceği ihtimalini düşündüm.

Her zaman evde, bu yüzden artık çalışmadığını düşündüm.

Eski püskü arabasının yanına yanaştığımda perdeler titriyor ve motoru durduruyorum, kapatma düğmesine uzanırken elim titriyor.

Arabamdan inerken karşıdaki karavana, Kane'in büyükannesinin karavanına bakıyorum ve bir iç çekiyorum.

Keşke geriye dönebilseydim ve onun söz konusu olduğu durumlarda her şeyi farklı yapabilseydim demek istiyorum ama gerçek şu ki, yıllar boyunca bana davranış şeklini hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Bir zamanlar arkadaşlık, elbette. Hatta daha gençken, ikimiz olabileceğimizi düşündüğüm zamanlar bile oldu. Ama sonra Riley beni kış dansına davet etti, ben de evet dedim ve olay bitti. Onun oldum.

İşte o zaman Kane değişti. Ama ben ona hiçbir şey yapmadım. Her zaman beni suçladığı şekilde değil.

Gözlerimi kaçırarak hayatımın o kısmını bir kenara itiyorum ve burada olma sebebime odaklanıyorum. Arkamı dönüp ön kapıya doğru ilerliyorum. Fakat

Hepimiz ayrıldığımızdan beri ziyaret ettiğim diğer birçok seferin aksine, beni geniş bir gülümsemeyle karşılamıyor.

Burada olduğumu bildiğini bilmeme rağmen kapıyı çalıyorum ve şişmiş kapıyı iyice itip içeri giriyorum.

"Baba," diye seslendim. "Sadece benim."

Mutfaktan geçip oturma alanına döndüğümde sessizliğini koruyor.

Koltukta her zamanki yerinde oturuyor ama normalden farklı olarak babama neredeyse hiç benzemiyor. Yediği dayaktan dolayı oluşan morluk ve şişlikler tahmin ettiğimden de kötü.

"Aman Tanrım," diye ağlıyorum, yanına oturmak için acele ediyorum. "Ben iyiyim," diye zorluyor.

"Hayır, gerçekten değilsin. Hiç doktora gittin mi?" "Ben iyiyim."

"Baba, hadi ama," diye karşı çıkıyorum. "İyi değilsin. Hiçbir şeyin kırılmadığından emin olmalısın."

"Yapamam, tatlım. Doktorlar yetkilileri arar ve..." Ne demek istediğini çok iyi anladığımı bildiği için susuyor.

"Burası Harrow Creek, baba. Etrafta arayabileceğin en az bir tane tehlikeli doktor olmalı."

"Letty, sorun yok. Ben iyi olacağım. Daha önce üstesinden gelmediğim bir şey değil."

Babamın hayatı böyle olduğu ve hiçbirimizin bundan haberi olmadığı için içimde bir öfke kabarıyor.

"Hayır, bu saçmalık," diye bağıriyorum, onu çok şaşırtarak. "Seni orada acı içinde oturmaya bırakmayacağım. Bir yerin kırılmış olabilir."

"Değil," diyor kararlı bir şekilde. "Doğru... şey..."

O daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan ayağa kalkıp odadan çıkıyorum.

"Scarlett, lütfen. Özür dilerim." Sesi çatlıyor ve banyoya giderken adımlarım duraksıyor.

Onun inatçı kızı yüzünden gittiğimi düşündüğü gerçeğine kafamı sallayarak ilerlemeye devam ediyorum ve her zaman lavabonun altındaki dolapta bulunan ilk yardım çantasını arıyorum.

Elimde kutuyla döndüğümde gözleri akmamış yaşlarla doluydu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor.

"Şimdi olmaz."

Dizlerimin üzerinde kanepeye sürünüyorum ve kutuyu açıyorum, böylece ihtiyacım olanı alabiliyorum.

Elimden geldiğince nazik bir şekilde yüzündeki kurumuş kanı temizlemeye başladım. Görünüşe göre eve geldiğinden beri temizlemeye çalışmış ama pek başarılı olamamış.

Ben çalışırken sessiz ama gözlerini benden ayırmıyor. Sanki geleceğini bildiği soruları sormamam için bana yalvarıyor ama kaçınılmaz olandan kaçmak için çok az şansı var.

Onu temizliyorum, en kötü kesiklerinden bazılarını dikişle kapatıyorum, sonra da her tarafı yırtıklarla dolu korkunç görünen bilekleriyle ilgileniyorum. Benim yüzümden böyle olmalarından nefret ediyorum, çünkü o beni korumaya çalışıyordu.

"Çok özür dilerim, baba." Kelimeler benim haberim olmadan ağzımdan döküldü ve bana inanamayarak baktı.

"Oh, tatlım. Bu senin hatan değil. Orada olmamın sebebi tamamen benim hatamdı. Victor beni cezalandırıyordu. Ona karşı geldiğimi düşündü ve beni korkutarak itiraf etmem için seni koz olarak kullandı."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Oradaydım çünkü bana verdiği bir işte başarısız oldum." Bu sözleri söylerken gözlerinin içine bakamıyorum ama hayal kırıklığının dalga dalga yayıldığını hissediyorum.

"Scarlett, hayır. Neden? Bunu neden yapasın ki?"

Gözlerim onunkilere dikildi. "Senin yüzünden. Hepiniz yüzünden. Eğer yapmazsam sana zarar verecekti."

"Şey-" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Açıkçası, o zamanlar onun için çalıştığından haberim yoktu. O lanet olası çete reisiyle bir ilgin olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yoktu baba. Aklından ne geçiyordu?"

"Seninle tamamen aynı şey. Ailemi korumak zorundaydım."

"Başka bir yolu olmalıydı."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama başını sallamadan önce sadece bir miktar hava çıkıyor.

"Her şeyimi kaybetmek üzereydim, Letty. İşimi, evimi, uğruna yıllarca çalıştığım her şeyi o kaza yüzünden kaybedecektim."

"Biliyorum ama Victor Harris? Elbette başka bir yerden kredi alabilir, başka bir alıcı bulabilirdiniz."

"Denedim. Kimse zar zor geçinen bir garajla ilgilenmedi. Ama o bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı."

"Onun lanet kuklası olmak için mi?" Şak diye söyledim.

Babamın dudakları kullandığım dilden dolayı hayal kırıklığıyla bükülüyor ama bunun için özür dilemiyorum.

Şu anda bunun gerçekleşme noktasını çoktan geçtik.

"Başka bir yol göremedim. Annenizin buradan gitme hayali vardı ve ben de bunu istedim. Bunu hepiniz için çok istedim. Birkaç yıl çalışıp biraz para kazanabileceğimi ve sonra hep birlikte gidebileceğimizi düşündüm. Hep istediğimiz aile hayatına kavuşuruz."

"Ama biz sensiz gittik," diye fısıldıyorum, ona el salladığımız ve Rosewood'daki yeni hayatlarımıza başlamak için yola çıktığımız günü çok iyi hatırlıyorum.

Onu arkamda bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Çocukken, en mutlu anne babaya sahiptim. Asla kavga etmezlerdi ve ben her zaman aralarındaki mesafeyi aşacaklarına yüzde yüz inanırdım. Ama babamın kazasından kısa bir süre sonra tartışmalar başladı ve bizim için her şey değişmeye başladı. Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor.

"Annem biliyor muydu?"

"Başlangıçta, hayır. Ama gerçeği öğrenmesi uzun sürmedi." Dudaklarında hüznü bir gülümseme kıvrılıyor, anneme karşı çok iyi hatırladığım sevgi gözlerinde beliriyor. "Çok kızgındı. Kelimenin tam anlamıyla beni öldüreceğini düşündüm."

"Tanrım, baba," diye mırıldanıyorum, ilk yardım kutusunu itip kırık yüzüne bakıyorum.

"Çok özür dilerim. Sadece hepinizin dünyaya sahip olmasını istedim ve-"

"Anlıyorum. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum. İyi ama aptalcaydı," diye ekliyorum hemen. "Ne oldu? Neden bizimle gelmedin? Planladığın gibi bir aile olarak yeniden başlayamadın?"

"Safça bir şeyi gözden kaçırmışım. Victor Harris ve Hawks'ı öylece bırakıp gidemezsiniz. Özellikle de sevkiyatları ve tedarik zincirleri hakkında tüm bilgilere sahipken. Ruhumu şeytana satarak kendi ölüm belgemi imzaladım. Bu yüzden hepinizin gitmesine izin vermeli ve hatamın bedelini ödemeliydim."

"Onu hâlâ seviyorsun, değil mi? Kavga, sert sözler, hepsi
-"

"Annemi ölene kadar seveceğim, Scarlett. O benim için inanılmaz bir kadın. O çok zeki, çok güçlü, çok..." Onu düşünerek duraksıyor. "Tıpkı onun gibisin, biliyorsun." Elime uzanıyor ve sıkarken acıyla yüzünü buruşturuyor. "Aynı güce sahipsin, aynı"

aynı kararlılık. Hayatında gerçekten inanılmaz şeyler yapacaksın, bunu biliyorum."

Sözleri boğazımda yutkunması gittikçe zorlaşan bir duygu yumağı oluşturuyor.

"Kendimi seninle aynı yerde buldum, bundan gerçekten emin misin?"

"Senden ne istedi?"

Ona kameraları ve Harris'in evine yerleştirdiklerini anlattım. "Gerçekten ne öğrenmeye çalıştığına dair hiçbir fikrim yok ama belli ki kendisine yalan söylediklerini düşünüyor."

"Biliyorum,"

diyor. "Öyle

mi?"

"Tatlım, hiç istemediğim kadar çok şey biliyorum. Hiç beklemediğim kadar derine battım. Reid sana baktı mı?"

"Ne?" Kekeliyorum, ani konu değişikliğinden dolayı

kamçılanıyorum. "Reid, seni dışarı çıkardıktan sonra sana baktı mı?"

"Uh... y-evet, o yaptı."

"Tamam, güzel. Scarlett, bana bir söz vermeni istiyorum, tamam

mı?" "Şey... tabii," diye fısıldadım, sesinin sert tonundan

hoşlanmamıştım.

Bana ne vuracağını beklerken bir motorun gürültüsü etrafımızdaki sessizliği dolduruyor ama durup bir kapı çarparken ikimiz de buna aldırış etmiyoruz.

"Ondan uzak durmanı istiyorum. Harris'lerden ve onlarla bağlantılı herkesten uzak dur."

Karavanın kapısı duvara çarpıp soğuk ve öfkeli bir ses yükseldiğinde dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

I Vücudum bu sabahki seanstan dolayı hala bana bağıyor olmasına rağmen en iyi niyetlerle dersten sonra antrenmana geldim. Normale dönmek, sahaya çıkmak ve bunu hissetmek için çaresizim.

Parmak uçlarımın altındaki deri. Ama Koç bana bir kez baktı ve beni sert bir şekilde gönderdi, Koç'un omzunun üzerinden sırtması bana bir şey anlattıysa, Luca'nın rahatlamasına çok sevindim. Gitmeden önce onu tersledim ama bu ona gerçekten yapmak istediğim şeye olan ihtiyacımı karşılamadı.

Bu sabah sınıfta Letty'yi nasıl terslediğini gördüm. Letty onunla konuşmak için yanıp tutuşurken ona bakmayı nasıl reddettiğini ve Whitman'ın konuşması biter bitmez salondan nasıl kaçtığını gördüm.

Letty bana nerede olduğu konusunda onlara gerçeği söylediğini açıkladığında, ikisinin de kızacağını biliyordum. Ama Luca'nın onu boşlaması. Bunu beklemiyordum. Bunu düşünemeyecek kadar ona aşık olduğunu sanıyordum. İlginç.

Beni beklemeyeceğini bildiğim için yatakhanesine gidiyorum. Yanıldığını kanıtlamak için mücadele edeceğim konusunda onu uyarmıştım ve başka bir yerde istenmediğime göre buna şimdi başlayabilirim.

Gün içinde ikinci kez yatakhanelerine daldığımda Ella yemek masasının üzerindeki defterinden başını zorlukla kaldırarak, "Bak, bir tur daha atmaya gelmiş," diye mırıldandı.

"Odasında mı?" Daha cevap vermeden o tarafa doğru yürüyorum.

"Hayır."

Bu tek kelime beni durduruyor.

"Tamam, peki nerede o?"

Sanki şu anda ona ciddi bir rahatsızlık veriyormuşum gibi gözlerini yavaşça yaptığı işten ayırıyor.

"Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Çünkü sen aptal değilsin."

"Onu incitmeye devam ediyorsun, Kane. Tekrar ve tekrar." Dişlerim gıcırđıyor ve yumruğum onun sözleri karşısında kıvrılıyor.

"Ve bunun seninle bir ilgisi var çünkü..."

"Çünkü o benim arkadaşım ve acı çekiyor. Seni burada istemiyor. Seni yanında istemiyor."

"Bunlar onun sözleri mi yoksa sizin mi çünkü onun yanında olduğumda bundan hoşlandığını biliyorum."

"Ah, tam bir domuzsun."

Ayağā kalkarken sandalyesinin ayakları karo zemin üzerinde gıcırđıyor.

"Tuhaf, çünkü kirli oyunculara karşı bir ilgin olduğunu sanıyordum. Bu beni senin mükemmel tipin yapmalı."

"Pislikler bana göre değil," diye hırlıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Ah, Colt bu yüzden mi Cumartesi gecesi seni daha iyi bir model için sepetledi?" Çenesini düşürerek soruyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye kekeliyor, acısını gizleyemiyor.

Ona doğru bir adım attım. "Çünkü..." Sesimi alçaltıyorum, bunun onu korkutacağını ve küçük bir fare gibi kıvranmasına neden olacağını biliyorum. "Her şeyi biliyorum." Doğrusu, son birkaç haftadır erkeklerin konuştuklarını duyduğum ve sosyal medyada gördüklerimden tahmin ediyorum, ama o bilmiyor

Bunu bilmem gerekiyor çünkü tam isabet kaydettiğimi biliyorum.

"Gerçekte olduğun gibi bir kenara atılmak canını acıtıyor mu?" "Siktir git, Kane. Siktir git. Seni."

DeFTERini kenara iterek yanımdan hışımla geçiyor ve yatak odasının kapısını öyle bir çarpıyor ki, öfkesinden tüm yatakhane sarsılıyor.

Öte yandan ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hey, dostum. Ne... uh... neler oluyor?" Grubun sessiz adamı soruyor. Onu Ellis'le birkaç kez görmüştüm, yani arkadaş olduklarını biliyorum.

"Yok bir şey. Sadece biraz fazla duygusal davranıyor."

"Ella mı?" diye onaylıyor. "Evet, onun da günleri oluyor." Başını sallıyor, bir şişe su almak için buzdolabına doğru yürümeden önce onu düşünürken dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor.

"Letty'nin nerede olduğunu biliyor musun?" Şans eseri sordum.

"Evet, babasını görmek için eve gidiyor," diye masumca cevap veriyor. Onun sözleriyle kanım lav oluyor.

Sabahki konuşmamız zihnimde canlanırken kısa bir an için kapısına bakıyorum.

"Bana bir söz ver. Creek'e gitme." Orospu çocuğu.

Gerçekten ama gerçekten hissetmediğim bir gülümseme takınarak, arabama geri dönmeden önce adama teşekkür ediyorum.

Boktan evimize doğru gaza basarken direksiyonu çok sıkı tutuyorum, eklemlerim bir kez daha yarılıyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum çünkü Harrow Creek'e vardığında doğruca Victor Harris'e çarpacağı düşüncesi ödümü koparıyor.

Cumartesi gecesini ucuz atlattı ama adam onu tarlasında dolaşırken bulduğunda bunun tekrarlanmayacağını söylemek mümkün değil.

Karavan parkı hayatım boyunca olduğu gibi tamamen aynı görünüyor; karanlık, nemli ve içinde vakit geçirme mutluluğuna eriştiğim en iç karartıcı yerlerden biri. Her yerde çukurlu yol boyunca sıralanmış eski püskü arabalar, kırık mobilyalar, oyuncaklar ve diğer her türlü pislik var.

Bundan nefret ediyorum.

Annemle babam nasıl oldu da burada sıkışıp kaldılar, bir Allah bilir. O günkü çarpışmada hayatlarını kaybetmelerinin aslında onlar için en iyi şey olup olmadığını yıllar içinde defalarca merak ettim. Bu yerde cehennemde çürümekten iyidir.

Arabayı Letty'nin evinin arkasında durdurup dışarı atlıyorum. Kapıyı çalmaya zahmet etmedim, içeride olduğunu zaten biliyordum.

"Scarlett?" Kapı açılır açılmaz bağırdım. Yaşayacak düzgün bir evim olduğu için her zamankinden daha minnettar bir halde köhne karavanın içine giriyor ve onu aramaya koyuluyorum.

"Ne oluyor, Kane?" diye çıkışıyor, sanki beni babasının evinden fiziksel olarak uzaklaştırmaya niyetliymiş gibi koltuktan atlıyor.

Sesimi alçaltarak gözlerimi ona dikiyorum. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim."

"Ben de sana siktir git dedim."

Dişlerim, bir tanesini kırmak üzere olup olmadığımı merak ettiğim noktaya kadar gıcırıyor.

William Hunter'ın ölümcül bakışlarının kafatasımda delikler açtığı gerçeğini görmezden gelerek, "Sanki beni kızdırmaktan zevk alıyorsun, Prenses," diye homurdanıyorum.

Dudakları aralanıyor, onu cezalandırmak istememe neden olacak daha fazla küfür savuracağından eminim, ama etrafımızdaki boşluğu dolduran onun sesi değil.

"Gitmen gerek," diye bağıyor William, zar zor hareket edebiliyor gibi görünmesine rağmen kanepede öne doğru oturarak.

"Sorun değil, ama kızınızı da yanımda götüreceğim."

"Sanki öylesin. Etrafta sürükleyebileceğin bir bez bebek değilim, Kane."

"Bana bilerek meydan okuduğunda ve kendini tehlikeye attığında ne olmanı istersem o olacaksın."

"O tehlikede değil," diye tükürür William.

Gözlerimi Letty'den ayırıp dikkatimi babasına yöneltiyorum.

"Bundan emin misin?" Hafifçe soluyor ve bana ihtiyacım olan cevabı veriyor. "Aynen öyle. Boku yedin ihtiyar. Artık gerçeği biliyor, bu da tehlikede olduğu anlamına geliyor."

"Victor ona dokunma riskini almazdı."

Dudaklarımdan alaycı olmayan bir kıkırdama dökülüyor.

"Victor kimseyi umursamaz. İşine yarayacaksa kendi kanından olanları bile yok eder. Gray aylardır ortalıkta yok. Victor'un en küçük oğlunun nerede olduğu ya da hâlâ hayatta olup olmadığı umurundaymış gibi ortalıkta dolaştığını görüyor muyuz?"

"Neredeyse kızımı öldürüyordu," diye homurdanıyor William.

"Bunu korumak için daha da fazla sebep var, öyle değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Gözleri bir süre daha benimkileri tutuyor, içlerinde sessiz bir uyarı var. Beni Scarlett'in yakınında istemiyor, bu çok açık, ama haklı olduğumu da biliyor.

"Ama sen de onlardan birisin. Sana neden güveneyim ki?"

"Çünkü başka seçeneğiniz yoktu. Tüm bunları biliyordun ama yine de onu güvenli bir yere göndermek için acele etmiyor gibiydin."

"Maddison'da güvende olduğunu mu

düşünüyorsun?" "Bu bok çukurunda

olduğundan daha güvende." "Ama Harris

kardeşler-"

"Onun için bir tehdit değilsin. Ben onun için bir tehdit değilim," diye araya giriyorum. "Ama Victor Harris, o lanet olası bir tehdit."

William bana hak vererek başını sallıyor.

"O haklı, tatlım. Gitmelisin."

"Ne?" Letty babasına bağıırır. "Hayır. Hayır, ciddi olamazsın. Seni bu şekilde bırakmayacağım. Döndüğünden beri yemek yedin mi?"

"Ben iyiyim, Scarlett. Kendi başımın çaresine gayet iyi bakabilirim."

Letty dumanlar çıkarıyor, dudakları hayal kırıklığıyla büzülmüş ve küçük yumrukları öfkeyle kıvrılmış.

"Harika, gidelim mi?" Çıkışa doğru elimle işaret ederek soruyorum. Aslında yapmak istediğim şey onu omzuma atıp bu yerden çıkarmak olduğu için bunun oldukça kibarca olduğunu düşünüyorum.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye tükürüyor, babasının çok hoşuna gidiyor. "Gördün mü, tıpkı annen gibi," diye mırıldanıyor babası, kız ellerini kaldırmış dururken.

kalçalarında ve yüzünde huysuz bir ifade vardı.

"Siz ikiniz inanılmazsınız."

"Lütfen, Let. Sadece üniversiteye geri dön ve tehlikeden uzak dur. Beni arayabilirsin, görüntülü ara. Söz veriyorum iyiyim."

"Şeytan için çalışıyorsun, hiç de iyi değilsin."

"Letty, bu benim hayatım," diyor mağlup bir iç çekişle. "Yıllardır benim hayatım bu. Lütfen, devam etmeme izin ver."

"Hayır, sana yemek hazırlamadan ve burayı düzene sokmadan gitmiyorum."

Baba ve kız birbirlerine bakarken, her ikisinin de inatçı çizgileri kabul edilemeyecek kadar güçlüyken, sabrım kırılıyor.

"Kane, ne halt ediyorsun?" diye bağıırıyor, ben de buraya geldiğim anda yapmam gerekeni yapıp onu omzuma atıyorum.

"Biz gidiyoruz."

"Hayır, ihtiyacı var-"

"Akşam yemeği, duydum. Dönüş yolunda ona bir pizza sipariş ederiz."

"Seninle gelmiyorum." Bizi babasının karavanından çıkarırken yumruklarını kıcıma indiriyor. "Baba, bana yardım et" diye bağıırıyor, onu yere bırakmamı sağlamak umuduyla bacaklarını tekmeliyor.

İşe yaramayacak.

Evden çıkmadan önce dönüp babasına bakıyorum. Yüz hatları sert, gözleri bana dikilmiş.

"Umarım onu senin gibilerden uzak durması için uyardığımı biliyorsundur, Legend."

"Evet, şey. Bazen o kadar kolay olmuyor."

"Eğer onu tehlikeye atarsan, seni kendim öldürürüm."

"Bana güvenebilirsiniz, efendim. Ona hiçbir şey olmayacak. Buradaki kötü adam ben değilim."

Letty sözlerimle alay ediyor.

"Hayır, sen lanet olası bir şeytansın," diye tükürüyor.

"Bu unvanın Victor'a ait olduğunu hepimiz biliyoruz," diye homurdandım. "Sen iyileşene kadar burayı biraz temizlemesi için birini çağıracağım."

Kapıyı açıp içeri girmeden önce ona başımı sallıyorum, Letty hâlâ kollarımda sallanıyor.

"İndirin beni," diye bağılıyor ve bir kez daha tekme ve yumruk atmaya başlıyor. Pistte top tepen birkaç genç başlarını kaldırıp bakıyor ama burada olan her şey gibi, bir kadını tartakladığım gerçeğini de görmezden geliyorlar. Bu da buranın özeti sayılır.

Yolcu kapımı açıp onu içeri indiriyorum.

"Seninle gelmiyorum." Elimi boynuna dolayarak onu yerinde sabitlediğimde kolumu pençeleyerek karşı koyuyor.

Burnum neredeyse onunkine değene kadar eğilerek karanlık ve öfkeli gözlerine bakıyorum.

"Emirlerimi tamamen göz ardı ettiniz Prenses."

Alay ediyor. "Senden emir falan almıyorum, Kane. Aslında kimseden emir almam. Babamın iyi olduğundan emin olmak istedim. Victor ya da Hawk'ların hiçbirisi umurumda değil. Bana kalırsa hepiniz kafayı yemiş, psikopat suçlularsınız."

"Umurunda olmalı. Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Seni öldürecek."

"O zaman bırak gitsin," diye bağılıyor, omuzlarını silkerek sanki gerçekten umursamıyormuş gibi.

Parmaklarım boğazını sıkıyor ama o hiç irkilmiyor. "Hadi, iyi bir uşak ol ve onun için pis işlerini yap. İşte bu

Yaptığın şey bu değil mi, Kane? O amcık için insanları öldürüyorsun."

Çenem patlıyor, dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki gerçekten acıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve ellerimin ona karşı titremesini engellemek için savaşmak zorunda kalıyorum.

"Prenses," diye sesleniyorum üzerime çöken kırmızı öfke sisinin içinden.

Sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bana bakıyor. Ne yazık ki onun için, dokunuşumla nabzının attığını hissedebiliyorum.

"Sakın kıpırdama yoksa baban hiç istemediği bir şeye tanık olacak."

Dudakları cevap vermek için ayrılıyor ama gözleri benimkilerden ayrılıp omzumun üzerinden baktığında, adamın gerçekten de bizi izlediğini anlıyorum.

Başını eğip kucağına bakmadan önce endişeyle yutkunuyor.

Ailesi söz konusu olduğunda emirlere uyabildiğini bilmek güzel.

Boğazını sıkarak uyarıyorum, çantasını kucağına atıyorum ve sürücü koltuğuna doğru koşmadan önce kapıyı çarparak kapatıyorum.

Motoru çalıştırıyorum ve William'ın durup bizi izlediğini bildiğim yere bakmadan, karavanından uzaklaşıyorum ve bir daha asla adımımı atmayacağım o yerden iniyorum.

"Kane, ben-"

"Yapma," diye bağıyorum, direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki acı veriyor ve parmaklarıma kramp girmesine neden oluyor.

Bir nefes veriyor ve başını cama yaslayarak benden uzaklaşıyor.

Kendi sırtımı koltuk başlığına yaslayarak birkaç derin nefes alıyorum ve onun aptalca kararlarına duyduğum öfkenin yatışmasını diliyorum.

Bir an için işe yarıyor ama sonra ona bakıyorum ve Reid'in bana olanlarla ilgili sadece en temel bilgileri verdikten sonra anlattığı gibi sandalyeye bağlanmış görüntüsü aklıma geliyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağıyor, keskin bir sola dönüp yolun diğer tarafından yaklaşan arabanın önünü kestiğimde irkiliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve tepkimi yutkunarak birkaç mil daha ilerledikten sonra arazi değiştikçe araba zıplamaya başlıyor. Kısa süre sonra kendimizi ağaçların altında ve tamamen yalnız buluyoruz.

"Oh güzel, beni öldürmek için ıssız bir yere getirdin." "Beni kışkırtma,

Prenses," diye homurdanıyorum, uzanıyorum ve

Parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirip onu kendime doğru çekiyorum.

Dudakları şokla aralanıyor ama ben dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken hiçbir şey söylemiyor. Elleri kollarıma ve göğsüme saldırırken dilimi ağzına sokuyorum, beni uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Her hareketimle, dilimin her darbesiyle onu boyun eğmeye zorlamak için savaşıyor ama ben onu bir kez daha boğazından yakalayana kadar

Elleri saldırıyı bıraktı ve vücudu tutuşumun altında gevşemeye başladı.

"Teslim ol, Prenses."

"Siktir git, Kane."

"İşte bu lanet bir fikir."

Hâlâ beni öpmeyi reddediyor, artan nefeslerimiz birbirine karışırken dudaklarımız kıpırdamadan birbirine basılı kalıyor. Gözleri benimkileri tutuyor ama her geçen saniye kararlılığının zayıflamaya başladığını görüyorum.

Aşağı uzanarak pantolonumun fermuarını açtım ve kumaşı beceriksizce kırımın üzerine doğru ittim.

Elimi tekrar saçlarının arasına sokarak onu kendimden uzaklaştırıyorum ve gözleri hemen şimdi yavaşça sert uzunluğumu çalıştırdığım yere kayıyor.

Arzu gözlerini karartıyor, altın benekler neredeyse parıldıyor.

"Kane?"

"Bana borçlusun,

Prenses." "Uh-"

"Bana itaatsizlik ettin. Seni almak için beni dereye zorladın."

"Ben yapmadım-" Tartışmasıyla ilgilenmeden, tam boyumun üzerinde gezinene kadar başını aşağı itiyorum.

"Em beni, Prenses. Bütün bunlara değsin."

M Parmakları saçlarımı sıkıp beni boyuna doğru zorlarken kalbim gümbür gümbür atıyor ve ateşim yükseliyor.

Şu anda ona o kadar kızgınım ki, vücudum titriyor. kendimi tutamıyorum. Babamın önünde yaptığı alfa mağara adamı hareketinin intikamını almak için uzanıp o şeyi ısırıp koparma arzusu çok güçlü. Ama ona olan arzum kadar güçlü değil.

Burada, orta konsolun üzerinde ucuz bir fahişe gibi asılı dururken klitorisim zonkluyor.

Ama sanırım bu da öyle bir şey.

Ona borçlu olduğumu düşünüyor ve bunu bana ödetmek için daha iyi bir yol olabilir mi?

"Prenses," diye homurdanıyor, derin ve alçak sesi vücuduma şiddetli bir ürperti gönderiyor. Aramızdaki boşluğu kapatıp onu ağzımın derinliklerine çekerken, "Benim hiçbir sikim yok," diye bağılıyor.

Tadı dilimde patlıyor, ağzımı daha fazlası için sulandırıyor.

Beni boyuna doğru çekerken saçlarımı sıkıca kavraması ısırıyor ama acı sadece bacaklarımın arasındaki yoğunluğu artırıyor.

"Kahretsin, Prenses, ağzın..." Ritmimin kontrolünü tamamen eline alarak beni tekrar aşağı iterken sözleri kesiliyor.

Beni her aşağı indirdiğinde, beni öğürtmeye başlayana kadar horozunu boğazıma daha da geri itiyor.

"Siktir. Çok iyi, Prenses," diye inliyor beni kendi zevki için kullanmaya devam ederken.

Ağzımın içinde daha da sertleşmeye başlayıp yaklaştığını gösterdiğinde, külotum mahvoluyor ve onu bir kez daha içimde hissetmek için içim sıkılıyor.

"Kane," diye inliyorum beni çekip onu serbest bırakmamı sağladığında.

"Şu anda kararları sen vermiyorsun, Prenses," diye homurdanıyor, sesinin sertliği durumuma yardımcı olmuyor.

Ne olduğunu anlayamadan dev elleri belime dolanıyor ve beni arabanın onun tarafına doğru kaldırıyor.

"Etek giymişsin. Sanki bunun olacağını biliyordun," diye mırıldanıyor, kumaşı belime doğru itiyor ve parmaklarını külotumun kenarına doluyor, yırtılan dantelin sesi nefes alış verişlerimize karışıyor.

Onun sözleriyle içimde bir öfke kabarıyor. Bunu nasıl teklif edebilir? Hiçbir parçam onun peşimden gelip, bu ayrıcalık için aletini boğazıma dayayacağını düşünmedi.

Elim beynimin talimatı olmadan fırlıyor ama o benden daha hızlı ve ben onunla herhangi bir temas kurmadan çok önce parmakları benimkileri sıkı bir şekilde kavıyor.

"Bunu daha da kötüleştirmek mi istiyorsunuz, Prenses?"

Hem bileklerimi hem de kalçamı kavrayışı, her ikisinin de yarın morarmasını sağlayacak kadar acı noktasına kadar sıkılaşıyor.

"O zaman bunu benim planladığımı ima etme," diye tıslıyorum. "O zaman bunu istemiyormuş gibi davranma."

Elimi boynuna dolanacak şekilde hareket ettirirken, kendi elini göbeğime doğru indiriyor.

"Damlatıyorsun amına koyayım," diyor, iki parmağını içime daldırıyor ve onu daha derine çekmek için kaslarımın gerilmesini sağlıyor. "Pis küçük fahişe."

Her zaman olduğu gibi, sözleri amıma bir sıcaklık şimşegi gönderiyor, elini daha da fazla dolduruyor, kaçırmadığı bir şey.

"Siktir, Prenses."

Parmaklarını kaybettiğim için neredeyse haykıracaktım ama kısa süre sonra sikinin başını ıslaklığında gezdirdiğinde bunu unutuyorum.

"Kane," diye inliyorum, girişime geldiğinde kendimi ona doğru zorlamaya çalışıyorum. Kontrolü ele almak için savaşıırken elim boynuna dolanıyor.

"Bu işler böyle yürümüyor," diye zorluyor ve bir kez daha boğazımı sıkmak için uzanıp beni direksiyona doğru itiyor.

Beni istediği yere getirdiğim anda kalçaları yukarı kalkıyor, siki hızlı bir hamleyle içimi dolduruyor.

"Kane," diye haykırıyorum, onun müdahalesinden kaynaklanan yanma yerini zevke bırakırken. "Beni özledin mi, Prenses?"

Sesindeki kendini beğenmişlik ve yüzündeki sırıtış onu tekrar tokatlamak istememe neden oluyor ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum çünkü gözlerimdeki düşünceyi okuyabildiğinden eminim.

İçimde pistonlamaya başladığında kollarım tutunacak bir şey bulmak için çırpınıyor, acımasız itişlerinin her birini karşılamak için kalçalarımı aşağı çekiyor.

Avucum pencereye iniyor, soğuk cam aşağı kayarken ısınan tenimi kısa bir süreliğine serinletiyor.

"Sana söyleneni yapmayı ne zaman öğreneceksin?" diye tükürüyor beni sikmeye devam ederken.

Saçları alına düşmüş ve teni efordan kızarmış, dudakları acı çekiyormuş gibi bükülmüş.

"Kahretsin," diyorum aceleyle, o içimdeyken hızla uzaklaşan gerçekliğin kenarlarına tutunmaya çalışarak. "Sen iyi misin? Olmamalısın-"

"Kapa çeneni Prenses," diye homurdanıyor ve dudaklarım hemen kapanıyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Biliyor musun, umarım gerçekten acıttıyordur.

Sırıtışı bana ne düşündüğümü tam olarak bildiğini söylüyor.

Parmakları sıkılaşıyor ve beni daha da aşağıya çekerek her yükselişinde sikişinin içimdeki o büyümlü derin noktaya çarpmasını sağlıyor.

Vücudum yanıyor, sinir uçlarım karıncalanıyor, sadece dokunma mesafesinde olan serbest bırakılmaya hazırım.

Yakın olduğumu biliyor. Bu oyunu yeterince uzun süredir oynuyoruz, artık ne söyleyeceğimi biliyor. Gömleğimin altından uzanarak sütyenimin kabını aşağı çekiyor ve göğüs ucumu acıyla yanana kadar sıkıyor.

"Gelmenize izin vermemem için milyonlarca nedenim var Prenses," diye uyarıyor. "Neden izin vermem gerektiğini sen söylemeye ne dersin?"

Ona bakıyorum. Boynundan aşağı inen kaslar gerginlikle geriliyor. Gözlerim göğsünde ve karın kaslarında geziniyor, keşke üzerinde tişört olmasaydı da içime girerken orada da kenetlenen kasları görebilseydim diyorum.

Gözlerini bir kez daha buluyorum. Mavi, öfkesinin ve arzusunun karanlığı tarafından neredeyse tamamen yutulmuş. Onda bu tepkiyi yaratan kişinin ben olduğumu bilmek kendimi lanet bir tanrıça gibi hissettiriyor.

"İstediğin için mi?"

"Siktir, Letty. Siktir." Avuç içi öyle bir güçle cama çarpıyor ki, kalçalarımı kavrayıp beni tam istediği yere götürmeden önce irkilerek bir çığlık atıyorum.

"Gel, Prenses. Sikimin her yerine boşal."

Bana bir kez daha çarpıyor ve zevk beni yutarken başım geriye düşüyor. Dalga dalga gelen zevk beni tekrar tekrar vurdukça vücudum sarsılıyor.

Kane'in acımasız hareketleri ya da vücudumdaki tutuşu, aleti daha da şişene kadar duraksamıyor, kenardan düşerken beni biraz daha geriyor, onun görüntüsü ve içimde sarsılan horozunun hissi beni neredeyse ilki yatışmadan önce ikinci bir serbest bırakmaya zorluyor.

Kendimi tutamayarak, nefesimin kontrolünü yeniden kazanmak için savaşıırken göğsüne doğru düşünüyorum.

Aleti içimde yumuşuyor ama vücudunu itip doğrulduğumda dışarı kayacak kadar değil.

Hareketimle boğazından bir inilti kopuyor ve gözlerini bulduğumda göz kapaklarının sıkıldığını görüyorum.

"Seni arabanın kaputunun üzerine yatırıp hak ettiğin gibi davranmalıyım," diye homurdanıyor.

"Beni ön koltukta becermek yetmedi diye mi?" Soruyorum, ses tonuma eğlence karışıyor.

"Asla yetmiyor," diye mırıldanıyor ama sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek istememiş gibi nefesi kesiliyor.

Bu ifadeyle ne demek istediğini kabul etmek bile istemeyerek, onun üzerinden inmeye başladım.

Elleri kalçalarımın altına kayıyor, parmakları birkaç saniye sıkıyor ama sonunda beni bırakıyor ve yolcu koltuğuna düşmeme izin veriyor.

"Geri dönmeliyiz." Kendi koltuğuma geri dönüp giysilerimi düzeltmeye çalışırken sesim düz, herhangi bir duygudan yoksun. Kalçalarım ağrıyor ve az önce prezervatif kullanmadan içime girdiğinin kanıtı kendini belli ediyor.

Kalbim hızla çarpmaya devam ediyor ama geçmişle ilgili düşüncelerin aklıma girmesine izin vermiyorum.

Kısa eteği ve iç çamaşırsız haliyle kendimi çıplak hissederken, o kendini toparlarken isteksizce ona bakıyorum ama cebinden çıkan kırmızı dantelin parıltısını kaçırmıyorum.

"Ciddi misin sen?" Gözlerim hâlâ onun belinde, ağzımdan kaçırıyorum.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ama bir şey söylemiyor, dik oturuyor ve camı biraz indiriyor, temiz orman havasının arabayı dolduran seks kokusuyla karışmasına izin veriyor.

Az önce burada neler olduğunu hatırladıkça derim yanıyor.

Ellerimi kaldırıp parmaklarımı saçlarımda gezdirerek düzleştiriyor ve tüm bu kaostun içinde biraz sakinlik bulmaya çalışıyorum.

Kane'in öfkeli bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor ama bizi buradan uzaklaştırmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Gidebilir miyiz lütfen?"

"Her zaman benden uzaklaşmak istiyorsun, Prens." "

"Ve sen şaşırırsın mı?" Mırıldanıyorum, bütün bu geceyi geride bırakmaya fazlasıyla hazırım.

"Al," diyor, telefonunu uzatarak. "Babana yemek sipariş et."

Telefona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Kendim de yapabilirim," diyerek çantama uzanıyorum ve içinde lanet olası bir peçete de olmasını umuyorum çünkü... iğrenç.

"Yemeğini sipariş et Prens," diye homurdanıyor, sesi sert ve derinden geliyor, elindeki cep telefonunu kucağıma atarken içimi bir ürperti kaplıyor.

"Tamam."

Titreyen ellerle elime alıyorum ve benim için bir uygulamayı açık bıraktığını görüyorum.

Babamın sevdiğini bildiğim bir şey bulana kadar kaydırıyorum ve ardından adresini giriyorum.

"Tamamdır. Al bakalım." Bana yaptığı gibi ben de ona geri fırlatıyorum ve taşaklarına isabet ettirdiğimde sırtımama engel olamıyorum ve şok içinde sarsılıyor.

Ana yola geri döndüğümüzde bize bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Kasabadan çıkarken manzara değişmeden önce bir kez daha kıvrılıyorum ve gözlerimi geçen binalara dikiyorum.

"MKU şu tarafta," diyorum, bizi nihayet Harrow Creek'ten uzaklaştırmak için kaçırdığı bir dönüşü işaret ederek.

"Farkındayım, Prens."

"Ama-"

Bana öyle bir bakıyor ki, dudaklarımdan dökülmek üzere olan her türlü tartışmayı ustalıkla kesiyor.

Burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, şu anda çoğunlukla ormanla çevriliyiz, ama her ne ise, iyi olmadığına dair bir his var içimde.

Sinirle yutkunuyorum ve onun sürmeye devam etmesini izliyorum. Sadece birkaç dakika sonra bir tabela beliriyor.

"Kane?"

"Ne? Acıktım," diyor sanki başından beri plan buymuş gibi.

"Beni Hallie'ye mi götürüyorsun?"

"Evet. Sorun mu var?"

Otoparka girdiğinde başımı salladım.

Yıllardır buraya gelmedim. Çocukken annemle babamın bizi krep yemeye getirdiklerini hatırlıyorum. Sanırım Zayn'in doğum günü için ya da özel bir ikram olarak bir şeydi. Dışarıda, hatta bir lokantada bile çok fazla yemek yiyebilecek kadar paramız yoktu.

Arabadan inene kadar neyi kaçırdığımı hatırlamıyorum. Serin hava şişmiş göbeğimi çevreliyor ve nefesim kesiliyor.

"Sorun mu var?" Kane tekrar soruyor, şimdi kaputun etrafından dolaşıyor ve yüzünde karanlık bir ifadeyle bana yaklaşıyor.

"Evet, lanet olası külotum sende," diye tıslıyorum, şu anda kimsenin bilmeyeceği gerçeğine rağmen onlar olmadan kendimi çıplak hissediyorum.

"Bunlar mı?" diye soruyor, cebinden çıkarırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Onları tutarken dişlerim gıcırıyor.

"Artık işinize yaramazlar. Mahvoldular. Tıpkı amcığın gibi, Prenses. Çünkü fark etmediysen diye söylüyorum-" Bir adım öne çıkarak beni arabaya doğru itti. Vücudunun uzunluğu benimkine baskı yapıyor, dudağını kulağıma doğru indirirken hala sert olan siki karnıma değiyor. "Senin sahibin benim."

Eli aramıza giriyor ve eteğimin altını buluyor.

Aman Tanrım.

Parmak uçları beni ayırıp hala çok hassas olan klitorisimi sıyrırken, gerçekte nerede olduğumuzu engellemek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Benim için çok ıslaksın, Prenses," diye homurdanıyor, daha geriye kayıyor ve parmağını içime sokuyor.

"K-Kane, bir otoparktayız," diye nefes alıyorum, umutsuzca durmasını ve aynı anda ateşi yükseltmesini istiyorum.

Kane'in yaptığı gibi kafamı ve bedenimi savaşa sokan biriyle daha önce hiç tanışmadım.

Ondan nefret ediyorum, onu istiyorum.

Gitmesini istiyorum, kalmasını istiyorum.

Bitmesini istiyorum, daha fazlasını istiyorum.

Bildiğim bir şey varsa o da beni deli ettiği.

"Boş bir park yeri," diye düzeltiyor. "Seni burada becerirsem kimse görmez."

"Kane," diye inliyorum parmaklarını kıvrıp mükemmel noktayı ovalamaya başladığında. "Oh kahretsin."

"Ama biliyor musun?" diye fısıldıyor, sıcak nefesi tüm vücudumda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Başımı sallıyorum ama hareket o kadar hafif ki fark etmesine bile şaşıyorum.

Parmaklarını hızla üzerimden çekerken nefesim kesiliyor. "Çekmeyeceğim."

Geri çekiliyor, parmaklarını ağzına götürüp emmeden önce gözlerini vücudumda gezdiriyor.

Beni tadarken gözleri kapandığında içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Bunu yaparken neden bu kadar tehlikeli görünüyor?

Çünkü şu anda seni ne kadar tahrik ettiğini çok iyi biliyor.

"Hadi o zaman," diyor aniden, elime uzanıyor ve lokantanın girişine doğru ilerlemek için beni arabadan çekiyor.

Park yeri ıssız olabilir ama lokantanın içi öyle değil ve bizi gördükleri anda muhtemelen izlediklerini bildiğim için yanaklarım kıpkırmızı oluyor.

Hafifçe geri çekilip Kane'in arkasına saklandım.

"Hey," diye tersleyerek beni yanına çekti. "Sadece kıskanıyorlar." Sırtışı, arabasının karşısında bana tam olarak ne yaptığını bildikleri gerçeğinden ne kadar gurur duyduğunu gösteriyor.

Pislik.

"Öyle olup olmadıkları umurumda değil." Bana öyle bakmalarını istemiyorum, sanki gözleriyle beni çırılçıplak soyuyorlarmış gibi.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Merak etmeyin Prenses. Size yaklaşmadan ölecekler. Size bunun sözünü verebilirim."

"Kane, oğlum," diyor yumuşak bir kadın sesi, yaşlı bir kadın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru ilerlerken.

Hep sahip olmayı dilediğim büyükanne benziyor. Sana yemek yapmayı öğretecek, bebeklerine kıyafet dikecek ve her şeyden kaçmana izin verecek olan.

ailenle asla yapmayacağın yaramazlıkları yapıyor. Ve Kane'e sanki hayatının ışığıymış gibi bakıyor.

Ona baktığımda, gözlerinde benzer bir sevgi ve dudaklarında pek sık görülmeyen yumuşak bir gülümseme görüyorum. Bunu görünce içimde bir şeyler kıpırdıyor ve onun bana böyle bakmasını arzulamak birdenbire görmezden gelinemez hale geliyor.

"Oh, oh, oh." Beni Kane'in yanında görünce olduğu yerde durdu. "Scarlett Hunter, ben asla!"

Adımı biliyor olması nefesimi kesiyor. Yıllar önce Creek'ten ayrıldım, neden kim olduğumu bilsin ki?

"Uh... H-hi," diye kekeliyorum. "Daha önce tanışmış mıydık?" Tüm bu olanlar karşısında kafam tamamen karışmış bir halde soruyorum.

"Birkaç kez, ama gençtin," diyor usulca. "Ben Hallie."

Gülümsüyor. "Her zamanki masa mı, genç adam?"

"Tamamdır, H."

Kane'e tekrar gülümsüyor, eminim tatlı bir delikanlıya gülümseyeceği gibi, muhtemelen tek eliyle ve hiç terlemeden canını çıkarabilecek vahşı bir çete üyesine değil.

Kane'in eli sırtımda, bizi lokantanın arka tarafında, diğer müşterilerle bağlantımızı kesen bir masaya götürüyor. Bir yere oturuyorum ve onun karşıma geçmesini bekliyorum ama şaşkınlıkla yanıma çöküyor.

Karnım dönüyor ama sıcak avucu çıplak kalçama indiğinde heyecandan mı yoksa korkudan mı emin değilim.

"İçki?" Hallie soruyor, ya Kane'in elinin nerede olduğunu görmüyor ya da onun hareketlerini görmezden geliyor. Ben ikincisi olduğunu söylemeye meyilliyim.

"S-soda, lütfen." Elini itmeye ya da en azından indirmeye çalışıyorum ama buna izin vermiyor.

"Aynı," diye ekliyor

Kane. "Peki ya her zamanki?"

"Evet, ikimiz için de."

"Hemen geliyorum. Siz çocuklar keyfinize bakın." Kane'e gülümsüyor ve kalbim eriyor. Küçükken anne babasını ve bir yıldan kısa bir süre önce de büyükannesini kaybettikten sonra Harris'ler dışında bir aileye sahip olması çok güzel.

"Ne yiyeceğim konusunda söz hakkım yok mu?" Hallie'nin mutfağa çekilmesini izlerken soruyorum.

"Hayır."

"Ya beğenmezsem?"

"Yapacaksın," diyor güven dolu bir ifadeyle. Bana doğru eğiliyor ve burnuyla saçlarımı kulağımdan uzaklaştırıyor. "Tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu biliyorum, Prenses."

Sözleriyle nefesim kesiliyor, derin sesi ve olacakların sessiz vaadi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Biraz daha yukarı kaymadan önce eli kalçamı sıkıyor.

"Kane," diye uyarıyorum, gözlerim etrafımızdaki seyircileri tarıyor.

"Kimse seni göremez ve kimse bu masaya yaklaşmaya cesaret edemez. yiyecek ya da içecek getiriyorlar."

"Bu kadar yeter. Hallie senin gibiler için fazla tatlı görünüyor."

Sözlerime kıkırdadı. "Tatlı gülümsemesinin seni kandırmasına izin verme. O kadın her şeyi biliyor."

"Evet, görünüşe göre öyle. Benim kim olduğumu tam olarak nereden biliyordu?" Bir an düşünür.

"Çünkü onunla senin hakkında konuştum," diye itiraf ediyor ama bunu yaparken bana bakmıyor.

"Neden? Ne dedin sen?"

Genç bir garson elinde sodalarımızla gelip önüne koyarken omuz silkiyor. Gözlerini ondan ayırmıyor ve eğer az önce iki bardak getirmiş olmasaydı, burada oturduğumdan bile haberi olmadığından hiç şüphem olmazdı.

Ancak Kane ona bakmıyor bile, bir teşekkür mırıldanırken bile.

"Ona benim hakkımda ne söyledin, Kane?" "Önemli değil."

"Benim için öyle." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, hatta bana acıyabileceğini bile düşünmüyorum.

Bana bakabilmek için yavaşça koltuğunda dönmeden önce durdu.

"O her şeyi biliyor," diye itiraf ediyor. Gözleri benimkileri tutuyor, böylece gerçeği görebiliyorum.

"E-her şey mi?"

"Şey, son gelişmeler değil. Ya da kütüphanedeki seks. Muhtemelen bundan hoşlanacaktır. Yani-" Dönüyor ve kolunu kaldırıyor. "Hal-"

"Hayır," diye bağıyorum, kolunu tutmak için uzanıyorum. "Sakın buna cüret etme."

Bana dönüp baktığında yemin ederim nefesim kesiliyor çünkü yüzünde nefes kesici bir gülümseme var.

"Şaka yapıyordum. Ama paylaşma konusunda ne hissettiğini bilmek güzel." "O yaşlı bir kadın, Kane. Büyükannen olacak kadar yaşlı."

Hayatımda gördüğüm en büyük hamburgerlerin olduğu iki tabak üst üste yığılırken omuz silkiyor.

"Bunların hepsini asla yiyemeyeceğim," diye mırıldanıyorum, yiyeceklerin çokluğuna bakarak.

Ben dehşet içinde yemeğe bakarken Hallie bana usulca gülümsüyor.

"Sadece elinden geleni yap, tatlım. Bu senin yapamadığını tamamlayacak."

"Teşekkür ederim."

"Scarlett," diyor sanki burada olduğuma gerçekten inanamıyormuş gibi. "Hoş geldin." Beni inceleme şekli, hakkımda tam olarak ne bildiğini merak etmeme neden oluyor. Eğer Kane'in söyledikleri doğruysa ve her şeyi biliyorsa, o zaman neden benden onun gibi nefret etmiyor? Beni iyi bir şekilde resmetmesinin imkânı yok.

"Ye," diyor birkaç saniye sonra, Hallie bizi yalnız bıraktığında ve ben hala orada oturup kendi düşüncelerimde kaybolduğumda.

"Neden benden nefret etmiyor?"

Ona baktığımda Kane'in yüzünün önünde dev bir hamburger var ama gülümsemesiyle gözlerinin kırıışmasını kaçırmıyorum.

"Neden yapsın ki?" "Çünkü sen biliyorsun."

"Hallie benden daha zeki," dedikten sonra yemeği ağzına tıkıyor ve daha fazla konuşmayı kesiyor.

"Çok doydum," diye yakınıyorum Kane'in yolcu koltuğundan, ellerim şişmiş karnımın üzerinde, sonunda bizi Maddison'a doğru geri götürürken. "Uzun zamandır bu kadar şişman olmamıştım."

"Şişman değilsin, Prenses."

"Bilmez miyim. Her şeyden sonra çok kilo verdim."

Geçmişten ve kaybettiklerimizden bahsettiğimde arabadaki hava kararıyor.

"Kendine daha iyi bakmalıydın."

"Hayatın amacını göremediğinizde bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır."

"Tanrım." Parmaklarını hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirmeden önce çenesini ovuşturuyor. "Her şeyi berbat edip duruyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Ses tonundaki kırılganlık karşısında çenem düşüyor. Deniyor, biliyorum. Ama bebeğimizi benim kaybettiğim gibi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu gerçekten anlayabileceğinden emin değilim.

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Söylenecek doğru bir şey yok, bozuk olanı sihirli bir şekilde düzeltmenin bir yolu yok."

"Bozulmadın Let," diyor, dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyor.

"Aslında kendimden bahsetmiyordum ama öyle düşünmediğine sevindim." Ne yazık ki ben aynı şekilde hissetmiyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca her an milyonlarca parçaya bölünebileceğim hissiyle yaşadım. Kabul ediyorum, daha iyiye gidiyor ama hala orada, yüzeyin altında.

Yurdumun otoparkına doğru son dönüşü yaparken etrafımıza bir kez daha sessizlik çöküyor.

"Peki ya benim arabam?" Babamın karavanının dışında durduğunu unutmadan soruyorum.

"Size geri getirmeleri için birkaç adam çağıracağım."

"Hayır, sorun değil. Yarın bana yardım etmesi için çocuklardan birini çağıracağım." Parmaklarının direksiyonu ne kadar sıkı kavradığını fark etmemek imkânsız.

"Bu işe karışmalarına gerek yok."

Bir an için neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok ama sonra anlıyorum.

"Aslında Luca ya da Leon'dan bahsetmiyordum, Kane. Onlarla ilgili bu saçmalığı bırakmalısın. Onlar iyi adamlar."

"Cumartesi gecesi benimle birlikte olduğun için Luca seni görmezden geliyor. Bu iyi bir adam değil."

"O sadece benim için en iyisini istiyor ve sen ona senin o olduğunu düşündürtecek bir sebep vermedin."

"Hayır, o seni kendisi için istiyor, en iyisini değil."

Başımı salladım. "Onun bir önemi yok. O gemi çoktan kalktı."

"Yani onu becerdin mi?" diye soruyor, kısık gözlerini bana çevirerek.

"Luca mı? Hayır, asla." Başını sallıyor, ama dile getirmediğim sözlerimi fark edince gözleri öfkeyle parlıyor. Yine de bu bilgi onu Luca'yla bir şeyler olduğunu varsaymak kadar kızdırmışa benzemiyor.

"Git çantayı hazırla," diyor.

"Uh... ne?"

"Git ve çantanı hazırla," diye tekrarlıyor sanki ben bir aptalmışım gibi.
"Burada kalmıyorsun."

"Burası benim yaşadığım yer."

"Belki öyle, ama bu gece uyuyacağın yer orası değil."

"Uh..."

Gözleri vücudumda aşağı doğru iniyor ve kalçalarımın birbirine sıkıca bastırıldığı yerde duruyor. "Sana söyleneni yapmanın neden senin yararına olacağını hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır," diye kekeliyorum karnımın alt kısmında karıncalanmalar başlarken.

"Güzel. On dakikan var yoksa seni bulmaya gelirim. Ve bunu yapmak zorunda kalırsam olacıklardan hiç hoşlanmayacaksın." Tehdidiyle bacaklarımın arasında bir sıcaklık havuzu oluştu.

"Uh... tamam," diye kabul ediyorum, gerçekten bir seçeneğim olmadığını biliyorum, aslında bir seçenek de istemiyorum.

Kemerimi çözüp çantama uzanırken mavi gözleri hınzır bir niyetle parlıyor.

"Çabuk ol."

"Sabırsız mı
hissediyorsun?"

"Neredeyse iki saattir iç çamaşırı giymeden yanımda oturuyorsun. Sabırsızlığın da ötesindeyim, Prenses."

Kendimi çıplak ama başarılı hissederek arabasından indim, etrafta dolaşiyor olabilecek kimseye görünmemeye dikkat ederek aceleyle yatakhane doğru ilerledim.

Geceyi şeytanla geçireceğim için bu kadar heyecanlı olmamalıydım ama son birkaç saattir yaptığı küçük dokunuşlar ve alaylar, ayrıca Hallie'yle ne kadar tatlı olduğunu görmek içimde bir şeyleri yumuşattı. Ya öyle ya da gerçekten çok azgınam. Muhtemelen bu konuda çok fazla düşünmemem ve akışına bırakmam daha iyi olacak. Doğru hissettireni yap.

Odama doğru ilerlerken yatakhane bomboştu. Minnettarım çünkü yapmak istediğim son şey, dolu bir gece çantasıyla nerede olduğumu ya da şimdi nereye gittiğimi açıklamak.

Odama koşuyorum, doğaçlama yatıya kalışım için ihtiyacım olan her şeyi zihnimde listeliyorum ama kapıyı ittiğim anda bir anda duruyorum.

R Her biri aşıağı inerken, pantolonumu çektiştiriyorum, benden uzaklaşıırken kışının sallanmasını izlerken sikim için biraz yer açmaya çalışıyorum.

Bir yanım onunla gitmek istiyor.

Söyleneni yapar, çantasını toplar ve geri döner. Ama diğler yanım bunu gerçekten yapıp yapmayacağını görmek istiyor. Bu kısım aynı zamanda gizlice yapmamasını umuyor çünkü on dakika içinde oraya gidip emirlere uymadığı için kışına şaplak atmayı gerçekten çok isterim.

Sadece bu düşünce bile yumruğumu sıkmana yetiyor, yuvarlak kışındaki el izimin görüntüsü zihnimi doldururken yarı penisim tam direğe çıkmakla tehdit ediyor.

Çok güzel. Çok güzel.

Onu takip etme ihtiyacıma boyun eğmek yerine oturmama yardımcı olması umuduyla direksiyonu kavriyorum.

Neyse ki cebimdeki cep telefonum çalışıyor, dikkatimi dağıtmak için birebir. Ya da en azından öyle olmalı.

Ondan kurtulmamın tek yolunun bu olduğunu bilerek telefona cevap veriyorum.

"Efsane," diye bağılıyor Victor telefon bağlanır bağlanmaz. "Çarşamba gecesi. Alana. Bahane yok ve bu sefer bütün gece. Korkaklık yok." "Hayır,

Vic. İşim bitti, unutma."

"Ve Alana'nın seni boşaltmasından daha hızlı bir şekilde seni o takımdan atıtabilirim. Doğru olanı yap."

Kulağıma dolan ses tonu bana telefonu çoktan kapattığını söylüyor.

"Orospu çocuğu," diye bağırarak avucumu direksiyona vuruyorum.

"Sikeyim.

Siktir."

Başımı arkaya yaslayarak nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Bunun olacağını biliyordum. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını asla yerine getirmeyeceğini biliyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ya benden istediğini yapacaktım ya da Kyle'ın velayetine ve üniversite futbolu oynama hayalime veda edecektim.

"Siktir."

Gözlerim tekrar saati bulduğunda, Letty'nin ne kadar zamandır ortalıkta olmadığını fark ediyorum ve damarlarımda öfke çiçekleri açıyor.

Beni görmezden gelmesine daha önce de kızmıştım ama Victor'la yaptığımız o kısa konuşmadan sonra durum daha da kötüleşti.

Arabadan atlayarak binaya doğru koştum ve merdivenleri üçer üçer çıkarak onun katına çıktım.

Letty'nin kapalı kapısına doğru hışımla ilerlerken ortak alan terk edilmişti.

İçeride benden saklanmasından başka neler olabileceğini düşünmek için durmuyorum. Kapının beni uzak tutmak için zavallı bir girişimle kilitlenmesini bekliyorum, bu yüzden kolu aşağı ittiğimde ve kapı açıldığında şaşırıyorum ama daha da şok olduğum şey gözlerimin önünde ortaya çıkan sahne.

Dişlerim gıcırıyor ve yumruklarım kıvrılıyor, sonunda çaresizlikten daha fazlasını istediğim yumruğu atmaya hazırım.

Odasının ortasında duran Letty'nin yüzü, sinirli görünen Luca tarafından avuçlanmaktadır.

Ama artık ona bakmıyor, ölüm bakışlarını bana doğru yöneltiyor.

"Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diye feryat ediyorum, sadece onun masum dokunuşuyla bile kanım kaynama noktasına geliyor.

Dudakları sırtarak kıvrılıyor.

"Siktir git, Legend. Seni burada istemiyor." Onu serbest bırakır ve arkasına çeker.

"Ben mi?" diye soruyorum inanamayarak. "Beni burada istemiyor mu? Bütün gün onu boş bırakan ben değilim. Ona iyi davranan, çılgılık attıran ve onu yemeğe götüren benim."

Letty "Kane" diye tıslarken Luca'nın çenesi düşer.

"Bu gece onunla birlikte miydin?" Luca, ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığı belli olan Letty'ye soruyor.

"Evet," diye fısıldıyor.

"Ve onu yine becerdin mi?"

"Luca, lütfen. Bunu yapmak zorunda mıyız?" Kirpiklerinin arasından ona bakıyor, bırakması için yalvarıyor.

Ona bakarken omuzları yenilgiyle düşüyor.

O hıyardan hoşlanmıyor olabilirim ama şu anda onun için biraz üzülmekten kendimi alamıyorum.

Ondan hoşlanıyor, bu çok açık, ama hiçbir yere varamıyor ve tepkisi sadece Letty'nin bana daha önce hiç yatmadıkları hakkında söylediklerini sağlamlaştırıyor. Şu anda boşa kürek çekiyor ama eminim ki içten içe çoktan kaybettiğini biliyor.

"Onu gerçekten istiyor musun?"

Soru dudaklarından döküldüğü anda nefes almayı bırakıyorum. "Uh..." Letty bana kısa bir süre bakıyor.

"Devam et, Prens. Sorusuna cevap verin."

"Ben... um..." İkimizin arasına bakıyor, gözleri panikle doluyor. Ona göre burada doğru bir cevap yok, ne söylerse söylesin en azından birimizi incitecek.

"İzin ver," diye yalvararak kızın gözlerini bir kez daha kendisine çevirir.

İkimiz de sorusunun cevabını zaten bildiğimiz için Letty'ye bir çıkış yolu sunarak, "Gitsen iyi olur," diyorum.

Geceyi benimle geçirmek için çantasını toplamaya geldi. Benimle, onunla değil.

Külot giymeden orada durmasının sebebi benim. Ve daha birkaç saat önce amcığı sikimin etrafında gerilirken haykırdığı benim adımdı.

O bir nefes üflüyor ve ben hemen bir nefes çekiyorum, onun tepkisinden kazandığımı anlayarak göğsüm kabarıyor.

Topukları üzerinde dönüyor ve aramızdaki boşluğu kapatıyor.

"Eğer ona bir daha zarar verirsen, seni öldürürüm." Gözleri gözlerimi tutarken parmağı göğsümü dürtüyor.

İçeri ilk girdiğimde içlerinde olan ateş gitmiş. Sadece yenilmiş görünüyor.

Her zamankinden farklı olarak, yüzüne sıırtmıyorum ya da yarasına tuz basmak için hakaretler savurmuyorum.

"Anlaştık."

Gözleri şaşkınlıkla biraz açılıyor ama başka bir şey söylemiyor, onun yerine bir kez başını sallıyor ve ardından kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkıyor.

"Luca," diye bağılıyor Letty panik içinde, sanki onu kovalayacakmış gibi ileri atılıyor ama kolum fırlayıp onu durduruyor. "Hayır, gitmem gerek-

"Hayır, Prenses. Yapamazsınız. O büyük bir çocuk, kendi başının çaresine bakabilir." "Ona zarar vermek istemiyorum, Kane."

Onu bedenime çekiyorum ve kollarımı beline doluyorum, gözlerini dolduran yaşları ve alt dudağındaki hafif titremeyi alıyorum.

"O senin sorumluluğunda değil."

"O benim en iyi arkadaşım," diye fısıldıyor, gözlerimin içine daha fazla bakamıyor.

"Bu yüzden sizi desteklemeli, böyle hissetmenize neden olmamalı."

Başını kaldırıyor, gözleri öfkeyle kısılıyor. "Bunu onun üzerine yıkma," diye tersledi. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Peki ya sen?"

Cevap vermek için dudakları aralanıyor ama kelime bulamıyor. Bizi döndürerek onu duvara yaslıyorum.

"Aynen öyle. Sen de hatalı değilsin."

"Ona yalan söylüyordum."

"Yani? Bu senin ayrıcalığın. Sırf arkadaşın olduğu için-" Neredeyse bu kelimeyi ona tükürecektim. "Bu, hayatınızla ilgili her şeyi bilmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor."

"Ona yıllardır yalan söylüyordum," diye itiraf ediyor. "Ona bir geçmişimiz olduğunu hiç söylemedim."

"Sanırım bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Rekabetiniz zaten yeterince kötüydü. Benden ne kadar nefret ettiğini söyleyerek bunu daha da kötüleştirmek istemedim."

"Hmm..." Mırıldanıyorum.

"Hepimizin aynı lanet yere düşeceğini hiç düşünmemiştim." İç çekiyor, tüm bu durumdan dolayı bitkin görünüyor.

"Kaderin başka fikirleri varmış çünkü işte buradayız ve sana bunun ne kadar iyi olabileceğini göstermeye tamamen niyetliyim."

"Neden, Kane? Neden birdenbire bu kadar... bu kadar iyi davranıyorsun?" Vücudu tutuşumun altında geriliyor ve hiç şüphem yok ki şu anda onu yerinde tutmuyor olsaydım kaçıp giderdi.

Çenesini kavrayıp başparmağımı yanağına sürterek gözlerini esir alıyorum.

"Siktir et benim evime gitmeyi. Burada kalacağız."

Onu kaldırıp kalçalarımla yerine sabitlediğimde nefesi kesiliyor. Bacakları otomatik olarak kalçalarımın etrafını sarıyor ve dudakları benim için ayrılıyor.

Dilimi ağzına götürüp hevesle emiyor. Sorduğu soruyu unutarak, cevabı bulmam için bana biraz daha zaman veriyor çünkü şu anda tek bildiğim dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığı.

"Gitmen gerek," diye zorluyor dudaklarımı onunkilerden koparıp boynunu tercih ettiğimde.

"Siktir et, Prenses. Hiçbir yere gitmiyorum."

Parmaklarımı gömleğinin eteklerine dolayarak, gömleği vücudundan yukarı doğru çekiyorum. Buna izin vermek için kollarını kaldırmadan önce kısa bir süre direniyor.

"Yine de benimle dövüşmeye devam etmekten çekinme, bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun." "Sen bir pisliksin," diye pantolonunu indirirken şişmiş göğsünü öpüyorum, çekiyorum

Dantel, altındaki sert meme ucunu ortaya çıkarmak için uzaklaştı. "Biliyorum."

Dudaklarımı tepe noktasının etrafına sararak, ağzımın derinliklerine doğru emiyorum ve duvardan eğilmesini ve başının zevkle geriye düşmesini sağlıyorum.

"Tanrım, Kane."

"Şimdi gitmemi ister misin bebeğim?"

Diğer tarafa geçip aynı sert muameleyi yapıyorum. İhtiyacı olan sürtünmeyi bulmaya çalışırken kalçaları bana sürtünüyor.

Onu duvardan kaldırıp yatağına doğru götürürken sütyenini çıkarıyorum.

Onu aşağı indiriyorum, eteğinin düğmesini açıyorum ve kalan giysilerini vücudundan çekip çıkarıyorum, bunu yaparken ayağındaki Vans'ı yere düşürüyorum.

Önümde uzanan görüntüsü göğsümü ağrıttıyor.

Her şeyden sonra bunu istememeli. Ona yaşattıklarımın sonra bana izin vermemeliydi. Ama dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını ayırdığımda, şu anda onun da başka bir yerde, başka biriyle olmayacağından hiç şüphem olmadığını biliyorum.

Onu ayırarak öne doğru eğildim ve dilimi amının uzunluğunda gezdirdim, tatlı sularını topladım ve onları benim yaptım.

"Kane," diye bağırtıyor, tüm yatakhaneyi uyaracak kadar yüksek sesle. Umurumda olduğundan değil. İsterse sesi kısılana kadar adımı haykırınsın, umurumda değil.

Klitorisini ağzıma alıp dişlerimi üzerinde gezdirirken kalçaları

yataktan kalkıyor, acı verdiğini bildiğim bir sızıya neden olacak kadar sert ısırıyorum.

seviyor.

Başkaları onun çok tatlı ve masum olduğunu düşünebilir ama ben gerçeği biliyorum. Ve benim kızım biraz sertliğe bayılır.

Kolumu uzatıp elimi karnında gezdiriyorum ve göğüslerini bir kez daha bulana kadar onu yerinde tutuyorum.

Başparmağım ve işaret parmağım arasında meme ucunu yuvarlayarak, diğer elimle girişini kızdırıyorum, kıvrınmasını ve daha fazlası için yalvarmasını sağlıyorum.

"Biraz sabırsızlanıyor musun, Prenses?" Ona karşı hırlıyorum, derin sesimin her titreşimini hissetmesini sağlıyorum.

Parmakları saçlarımın arasından geçiyor, beni yanmaya başlayana kadar yaklaştırıyor. Bu beni çılgına çeviriyor.

"Benim için gel, Prenses." Parmaklarımı büküyorum, ona çığlık attıran noktayı buluyorum ve altımda parçalanmaktan başka çaresi kalmayana kadar klitorisini daha sert emiyorum.

"Kane," diye ağlıyor. "Sikeyim. Siktir. Siktir," diye haykırıyor zevkten uçarken.

İşi biter bitmez ayağa kalkıp elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Gömleğimi başımın üzerinden sürükleyerek pantolonumu yere düşürüyorum, spor ayakkabılarımı tekmeliyorum ve ona doğru dalıyorum, kendimi elime alıp girişiyle aynı hizaya geldiğimde ağzını kirli ve ıslak bir öpücükle yakalıyorum.

"K-kondom," diye mırıldanıyor,

öpüşmemizi keserek. "Benim yok, Prenses."

Gözlerinden korkunun geçtiğini görmek için tam zamanında hafifçe geri çekiliyorum.

Benim yüzümden katlanmak zorunda kaldığı acılar için kalbim sızlıyor. Çünkü ben öyle bir kancıktım ki bana gerçeği söyleyemeyeceğini düşünüyordu.

"Durabiliriz," diyorum, her ne kadar bunu yapmak bana acı verse de.

Aynı fikirde olmasını bekliyorum, bu yüzden dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıp bir kahkaha attığında kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

"Bunu gerçekten yapar mısın? Hemen şimdi durur musun?"

Her bir zerrem hayır diye bağılıyor, ona o seferin gerçekten kötü şans olduğunu ve bir daha olmayacağını söylememi ve ihtiyacım olanı almamı talep ediyor. Genelde böyle yapardım. Eminim o da buna alışıktır. Ama yapamam, bu sefer olmaz.

"Evet," diye zorluyorum, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu bilerek. Dudaklarında en güzel gülümseme

beliriyor.

"Kane," diye iç geçiriyor ve uzanıp yanağını okşuyor. "Kimsin sen?" Gözleri birkaç saniye boyunca benimkileri arıyor, ona göstermek istediğinden fazlasını görmekten korkuyorum ama aynı zamanda gözlerimi kaçıramıyorum.

Cevap vermiyorum, veremem. Şu anda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok, tek bildiğim bunun durmasını istemediğim.

"En iyi çekmece."

"Uh..." Tereddüt ediyorum, beynim birkaç saniye takip edemiyor. "Prezervatifler. Üst çekmecedeyim."

"Ah... evet."

Eğilip açıyorum ve kutuyu buluyorum ama ben daha kutuyu açmadan Letty kutuyu parmaklarımın arasından çekip alıyor ve açıyor.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve paketten çıkarıp bana uzanmasını izliyorum.

Bana dokunduğu anda, vücudumda bir elektrik şimşegi çıkıyor.

Bunu fark edince kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme oynuyor.

"Ateşle oynuyorsun, Prenses."

"Güzel. Yanmak istiyorum." Lastiği boyumdan aşağı yuvarlıyor, sonra avuçlarının üzerine oturuyor, bacaklarını iki yana açıyor ve her santimini bana gösteriyor. "Becer beni, Kane. Kendini tutma."

"Siktir," diye homurdanıyorum, kolumu beline dolayıp onu bedenime doğru çekiyorum, hemen onu içine doğru itebilmem için konumlandırıyorum.

Haykırıyor, ben onu iyice gererken tırnakları sırtıma batıyor.

Ellerimi saçlarının arasına sokarak başını geriye itiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, alt dudağını ağzıma alıp bakırın tadı ikimizin de ağzını doldurana kadar ısııyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum, öne doğru oturuyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum, böylece onu tam da ihtiyacı olduğu gibi becerebiliyorum.

Kalçalarını aralayarak yavaşça sonuna kadar çekiyorum, amı etrafımda dalgalanırken yatağı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde geri giriyorum.

Bir elimi kalçasına koyup onu yerinde tutarken, diğer elimi uzatıp boğazına sarıyorum ve parmak uçlarımda onun gürleyen nabzını hissediyorum.

"Seni becermemi mi istiyorsun? Tamamdır, Prenses."

Bir kez daha itip yüzündeki sırtışı silmeden önce dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor.

"Siktir," diye bağıyor.

Yanına yığıldığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, tenimiz terden sırlıklam olmuş, çizikler, morluklar ve ısırik izleriyle kıpkırmızı ve çiğdi.

Tam da olması gerektiği gibi.

Bir mucize eseri, kimse onu gerçekten öldürmeye çalışmadığımdan emin olmak için kapısını çalmadı çünkü bunun oda arkadaşlarına nasıl geldiğini hayal edebiliyorum.

Sonunda kendimden geçtiğimde, vücudum en lezzetli şekilde ağrıyor ve o bana yapışmışken, uzuvlarımız birbirine dolanmışken ve kokusu burnumu doldururken.

Gitmem gerektiğini biliyorum ama şu anda bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

LETTY

I Kendime gelmeye başladığımda bacaklarımı uzatıyorum ve uyluklarımdaki ağrı beni daha hızlı uyanmaya zorluyor, neden acıdıklarına dair anılar bana bir kamyon gibi çarpıyor.

"Kane?" Küçük yatağımın diğer tarafına bakmak için dönerek fısıldıyorum. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum, ne bulacağımı zaten biliyorum.

"Siktir," diye nefes alıyorum, boş buluyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum. Dün her şeyi berbat mı ettim?

Daha sert mücadele edip onu itmeli miydim? "Siktir. Siktir."

Kapımın çalınmasıyla irkiliyorum ve içgüdüsel olarak çıplak bedenimi gizlemek için yorganı yukarı çekiyorum.

"Evet?" Sesleniyorum.

"Ben ve Vi. İçeri girebilir miyiz?" diyor eğlenmiş bir ses tonuyla Ella. "Um..."

"Saklanmanın anlamı yok, Let. Her şeyi duyduk," diye ekliyor Violet.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, başımı ellerimin arasına alarak. Evine geri dönmek istemesine şaşmamalı. "Bir saniye bekle."

Yataktan fırlıyorum, vücudum bu kadar hızlı hareket ettiğim için bana bağılıyor, bir şort ve gömlek giyiyorum ve meraklı sürtükler için kapıyı açmadan önce yere ve komodine saçılmış boş prezervatif paketlerini topluyorum.

Ella odama girip bana bakar bakmaz "Vay anasını," diye soluk soluğa kaldı.

Muhtemelen önce aynaya bakmalıydım.

"Tamam, bu adamlardan birini nereden bulabilirim? Hiç ateşli arkadaşı var mı çünkü lanet olası kız," diyor Violet, beni aşağı yukarı süzerken yüzünde etkilenmiş bir gülümseme.

"Arkadaşları var ama onları benimkilerle tanıştırmak istemem," diye mırıldanıyorum ve çok etkilenmiş göründükleri hasarı kontrol etmek için banyoya doğru yürüyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum kendi kendime. Gerçi neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum, hem dün gece bana yaşattığı her şeyi hissedebiliyorum, hem de bu Kane'le ilk sevişmem değil. Beni becermesini istediğimde tam olarak nasıl olacağını biliyordum. Ne yaptığımı ve ne istediğimi çok iyi biliyordum.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor çünkü bir kez daha bir ayı tarafından parçalanmış gibi görünmeme rağmen bir saniyesinden bile pişmanlık duymuyorum.

Bana dokunduğu anda, içimde ona kadar var olduğunu bilmediğim bir şeyi ortaya çıkarıyor.

Nefretten, benim ondan nefret ettiğim kadar onun da benden nefret etmesinden kaynaklandığını düşündüm. Ama dün gece bununla ilgili değildi.

Tamam, arabasında olabilir. Kızgındı. O kadar kızgındı ki taleplerini görmezden gelmiş ve ne olursa olsun babamı görmek için Creek'e gitmiştim. Ama buraya döndüğümüzde, beni öpüşü, bana dokunuşu, her ne kadar acımasız olsa da, farklıydı. Onunla ilgili her şey farklıydı.

Bu ne kadar iyi olsa da bir o kadar da korkutucu.

Yandan bir saç bağı alıp keçeleşmiş yelemi dağınık bir topuz haline getirdikten sonra dişlerimi fırçalayıp yüzümü temizliyorum.

Hâlâ saldırıya uğramış gibi görünüyorum ama en azından yüzüme bulaşmış bir makyajım yok.

"Evet," diyor Ella, içeri girdiğinde yanında olduğunu fark etmediğim bir kahve fincanı uzatarak. Ağzından çıkacakları beklerken hevesle elinden alıyorum.

"Gecenizin görüldüğü kadar ateşli geçtiğini varsayıyoruz."

Yüzüm kıpkırmızı olurken kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "Um... bir şeydi."

"Bahse girerim Luca tüm Noel'lerinin aynı anda geldiğini sanıyordu.

Ne hakkında-" "Luca değildi," diye kestirip atarak sözünü kestim.

"Ama onu içeri aldım. Seninle konuşmak için geldi ve-"

"Döndüğümde buradaydı ama gitti." İkisi de bana bakıyor, daha fazla bilgi bekliyorlar.

İç çekerek sandalyeme çöküyorum ve çantamı toplamak için buraya dönüp Luca'yı beni beklerken bulmadan önce gecenin temel olaylarını ona anlatıyorum.

"Özür diledi, bana neden o şekilde tekme attığını açıklamaya çalıştı ama sonra Kane odaya girdi, belli ki beni bekleyemeyecek kadar sabırsızdı ve-

"İlk yumruğu kim attı?" Violet soruyor.

"Aslında hiç kimse. Neredeyse sakindi."

"Onun kalbini kırdın, değil mi?"

Luca'yla ilgili şeyleri açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışırken nefesimi içime çekiyorum.

"Luc beni istemiyor, gerçekten."

"Bunu sana o mu söyledi?" Ella soruyor. "Çünkü sana her bakışında kesinlikle öyle görünmüyor."

"Karmaşık bir durum ama Luca'yı neredeyse kendimden daha iyi tanıyorum ve birkaç yıl önce orada olabilecek bir şeyi yapmaya çalıştığını biliyorum. Üzerinde baskı var ve daha kolay bir döneme geçmeye çalışıyor."

"Öyle mi dedi?" Ella tekrar sorar.

"Hayır, muhtemelen hiçbir fikri yoktur." Başımı sallıyorum, en iyi arkadaşım için duyduğum endişe daha da artıyor.

"Ama ya yanılıyorsan?"

Sorusunu birkaç dakika düşündüm. "Değilim," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Sadece bunu çözmesi gerekiyor."

"Yani öylece gitti. Öylece gitti mi?" Violet kafası karışmış bir

halde soruyor. "Onu öldürmekle tehdit ettikten sonra, evet."

"Kulağa daha çok öyle geliyor." Gülüyor.

"Ee, Kane? Aranızda bir şey mi var?" Ella soruyor.

"Ne olduğunu sikim biliyor. Bir an benden nefret ediyor ve sonra, şey..." Ella'yla bakışlarımızı paylaşıyoruz ve sessizce cümlenin ortasına gerçeği öğrenmesiyle ilgili kısmı ekliyoruz.

"Beynini dağıtıyor ve sana ölüm perisi gibi çılgınlıklar attırıyor."

"Evet. Bilmiyorum. Muhtemelen bu sabah uyandı, benden nefret ettiğini hatırladı ve her şeyden pişman oldu," diye mırıldandım.

İkisi de aniden ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyorlar.

"Pişman mısın?" Ella başını bir köpek yavrusu gibi yana eğerek soruyor. "Pişman olmalıyım," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ama sen istemiyorsun?"

"Ugh," diye inliyorum, sandalyeden kalkıp odayı adımlamaya başlıyorum. "Deli olduğumu, yaptıklarından sonra ona yaklaşmamam gerektiğini düşündüğünüzü biliyorum. Ben sadece-"

"Oha," diyor Ella, önümde durup beni durmaya zorlayarak. "Hiçbir şey düşünmüyorum. Bu durumun ortasında olan tek kişi sensin, her şeyi bilen tek kişi sensin. Sana daha önce de söyledim. Yargılamıyorum. Sadece doğru kararı verdiğinden ve sonunda incinmediğinden emin olmak istiyorum." "Ama yine de yapacağım, değil mi? Biriyle sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yoktur.

Kane gibi bir adam."

Hawk'ları ve hala Creek'te yaşayan tüm dul kadınları düşünüyorum çünkü o lanet çeteye üye olmak ölüm cezası demek. Dün Hallie'yi ve Kane'in bana kocasını bir çete savaşında nasıl kaybettiğini anlatışını düşünüyorum.

Eğer Kane'e bir şey olursa, eğer bir mucize olur da daha önce yaşanan her şeyin üstesinden gelmenin bir yolunu bulursak, yaptığı işi, kimlerle ilişkisi olduğunu ve nihayetinde muhtemelen öleceğini bile bile onunla nasıl birlikte olabilirim ki?

"Her zaman bir şans vardır," diyor Ella yumuşak bir sesle, içindeki romantik ortaya çıkıyor.

"Belki," diye fısıldıyorum, Kane söz konusu olduğunda gerçek endişelerime değinmek istemiyorum. Hawks'la herhangi bir bağlantım olduğunu bilmelerini istemiyorum. Ne kadar az bilirlerse o kadar güvende olurlar.

"Dün gece eğlenceliydi," diyorum yüzlerindeki ifadeye gülerek. "Ve belki de olması gereken buydu. Yıllar boyunca biriken tüm gerginliği sonunda üzerimizden atıyoruz. Belki tekrar olur, belki de olmaz. Her neyse. Benim ciddi bir şeye ayıracak vaktim yok, onun da futbolu var. Şu anda daha önemli şeyler var."

Bu sözleri söylerken göğsüm ağrıyor ama bir daha olmayacağını söylemenin aslında bana ne kadar acı verdiğini görmemeleri için yüz hatlarımı düzeltiyorum.

"Hazırlanmalıyım. Bakalım bunları örtecek bir şeyler bulabilecek miyim?"

Violet kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Forma kovalayanlar senden nefret edecek," diyor.

"Örtünmek için bir neden daha," diye mırıldanıyorum ve giyecek bir şeyler bulmak için küçük dolabıma yöneliyorum.

"Pekâlâ, sizi bununla baş başa bırakalım. Otuz dakika içinde gitmeye hazır mısınız?" "Tamamdır," diyorum onlar kapıya yönelirken.

Kapı kapandığında ikisinin de gittiğini düşünüyorum, bu yüzden Ella'nın sesi ırkiltiyor

Ben.

Ona baktığımda, onun duygusal ve romantik yüzünü görüyorum ve içimden inliyorum. "Onunla daha fazlasını istemen sorun değil, Let.

Biliyorum, bunun bir sonla biteceğini düşünüyorsun.

felaket, ama her zaman olmama ihtimali de var. Yaşadığınız onca şey, sonunda ikinizi bir araya getirmenin bir yolu olarak gerçekleşmiş olabilir."

Dudaklarım aralanıyor ama söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Bana gülümsüyor ve sonunda ortadan kayboluyor, beni teorisini düşünmeye bırakıyor.

Yirmi haftalık ultrasona kadar her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyordum ya da en azından öyle olmasını istiyordum. Ancak bebeğimin artık olmadığını duymak hayat hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir etti.

Dolabımdan büyük boy bir kazak ve bir çift tayt çıkarıyorum. Boynu kesik ve boğazımın ve köprücük kemiğimin etrafındaki tüm izleri asla kapatmayacak ama elimdekinin en iyisi bu.

Hızlı bir duştan ve minimal makyajdan sonra kahvaltı etmek ve ardından kızlarla birlikte sınıfa yürümek için dışarı çıkıyorum.

Sadece kızlar değil çünkü bütün erkekler mutfağa doluştu ve ben de hayvanat bahçesindeki yıldızlar gibi bir şey oldum.

Hepsine doğru yürürken gözlerimi deviriyorum ve odama kaçıp saklanma isteğimle savaşıyorum.

"İyi geceler, Bayan Scarlett?" West hem Brax'a hem de Micah'ya benzer bir alaycı sırıtişla sordu. En azından ben onların gözleri altında kıvranırken duyduğu zevki gizleyebileceğini düşündüm.

"Evet, teşekkür ederim. Sen?" Soru dilimden dökülür dökülmez hatamı anlıyorum.

"Oh evet, kahretsin. Gerçek hayattaki bir porno gibiydi. Elim hiç bu kadar çalışmamıştı," diye yakınırken Violet kafasının arkasına bir tokat atıyor. "Bu ne içindi?" Surat asıyor.

"Bunu duymak istemiyoruz."

"Ama bunu hepimizin duymasında bir sakınca yok, öyle mi?" Elini bana doğru sallıyor ve ben de yerin beni yutması için dua ediyorum.

"Ugh, sen bir köpeksin," diye şikayet ediyor, kalkıp tabağını lavaboya döküyor.

"Hey, dün gece hepimizi ayakta tutacak kadar yüksek sesle bağırın ben değildim."

"Ben gidiyorum," diyorum ve kahvaltıdan vazgeçerek kapıya doğru yürüyorum. Zaten midemin kaldırabileceğini sanmıyorum.

Ben kaçmayı başaramadan Brax, "Letty, bekle," diye sesleniyor. "Evet," diye tıslıyorum, isteksizce ona doğru dönüyorum.

"Kane de bu sabah senin kadar bitkin görünüyor. İyi iş, kızım. Gurur duymalısınız."

Elimi kaldırarak hem onu hem de West'i tersledim ve yataktan kaçtım.

Kane'in antrenmana kızgın bir orospunun saldırısına uğramış gibi görünerek geldiğini ve Luca'nın bunu göreceğini fark ettiğimde kalbim göğsümde gümbür gümbür atarak merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Argh," diye bağıryorum ana girişten içeri dalıp yaz sonu havasını ciğerlerime çekerken.

Birbirinden tamamen farklı iki adam tarafından ikiye bölündüğüm hissinden nefret ediyorum. Gözlerimi deviriyorum, Leon'u da eklerseniz üç oluyor ama o Luca'nın göremediği şekilde olan biteni görebiliyor gibi görünüyor. Bir adım uzaklaşıp duruma açık bir zihinle bakabiliyor.

Luca'yı incitmek istemiyorum, yıllar boyunca isteyebileceğim en iyi arkadaş oldu ama aynı zamanda şu anda bana ihtiyacı olduğunu düşündüğü kişi olamam. Konuyu saptırıyor ve bu uzun vadede ona yardımcı olmayacak.

Sonra Kane... Orada olanlar hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

Kızların gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama etrafta takılmıyorum. Kafamı boşaltmak için sınıfa doğru sessiz bir yürüyüş yapma ihtimali şu anda daha iyi bir seçenek gibi görünüyor.

Luca ve Kane'i ve buraya geldiğimden beri olan her şeyi düşünürken gözlerimi yere indiriyorum.

Sadece birkaç adım atmıştım ki, tanıdık bir ses adımlarımın duraksamasına neden oldu.

Tekrar duyduğumda durdum ve arkamı döndüm.

Önümdeki manzara, göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzaraydı ama Kane ona yetişmek için koşarken dudaklarımın neredeyse onunkiyile eşleşen bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamıyorum

Benimle.

"Hey, kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor, bedenime doğru adım atıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Um... evet, onun gibi bir şey."

Kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. "Sana beni beklemeni söyleyen bir not bıraktım."

"Gördün mü? Ben görmedim. Dün gecenin ayrıntılarını öğrenmek isteyen kızlar tarafından pusuya düşürüldüm," diyorum, kaşlarımı suçlarcasına çatarak.

"Hey, beni suçlama. Seni evime götürmek istedim."

"Görünüşe göre hoşlarına gitmiş. Canlı ses efektlerini kullanmışlar."

Gözleri heyecanla parlarken dudaklarında memnun bir gülümseme kıvrılıyor.

"Kendinden bu kadar memnun görünmene gerek yok," diye mırıldanıyorum, sahte bir hayal kırıklığıyla göğsüne vurarak. Bugünlerde onun yanında gerçekten sinirlenmek gittikçe zorlaşıyor. Eskiden hınzırca olduğunu düşündüğüm o sırıtış şimdi içimde tuhaf şeyler yapıyor.

"Prenses, eğer sırtımı görseydiniz, kendimden neden bu kadar memnun olduğumu anlardınız."

"Aman Tanrım."

"Ama yine de," diyor uzanıp saçlarımı boynumdan kaldırarak. "Şu anda oldukça iyi görünüyorsun." Yaptığı işi hayranlıkla seyrederken bakışları tenimi yakıyor.

"Öyle mi? Etrafta bu şekilde dolaşmamdan çok mutlu olmana neden şaşırmıyorum?"

Eli saçlarımın uzunluğuna dolanıyor ve çekerek beni ona bakmaya zorluyor.

"Bayıldım buna. Sadece bir gün benim imzama ihtiyacı var."

"Ne yap-" Bununla ne demek istediğini soramıyorum çünkü dudakları dudaklarıma çarpıyor ve dili ağzımın içine doğru ilerlerken önceki tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

"Pekâlâ playboy, kızımızı yere bırak," diye bağıyor Ella, binadan çıktıkları anda ve Kane'i beni tartaklarken bulduklarında.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama Kane çenemi kavırıyor ve ikisi de bize katılırken beni olduğum yerde kalmaya zorluyor.

"İkiniz de sadece kısıkanıyorsunuz," diyor, dudakları dudaklarıma değiyor, sıcak, naneli nefesi yüzümü havalandırıyor.

Violet, Kane'i çok eğlendirecek şekilde, "Tabii ki öyleyim," diye açıklıyor. "Daha önce hiç böyle bir gece yaşadığımdan emin değilim."

"Siz ikiniz geliyor musunuz yoksa kaldırımda bir tur daha atmaya mı niyetlisiniz?" diye mırıldanıyor Ella.

"Geliyoruz," dedim ona. "Gelmiyor muyuz?" Kane'e, kabul etmekten başka çaresi olmadığını umduğum bir bakış fırlatıyorum.

Kalçalarını gıcırdatarak uzun boyunun karnıma baskı yaptığını hissetmemi sağlıyor. "Eğer mecbur kalırsak. Gerçi sabahımı geçirmek için çok daha iyi bir yol düşünebilirim." Başka bir öğütme.

"Bizim bir sınıfımız var."

"Hmm, demek öyle. Sence arka sırada şansım yaver gidebilir mi?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

"Şansının az olduğunu söyleyebilirim, playboy."

Başını geriye atıyor ve Ella'nın takma adını kullanmama bir kahkaha atıyor.

"Hadi," diyorum, dikkatinin dağılmasını fırsat bilip vücudundan uzaklaşıyorum, ama çok uzaklaşmama izin vermiyor çünkü parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve yan yana Ella ve Violet'in peşinden yola koyuluyoruz.

KANE

I Bu sabah antrenmana gittiğimde neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir yanım dün gece Letty'nin yatakhaneğinde olanlardan sonra Luca'nın bana doğru uçağını düşünüyordu. Bunun üzerinde durmak için saatleri vardı.

O çıktıktan sonra neler olabileceğini hayal edebiliyordum, bu yüzden sadece beni yere sermeye hazır olduğunu hayal edebiliyordum.

Gerçekten beklemediğim şey beni tamamen görmezden gelmesiydi.

Ben içeri girdiğimde banktaki yerinden başını kaldırmadı ve diğer adamların sakatlanmış sırtımın durumu hakkında beni azarlamasına verdiği tek tepki kaslarının gerilmesi idi.

Birdenbire umursamadığını düşünmem için bir neden yok çünkü umursuyor. Bir yanım Letty'nin istemesi halinde onun için her şeyi yapabilecek bir arkadaşı olduğu için minnettar ama diğer yanım da onun başvurabileceği başka biri olmasını istemiyor. Bencilce, şimdi ona sahibim ve onu tamamen kendime istiyorum.

Antrenman herhangi bir drama olmadan geçti, bu sadece benim için değil, aynı zamanda neredeyse tüm zamanını kardeşi ve benim aramda saatli bir bombaymışız gibi bakarak geçiren Leon için de bir şok oldu. Sanırım öyleyiz.

Bir noktada aramızdaki gerginlik taşacak. Bence Koç bile bunun kaçınılmaz olduğunu biliyor, muhtemelen sadece sahada olmaması için dua ediyor.

Onu alıp sınıfa götürmek için tam çıkmak üzereydim ki üzerime bir gölge düştü, ama baktığımda beklediğim kişi değildi. Onun yerine Zayn'di.

"Çocuklar seninle bu konuda dalga geçerken onun adını bir kez bile anmamış olmanı takdir ediyorum." Çenesini ısırık izlerime doğru kaldırdı.

Boyun. "Ama kim olduğu konusunda saf olduğumu düşünme." Ben ona dik dik bakarken gözleri uyarırcasına kısılıyor. "Eğer ona zarar verirsen-"

"Seni konuşmadan kurtarayım Hunter. Gidip kaptanımızın arkasında durmaya ne dersin, böylece ben bu işi berbat ettiğimde onun ardından sen de patlayabilirsin."

"Bunu ne zaman batıracaksın?"

Evet, kendi kendime düşünüyorum. Sanırım hepimiz ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunun olacağını biliyoruz.

"Başka bir şey var mıydı?"

"O çok şey yaşadı, Kane. Sen-"

"Biliyorum," diyorum sesimi alçaltarak. "Bana her şeyi anlattı." "Her şeyi mi?" diye soruyor, afallamış bir halde.

"Evet. Konuştuk. Her şeyi hallettik." Vücudumu işaret ediyorum.

"Konuştunuz. Gerçekten mi?" Sırıttıyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum çünkü çok daha fazla konuşabilirdik. Telafi etmek için yeterince yılımız var.

"Pekala, onu oynadığınız hastalıklı ve çarpık oyun için kullanmak yerine biraz daha fazlasını yapmanızı önerebilir miyim?"

"Ben-"

"Seni tanıyorum, Kane. Senin gibi adamları tanırım. Bunu sakın unutma." Sanki son sözlerinin bunlar olmasını istiyormuş gibi bir adım geri atıyor ama buna izin vermem mümkün değil.

"*Benim gibi adamlar* hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdüm. "Creek'te doğmuş olman, orada gerçekten yaşamaman, orada hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bildiğin anlamına gelmiyor."

Başını sallıyor, gözleri küçümsemeyle kararıyor.

"Şu anda burada olmanızın tek sebebinin bağlantılarınız olduğunu biliyorum. Kız kardeşimin yakınında olmasını istemediğim bazı insanlarla bağlantıların."

Dudaklarımdan dökülen kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim. Ona bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Gördüğümde inanacağım, Efsane."

"Her neyse." Kapüşonumu başımdan çekip saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum, bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Benimle kız kardeşin arasında olanlar seni ilgilendirmez. Tıpkı senin küçük kız kardeşinle benim küçük erkek kardeşim arasında olanların beni ilgilendirmediği gibi. İzninizle." Onu itip geçiyorum, küçük nutkunu dinlemeyi çoktan geçtim. Eğer gerçekten umursuyorsa

Letty hakkında çok şey bilseydi ya da ona bu kadar yakın olsaydı, belki de geçen yıl yalnız olmazdı.

Günü daha önce hiç yapmadığımız bir şekilde birlikte geçirdik. Sosyoloji dersimize girdiğimizde elini elimde tuttum ve uyardığım gibi arkada birlikte oturdum, ancak fantezimin bir sonraki bölümünü gerçekleştiremedim. Sanırım bu üzerinde çalışılması gereken bir şey.

Günün sonunda West ve Brax'ı istatistiklerin dışına kadar takip ettikten sonra ona "Bu gece seni dışarı çıkaracağım," diyorum.

Hemen durdu ve arkamızdan kaçmaya çalışan öğrencilerin ona çarpmasına neden oldu.

"Hey, nereye gittiğine dikkat et," diye sızlanıyor tiz bir ses.

Letty'nin omzunun üzerinden baktığımda Clara'nın sanki Letty ondan aşağıdaymış gibi tiksintiyle kıvrılmış dudaklarıyla ona baktığını gördüğümde hayal kırıklığı iniltimi tutmayı ancak başarabiliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanan Letty, herkesin geçmesine izin vermek için kenara çekiliyor.

"Oh, Kane," diye nefes alıyor orada olduğumu fark ettiği anda. İfadesi anında değişiyor, kirpiklerini kırıştırırken ve zaten şişmiş dudaklarını bana doğru bükerken o durgun kaltak yüzü çoktan gitmiş oluyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye mırıldanıyor, bir adım öne çıkıyor ve elini sanki uzanıp göğsüme koyacakmış gibi kaldırıyor.

Letty'nin hâlâ benimkinde kilitli olan elini çekiştirerek onu göğsüme çekiyorum ve kolumu beline doluyorum.

"Harikayım. Meşguldüm." Gözlerimi ondan ayırıp Letty'ye bakıyorum. "Gitmeye hazırım, Prenses."

"Uh?" Clara başlıyor ama ölüm bakışlarımı ona çevirdiğim anda hemen çenesini kapatıyor. Eğer Letty hakkında bir şey söylemeye cüret ederse, ona saygı konusunda bir ders vermekte hiçbir sakınca görmüyorum.

Letty'yi ondan uzaklaştırarak binadan çıkmasına rehberlik ediyorum. Clara'nın duyamayacağı bir yere geldiğimizde Letty, "O bir sürtük," diye mırıldandı. "Kıskandın mı, Prenses?"

"Ondan mı? Puh-lütfen."

"Onun için değil, beni istediği için."

Yüzünde kuşkulu bir ifadeyle bana bakıyor. "Gerçekten mi?" diye tükürdükten sonra benden uzaklaşıp yürümeye başladı.

"Ne? Bunu pek de gizlemiyor," diyorum peşinden koşarak. "Evet ve büyük ihtimalle onu çoktan sikmişsindir."

"Ne?" Ben soruyorum.

"O kadar şaşırmış görünme. Sen bir oyuncusun ve bunu biliyorsun."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama gerçekten yapamıyorum.

"Benim de bazı anlarım oldu." Gözlerini deviriyor ve tekrar yürümeye çalışıyor.

Ona yetişip elimi boynunun kenarına doluyorum ve onu kendime yakın tutuyorum.

"Prenses, buraya başladığımdan beri senden başka kimseyle birlikte olmadım." Gözlerindeki gerçeği görebilmesi için gözlerinin içine bakıyorum.

Bana geri dönmenden önce iç çekerken kısa bir süre başka tarafa bakıyor. "Dört hafta falan oldu, Kane. Bu o kadar da etkileyici değil."

"Ne kadar çok teklif aldığımı bir bilsen." Dudakları yeni bir tane koparmak için ayrılıyor. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum." *Gerçekten yapmıyorum.*

"Evet, o gecedan beri senden başka kimseyle birlikte olmadım, yani..."

"Prenses," diyorum başımı onunkine yaslayarak. "Clara'yı istemiyorum. Herhangi bir forma kovalayıcısını ya da başka bir kızı istemiyorum."

Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu bildiğini sanmıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz tüm vücudu gevşedi.

"Nedir bu Kane?" diye soruyor, kırılğanlığı yüzünden okunuyordu. "Halıyı altımdan çekip almanı ve bana tüm bunların iğrenç bir şaka olduğunu söylemeni bekliyorum."

Parmaklarım sıkılaşıyor ve onu daha da yakınımaya çekiyorum, etrafımızdaki kimseye nasıl hissettiğime dair hiçbir soru bırakmıyorum, her ne kadar hiçbir şeyden haberi olmasa da.

"Bu bir şaka değil, Let. Bu... Bilmiyorum. Yeni bir şey. Heyecan verici. Bir şeyin başlangıcı mı?"

"Benden nefret ettiğini hatırlayıp fikrini değiştirene kadar heyecan verici mi?" Gözlerindeki yenilgiyi ve acıyı şimdiden görebiliyorum ve bu sözleri söyleyen ben değilim.

"Hayır. Heyecan verici çünkü bir şeyler keşfediyorum, bunca yıl boyunca ben de çok aptalmışım."

Başını sallıyor, söylediklerimi kabul ediyor, en azından şimdilik.

Üzerimize bir gölge düşüyor ve beni onu serbest bırakmaya zorluyor, oysa gerçekten yapmak istediğim şey onu bir kez daha arabama atıp eve götürmek.

West, Brax'la birlikte bizi izlerken, "Ne kadar şirin olursa olsun, pratik

yapmamız gerek, Legend," diyor.

Görünüşe göre korumaları da bana en az onun kadar güveniyor.

"Biliyorum, geliyorum." Letty'ye dönerek alnına bir öpücük bırakıyorum.

"Hadi," diyorum, elini tutup onu yurt binasının bulunduğu yöne doğru çeviriyorum, arabam da otoparkta.

West ve Brax arkamızdan geliyor ama ben antrenmandayken Letty'nin başlayacağı görev hakkında konuşurken onları engelliyorum.

Binasının önünde durduğumuzda ona "Seni yedide alırım," dedim. "Hazır ol ve güzel bir şeyler giy."

"Beni süslü bir yere götürmene gerek yok."

"Şşş." Parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Süslü bir yer değil, sadece bir lokanta değil."

"Tamam," diye nefes alıyor ve elimi dudaklarından çekerek uzanıp dudaklarımı dudaklarına değdiriyor.

"Ve bir çanta hazırla. Bu gece benim yatağında uyuyacaksın."

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme kıvrılıyor ve sadece bu düşünce bile sikimin kabarmasına neden oluyor.

Arabama binip uzaklaşırken otoparkın kenarından beni izliyor. Olanlar karşısında kafasının karıştığını hâlâ hissedebiliyorum ama ona oyun oynamadığımı kanıtlamaya kararlıyım.

Araba kullanırken cep telefonum çalıyor ve eğitim tesisine yanaşana kadar cebimden çıkarmıyorum.

Ekranımı aydınlatan ismi gördüğümde midem bulanıyor.

Alana: Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum, tatlım x

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdirirken.

Yarın gecedен kurtulmam gerekiyor ama kendi ölümüm dışında hiçbir şeyin işe yarayacağından emin değilim.

Önümdeki heybetli binaya bakıyorum. Bu her zaman benim hayalimdi, küçük bir çocukken tam anlamıyla hayalini kurduğum şeydi. Üniversite futbolu, NFL'de bir şans. Ve tüm zorluklara rağmen buradayım, başardım. Ama ne pahasına?

Devam etmek için Victor'un kontrolü altında kalmaya değer mi? Creek'ten gelen çocuklar bu tür fırsatlara sahip değiller, bu her zaman ulaşılamaz bir hayal miydi?

Biri arabamın camına vurup ödümü koparana kadar kendimi düşüncelerime kaptırıyorum.

"İçeri geliyor musun?" Zayn kapıyı göstererek bağılıyor.

Başımı sallayarak motoru durduruyorum ve dışarı çıkıyorum.

Ben daha kapıyı kapatmadan, "Sakın bana şimdiden her şeyi berbat ettiğini söyleme," diye başlıyor.

"Bilmen gerekiyorsa, bu gece onu dışarı çıkaracağım."

"Randevuda mı?" diye soruyor, sanki az önce onu aya götüreceğimi söylemişim gibi.

"Evet, bir randevuda."

Ana kapıdan geçerken "Vay canına, ciddi olmalısın" diye mırıldandı.

"Öyleyim."

"Sana her şeyi anlattığında kafana vurdu mu?"

"Öyle hissettim dostum. Senin kız nasıl?" Bir kaç saniyelik sessizlikten sonra sordum.

"O iyi. Ben buradayken okulda tıkılıp kalmaktan bıkmış."

"Bu berbat olmalı."

"Hiçbir fikrin yok."

"Siz farkına bile varmadan burada olacak."

Soyunma odasının kapısından içeri giriyoruz ve bütün gözler bize çevriliyor. Luca önce bana, sonra yanımdaki Zayn'e bakıyor ve bana dönerken yüzü neredeyse morarıyor.

"Hunter?" diye bağılıyor.

Hepsini görmezden gelerek dolabıma yöneliyorum ve kapıyı çekerek açıyorum. Kimseyi taraf seçmeye zorlamakla ilgilenmiyorum. Bu lanet olası bir lise amigo takımı değil. Artık profesyonel olmamız gerekiyor.

"Sevgili babacığın bu gece sana hangi fahişeyi ayarladı?" Beyaz bir düğme ve siyah elbise pantolonu giymiş olarak oturma odasının kapısında durduğumda Devin soruyor.

Tırnaklarım onun önerisi üzerine ahşap kapı çerçevesine batıyor.

"Hiçbiri. Letty'yi dışarı çıkarıyorum."

Devin az önce bir yudum aldığı birayı neredeyse tükürüyordu.

"Letty mi? Letty'yi dışarı mı çıkarıyorsun?"

"Evet," diye tıslıyorum, hâlâ onun kötü adam olduğunu düşünüyor gibi görünmesine sinirlenerek.

Hayatımızı mahvetmeye çalışan tek kişi onun amcık babası. "Sorun mu var?"

Kaşlarını kaldırarak bana gerçekten de bir sorunu olduğunu söylüyor.

"Bunu aşman gerek. Victor ona çok az seçenek bıraktı."

"Yine de arkamızdan iş çevirdi. Ve unuttuysan söyleyeyim, ondan nefret ediyorsun."

"Evet, şey. İşler değişir, Dev."

"Evet, senin onun amına girmen gibi. Gerçekten o kadar büyülü mü?"

Dişlerim sinirden gıcırıyor.

"Onu buraya geri getiriyorum. Kibar ol."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırır. "Ben ne zaman iyi biri oldum ki?"

Ona bakıyorum, buraya son gelişinde onunla nasıl konuştuğunu hatırlatmak istemiyorum.

"Her neyse."

Ezra elinde dumanı tüten bir kâseyle odaya girerken, "Çok iyi porno yaptıklarını duydum," diye mırıldandı.

"Bunu nereden biliyorsun?" "Dün gece bazı söylentiler duydum." Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor.

"Görünüşe göre yurtlardaki duvarlar çok ince. Daha sonrası için kayganlaştırıcıyı hazırladım."

"Senin bir sorunun var Ez. Ama beni düşünürken bir tanesini devirmek seni tatmin ediyorsa, ben kim oluyorum da yorum yapıyorum."

"Ne-hayır... öyle değil-"

"Ben çıkıyorum. Görüşürüz." Kapıya yönelmeden önce ikisini de tersledim ama bir kızla çıkmayı isteyip onu becermediğim için nasıl am kırbacı yediğimi tartıştıklarını duymadan önce değil. Pislikler.

Heyecanlanmıyorum. Victor yıllar boyunca beni en berbat durumlara soktu ve gözümü bile kırpmadım ama Letty'nin yurt binasına doğru ilerlerken midemde alışık olmadığım bir şey kıpırıyor.

Kendime bunun sadece bu gecenin getirecekleri için duyduğum heyecan olduğunu söylüyorum ama içten içe bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Kendimi onların yatakhanesine davet ediyorum ve bu sefer içeri girdiğimde herkes bana sanki ben de onlar kadar oraya aitmişim gibi bakıyor.

West başını sallarken "İyi akşamlar," diye mırıldanıyor. "Çok kötü fırçalanmamışsın."

"Uzun zaman olduğunu biliyorum dostum, ama gerçekten. Takım arkadaşlarını kontrol etmek biraz umutsuzca," diyor Brax.

West, Brax'ın kafasının arkasına bir tokat atarak, "Siktir git," diye tükürür. "Pekâlâ. Hazır mı?"

"Neredeyse," diyor Ella, tam zamanında Letty'nin odasından sıvışarak. "İyi görünüyorsun, Legend. Kızımız için iyi bir şeyler hazırlasan iyi olur."

"Sanırım hepiniz ona nasıl davranacağımı bildiğimi zaten biliyorsunuz." Ella'ya göz kırptıyorum, kıpkırmızı kesiliyor ve West ile Brax aynı anda "Aynen öyle" diye havlıyorlar.

"Bu gece kendi eğlenceni bulman gerekecek, o benimle kalıyor."

"Spoilsport."

"Hub aboneliğinizi boşa harcamak istemeyiz, değil mi?"

West'in çenesi bana yeni bir tane atmaya hazır bir şekilde düşüyor ama kısa süre sonra kapatıyor, sadece odadaki herkese kendisinin de biraz hareket etmek yerine başkalarının sikişmesini izlemek için çok fazla zaman harcadığını doğruluyor.

"Her neyse. Hepiniz bana hiç izlemediğinizi söyleyemezsiniz" diye mırıldandı.

Letty'nin kapısı bir kez daha açıldığında hepimiz hâlâ gülüyorduk. O çıkmadan önce gölgesinin boşluğu doldurmasını izliyorum. "Vay anasını," diye nefes alıyorum, bir adım öne çıkarak.

Bütün gözler ona çevrildiğinde dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. Kimsenin ona bakmaması için onu odaya geri dönmeye zorlama dürtüsü güçlü, ama ona dışarıda bir gece sözü verdim ve bunu yerine getirmeye tamamen niyetliyim.

Ona doğru yürüyorum, elimi boynunun arkasına doluyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum.

"O elbise-" diye fısıldıyorum kulağına. "Çok mu fazla?" diye soruyor endişeyle.

"Hayır, Prens. Bu mükemmel. Tıpkı-" "O geceki gibi," diye benim yerime bitiriyor.

"Evet. Çok seksi görünüyorsun."

"Düşündüm de, belki de tekrar yapmalıyız." Benden bir adım geri çekilip gözleri vücudumda gezinirken kalbim gümbür gümbür atıyor. "Sen de fena değilsin, Efsane."

Vücudum ısınıyor, kıyafetlerim aniden birkaç beden küçük geliyor ve onları yırtıp dışarı çıkmaktan vazgeçme ihtiyacım daha da güçleniyor.

LETTY

I Kane'e söylediğim gibi birkaç saatimi çalışarak geçirecektim ama Ella bu geceki hazırlıksız randevumu duyar duymaz beni hemen dolabıma doğru sürükledi ve ne yaptığımı öğrenmek istedi. giyeceğim.

Kabul edemeyince çantamı bana fırlattı ve beni binadan çıkarıp en yakın alışveriş merkezine sürükledi.

Bir mağazaya bile giremedik. Vitrindeki küçük siyah elbiseyi gördüm ve hemen yavaşlayarak durdum.

Skye'ın partisinde giydiğimle aynı değildi ama yeterince benziyordu.

Başka bir şeye bakma zahmetine girmedim, sadece elbiselerin olduğu rafı bulduk, doğru bedeni aldık ve doğrudan kasaya gittik.

Muhtemelen Kane'in planladığı şey için biraz fazlaydı, bana süslü bir şey olmayacağını söylemişti, ama gözlerim ona takıldığı anda bunun kader olduğunu ve bu gece giyebileceğim tek elbisenin bu olduğunu anladım.

O geceyi unutmak isteyen büyük bir parçam var, uzun bir süre ondan kesinlikle iyi bir şey çıkmadığını düşündüm, ama Ella'nın günün erken saatlerindeki sözleri kafamda tekrarlamayı bırakmıyor ve belki de, sadece belki, bir noktaya değiniyor.

Her zaman buraya gelmemiz mi gerekiyordu?

Kane binmem için yolcu kapısını açtığında gülümsüyorum.

"Biliyor musun, kurtarılabilir hiçbir özelliğin olmadığına para yatırırdım, ama görünüşe göre beyefendiliği çantadan çıkarabilirsin."

"Prenses," diye hırılıyor, çenemi sertçe kavrayarak. "İhtiyacınız olan her şeyi size sağlayabileceğimi zaten biliyorsunuz."

Sözleri karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. Kaslarım kasılırken, ağrırken ve bana tam olarak nasıl teslim ettiğini hatırlatırken, tutuşunun izin verdiği kadarıyla başımı sallıyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bu sefer arabamın arka koltuğunu vaftiz etmek zorunda kalacağız."

Arabasının hem kaputunun hem de ön koltuğunun ne kadar iyi olduğunu canlı bir şekilde hatırlarken sıvı şehvet damarlarımı dolduruyor. Arka tarafın da aynı derecede akıllara durgunluk vereceğinden hiç şüphem yok.

"Biliyorsun," diyorum parmak ucumu boynundan aşağıya, açık yakasından görünen göğsüne doğru gezdirerek. "Beni kaputun üzerinde hiç bitirmedin. Bunu bana hâlâ borçlusun."

Gözleri arzuyla parlıyor.

Bir adım daha yaklaşarak beni arabaya çarpmaya zorluyor, iri eli boynumdaki en sevdiği noktaya iniyor. Bu hareket vücudumda karıncalanmalara yol açıyor. Daha iyi olan tek şey boğazımda olması. "Bu doğru mu?" diye soruyor, gözlerimin içine bakarak.

"Uh-huh."

"Herkes yemeğe gitmek istemediğinizi düşünebilir Prenses."

Sesimdeki sertlik beni ele verse de masum bir şekilde "Bu fikre nereden kapıldın bilmiyorum," diyorum.

Eli aşağı kayıyor, parmağı düşük yakanın içine giriyor ve onu bedenimden çekiyor. Gözleri benimkilerden ayrılıp içeri bakıyor.

"Prenses," diye homurdanıyor, çıplak göğüslerimin ona baktığını görünce. Göbeğimde zaten büyümekte olan siki daha da sertleşti.

"Bana külot giydiğini söyle."

"Hmm... Hatırlamıyorum. Sanırım bunu senin bulman gerekecek."

İkimizin de göğsü arzuyla kabarıırken gözleri uzun, acı dolu saniyeler boyunca benimkileri tutuyor.

"Bin şu lanet arabaya, Prenses," diye homurdanıyor, sesi o kadar derin ki neredeyse bir uyarı gibi.

Gözleri korkunç derecede siyah olana kadar daha da kararıyor ve içimin dönmesine neden oluyor.

Bu elbiseyi aldığım anda ateşle oynadığımı biliyordum ama daha sonra buna değecek.

Onunla arabanın arasından sıyrılıp yolcu koltuğuna çöküyorum, içimdekileri göstermemeye dikkat ederek.

Birkaç saniye sonra uzun, acı dolu bir iç çekiş yaptı ve kapıyı üzerime çarparak bağlantımızı kesti ve kaputun etrafında sürücü tarafına doğru ilerlerken birkaç saniyeliğine de olsa vücudumun soğumasına izin verdi.

Motoru çalıştırıp alandan geri geri çıkarken tek kelime etmiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Kampüs uzaklarda kaybolurken soruyorum Arkamızda.

Bana bakmadan önce direksiyonu sıkıca kavlıyor. Gözlerinde hâlâ o hınzır bakışın olduğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

"Bekle ve gör."

Uzanarak elini kalçama koyuyor, parmak uçları eteğin altından geçerek tenimi okşuyor.

Kasabadan geçerken bana eziyet etmeye devam ederken nefesimi kontrol etmek için mücadele ediyorum.

Sonunda durduğunda, hayal edebileceğiniz her türden restoranla dolu bir caddede idi. Beni hangisine götürdüğünü tahmin etmeye çalışarak bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Beklememi istediğini varsayarak, kapıyı açıp bana yardım etmek için elini uzatana kadar koltuğumda oyalanıyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diyorum baştan çıkarıcı bir şekilde, tam boyuma geldiğimde. O kadar yakın ki göğüslerim göğsünü sıyrıyor ve nefesim kesiliyor.

Bu masum dokunuşa verdiğim tepkiyi kaçırmıyor.

"Bu gece çok eğlenceli olacak Prenses," diye söz veriyor.

Ellerim onunkilere kenetlenmişken beni bir Yunan restoranına doğru götürüyor. O daha kapıyı açmadan içeride pişen yemeğin kokusu burnuma geliyor ve midem beklentiyle gurulduyor.

"İyi akşamlar Bay Legend. Madam," diyor şef garson, istasyonunda durduğumuzda.

Adamın onu ismiyle selamladığını duyduktan sonra Kane'e bakıyorum ama o bana karşılık vermiyor, onun yerine uzun zamandır görmediği bir arkadaşıyla karşılaşmış gibi merhaba demekle meşgul.

"Adrian, bu Scarlett."

"Merhaba," diyorum beceriksizce, Kane'in neredeyse tüm hayatını Creek'te geçirmiş olmasına rağmen buradaki birini nasıl bu kadar iyi tanıdığını merak ederek.

"Umarım açsınızdır," diyor gülümseyerek. "Yunanistan'ın bu tarafındaki en iyi yemekleri biz sunuyoruz."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum, sesimin hevesli çıkmasını umarak ama çoğunlukla sadece kafam karışık.

Bizi restoranın arka köşesinde, odanın etrafına dağılmış diğer müşterilerin çoğunlukla göremeyeceği bir masaya götürüyor. Muhtemelen fazla şık olduğum için diğer masalardan birkaç bakış alıyoruz ama yanlarından geçerken hepsini görmezden geliyorum.

Restoran çarpıcı, her şey aydınlık, duvarlar çıplak tuğla ve her yerde yemyeşil bitkiler var. Neredeyse Maddison'ın merkezinde değil de tatildeymişiz gibi hissediyoruz.

Adrian bizi masanın ortasındaki zeytinlerle ve Kane'in daha adam masadan uzaklaşmadan geri çevirdiği bir tür shotla baş başa bırakıyor.

"Buraya sık gelir misin?" Burayla ilgili içimde doğru gitmeyen bir şeyler var.

"Birkaç kez, evet. Yemekler çılgınca."

Adrian'ın şu anda içeride başka bir çifti karşıladığı yere bakıyorum ve endişelerimi bastırmaya çalışıyorum.

"Sorun ne Let?" Masanın üzerinden elini uzatıyor ve ben de ona doğru çekilmeme engel olamıyorum ve elimi tutabilmesi için kendi elimi kaldırıyorum. Bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor.

"BEN-BEN-" Bir nefes veriyorum, tüm bu olanlar hakkında bu kadar tuhaf olduğum için kendimi gülünç hissediyorum. "Önemli bir şey değil. Bu sadece... beklenmedik bir şey. Kafamı toparlamakta zorlanıyorum."

Bana gülümsüyor ve anladığını görmek beni rahatlatıyor.

Diğer elini sandalyemin tabanına doluyor ve beni daha yakına çekiyor.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, burnu kabuğun etrafında geziniyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

"Fazla düşünmeyi bırak Prenses. Sadece doğru hissettireni yap," diye fısıldar. "Her zaman doğru hissettiren şey senden olabildiğince uzağa kaçmaktı.

mümkün."

Kıkırdıyor. "Her şey değişir, Letty. İnsanlar değişir."

"Öyle mi?" Ona dönüp gözlerini tutarak soruyorum, bana doğruyu söylediğini, bunun gerçekten böyle olduğunu doğrulayacak bir şey görmek için çaresizce

Beni sadece oyalamadığını ve beni yüksekten düşürmek için mükemmel zamanı beklediğini.

Eli boynumun kenarını buluyor, başparmağı yanağımı okşuyor. Bedenim onun dokunuşuna doğru eğilmek istiyor ama ona karşı gardımı çok fazla düşürürsem olacıklardan çok korkuyorum.

Ateşli mavi gözlerine bakıyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve ilk kez her şeyin benim için ne kadar çabuk değiştiğini kabul ediyorum.

Yoksa var mıydı? Aramızda hep bir şeyler var mıydı? Sadece nefret ve incitme ihtiyacıyla örtülü müydü?

"Var," diye onaylıyor uzun bir aradan sonra. Ona bir soru sorduğumu bile hatırlamam birkaç saniye alıyor, kafamın içinde dakikada milyonlarca mil hızla dönen düşüncelerim gerçekliğe olan bağlılığımı kaybetmeme neden oluyor.

"Bu her neyse, Prenses. Çok iyi hissettiriyor, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü ona yalan söyleyemeyeceğimi zaten biliyorum. Beni bir kitap gibi okuyabildiğini daha önce de kanıtlamıştı.

Biraz daha yaklaşıyor. "Ve istesem bile durabileceğimi sanmıyorum." Elimi tutup başına doğru kaldırıyor. "Yıllardır buradasın, Let." Parmak uçlarımı şakağına dokunduruyor. "Yaptığım hiçbir şey seni dışarı çıkaramadı. Ve korkarım ki bu arada bir yerlerde sen de buraya yerleşmişsin." Elini göğsüne, tam kalbinin üzerine indiriyor ve nefesim kesiliyor.

Gözleri gözlerimi tutarken avucumun altında benimki kadar hızlı koşuyor ve hayatımda ilk kez gerçek Kane'e baktığıma gerçekten inanıyorum. Futbolcuya, Hawk'a, Creek'te kendini kanıtlamaya çalışan çocuğa değil. Sadece Kane. Defalarca incinmiş bir adam. Kendisine verilenden daha iyi bir hayat isteyen adam. Ailesi için, kardeşi için her şeyi yapabilecek Kane. Normal bir hayat, aşk ve gelecek isteyen Kane.

Ona başımı sallıyorum, duygu yumağı boğazımda o kadar büyüyor ki bir şey söyleme şansım kalmıyor.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Ağır Yunan aksanı beni ürkütüyor ve kafamı çevirdiğimde genç bir bayanın elinde bir not defteriyle Kane'e baktığını görüyorum.

Gözlerimi devirerek ona bakıyorum ama garsona bakmak yerine gözleri hâlâ benim üzerimde.

"Oh, bakmaya bile fırsatım olmadı," diye itiraf ediyorum.

"Alabilir miyim?" Kane menüye bakarak sorar.

Buraya daha önce de geldiğini bildiğim için kabul ediyorum ve garsonu hayal kırıklığına uğratarak siparişlerimizi sıralarken onu dinliyorum.

Kane bir kez daha bana doğru eğilene kadar onun gitmesini bekliyor. "Özür dilerim, Letty."

Dudaklarımdan inanılmaz bir kahkaha dökülüyor. "O kadar seksiymişsin ki benim önümde seni süzmekten kendini alamamış," diye geveliyorum ve yüzündeki ukala sırıtışı gördüğümde söylediklerimden anında pişman oluyorum.

"Şey, hayır, ama beni seksi bulduğunu bilmek güzel."

"Sana bakmak acı verseydi burada oturur muydum sanıyorsun?" diye sordum.

Başını sallar ve söylediği şeye geri döner. "Hayır, Let. Her şey için, geçmiş için, seni suçladığım her şey için özür dilerim. Sana yaşattığım her şey için. Senden o kadar nefret ettiğimi düşünmene izin verdiğim için, bunu bana söyleyemediğin için-" Aceleyle, sözlerini kesmek için parmaklarımı dudaklarına götürüyorum.

"Bu gece olmaz. Tamam mı? Geçtiğimiz yılı bunu düşünerek geçirdim. Bu gece olmaz."

"Tamam," diyor başını eğip parmak uçlarımı dudaklarının arasına alıp emmeden önce parmaklarına karşı.

"Oh," diye nefes alıyorum, gözlerim dudaklarına kilitlenmiş. Dudaklarını okşarken dilinin sinsice dışarı çıkışını izlerken dişlerim alttakine gömülüyor. "Kane." Bunun bir uyarı olmasını istedim ama başka bir şey çıktı.

"Seni istiyorum," diyerek elimi bırakıyor ve parmaklarımızı bir kez daha birleştiriyor. "Seni her zaman istedim."

Dudaklarım cevap vermek için kıpırdıyor ama söyleyecek sözüm yok.

"Riley'nin seni almasına izin vermek hayatımın en büyük hatasıydı." İtirafı karşısında ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Ama-" Önceki hareketimi taklit ederek sözlerimi kesiyor.

"Artık geçmiş yok. Bu gece olmaz. Bu gece arkamızda bıraktığımız saçmalıkları unutacağız ve biz... biz olacağız. Şu anda. Şu anda. Buradan çıkıp soyunmak için sabırsızlanan iki insan."

Bir kahkaha patlattım. "Bunu az önce söylemedin."

"İnkâr et, Prenses. Eğer gerçekten külot giyiyorsan, sırılsıklam olduğunu biliyorum."

Lanet olsun ona.

"Kesinlikle," diyor ben cevap vermeyince gülümseyerek.

KANE

"Gerçekten gitmem gerek," diyorum öpücüğüne.

Gerçekte, birkaç kıyafet giyip bir grup insanla spor yapmaya gitmek Yatağında çıplak bir Letty varken terli adamlarla uğraşmak şu anda yapmak isteyeceğim son şey ama çünkü antrenmanda Koç'a tam sağlığıma kavuştuğumu ve Cumartesi günü oynayabileceğimi kanıtlamaya karar verdim.

Buraya gelebilmek için o amcık için her şeyi yaptım, vücudum biraz ağrıyor diye lanet olası maçları kaçırmayacağım. Sikerim öyle işi.

Ayrıca, Alana ile daha sonra nasıl başa çıkacağıma hala karar vermedim, bu yüzden nasıl gideceğine bağlı olarak, Victor onun küçük orospu çocuğu olmaktan vazgeçtiğini söylerse, Cumartesi bir Panter olarak bir oyun oynamak için ilk ve son şansım olabilir.

"Hayır, on dakika daha," diye yalvarıyor Letty o derin ve hırıltılı sabah sesiyle.

Sikime uzanıyor ve parmaklarını çelik uzunluğunun etrafına sarıyor.

"Yine mi?" diye soruyor, az önce beni boşalttığını bildiğinden kaşları kalkıyor.

"Benim yatağımdasın, Prenses. Bu sadece başa çıkmak zorunda kalacağın bir yan etki."

"Hmm... Başa çıkabileceğime eminim."

"Güzel, çünkü yakın zamanda değişmeyecek." Onun elinden kurtulmayı başardım ve isteksizce yataktan çıktım. "Uyumaya devam et, işimiz bittiğinde seni almaya geleceğim."

Yastığıma sokulup kokumu içine çekişini izliyorum ve göğsüm ağrıyor.

Sanırım onu orada görmeyi biraz fazla takıntı haline getirmeye başladım.

Üzerime bir şeyler geçirip çantamı omzuma atıyorum.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldıyorum, beni izlemediğine göre çoktan uykuya dalmış olduğunu varsayıyorum. Başına bir öpücük bırakıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Kane?" diye fısıldıyor ben kapıyı açmadan önce.

"Evet, bebeğim?"

"Luc'un üzerine fazla gitme. Seninle olan ilişkisinden çok daha fazlasıyla mücadele ediyor." Bir süre ona baktım. O burada. Yatağında. Ve geri dönmemi bekliyor olacak. Tam da onun istediği şeye sahibim. Belki de Boku bırakma zamanı.

"Ne isterseniz, Prenses."

"Arkadaş olmanızı isterim ama her seferinde bir adım, tamam mı?" "Muhtemelen en iyisi bu."

Dinlenmesine izin vererek odadan çıkıyorum. Dün gece nihayet buraya döndüğümüzde çok fazla uyuyamadığımızı biliyor.

Bir parçam karanlık bir yolda kenara çekip arabamın kaputunda onu tekrar sikmemi istemesini sağlamak istiyordu ama bu sefer adımı haykırdığından emin olmak için buna karşı çıktım. O küçücük siyah elbisesi ve altında hiçbir şey olmama ihtimaliyle bütün gece benimle dalga geçmesinden sonra ona tekrar tekrar yatakta ihtiyacım vardı. Aslında altında bir çift külot olduğunu keşfettim, ancak o kadar küçüktüler ki sayılırlar mı tartışılırdı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kendimi Letty'den koparamadıktan sonra soyunma odasına en son giren ben oluyorum.

Hem Luca hem de Leon kapıdan içeri daldığımda doğrudan bana bakıyorlar ama ikisi de bir şey söylemiyor, bunun yerine ısınmaya başlamak için ters yöne doğru gidiyorlar.

"İyi geceler mi?" Zayn sorar.

"Evet, sağ ol dostum. Sen?"

"Çocuklarla bir şeyler içeceğim."

Kapüşonumu çıkarıyorum, spor ayakkabılarımı değiştiriyorum ve diğerlerini spor salonuna kadar takip ediyorum.

Ofisinin önünden geçerken Koç, "Efsane, bir kelime" diye bağırıyor.

"Evet efendim," diyorum, odaya girip masasının önündeki sandalyeye çöküyorum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Harika, aslında. Ben de seninle Cumartesi günü hakkında konuşmayı umuyordum." "Oynamayacaksın. Doktorun emri."

"Koç," diyorum elimi yüzüme sürerek. "Ben iyiyim. Gerçekten." "En formda haline ihtiyacım var, Legend. Neler yapabileceğini biliyorum ve yüzde yüz."

"Alacaksın."

"Gelecek hafta."

"Hayır, hadi ama Koç. Lütfen. Yedek kalmak için çok çalıştım." Tartışmaya çalışıyorum ama yüzündeki sert ifadeden bunun işe yaramayacağını anlayabiliyorum.

"Kıçını kaldır ve bana bunu kanıtla o zaman." O konuşmasını bitirmeden kalktım ve kapıya geldim.

İçten içe formda olmadığımı bilsem bile, formda olduğumu kanıtlamak için seansımıza her şeyimi koydum. Sanki başkalarının bunu görmesine izin veriyorum.

Eve döndüğümde, merdivenlere bir kez bakmak bile kaslarımın ağrımasına neden oluyor.

"Hey, ben buradayım," diyor tanıdık, yumuşak bir ses oturma odasından.

Kendime döndüğümde, içeri girdiğimde onu çocuklarla birlikte yemek masasında kahvelerini yudumlarken buluyorum.

"Hey, odamda bekleyeceğini sanıyordum," diyorum, gözlerim misafirimden pek de etkilenmemiş görünen Devin'e dikilmiş.

"Biliyorum ama Ellis kapıyı çaldı. Bana kahve yaptı."

Olanlardan sonra onu kabul ettiği için Ellis'e gülümsüyorum ve o da bana başıyla karşılık veriyor.

"Simit aldım, isteyen bana kahve yapabilir."

"Ben giderim, sen otur," diyor Letty, zıplayarak etrafımda koşmaya başlıyor. Kolumu uzatarak onu bedenime çekiyorum.

"Hey," diyor bana gülümseyerek.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum ama yeterince sessiz değil çünkü Devin kusma sesi çıkarıyor ve ben de arkasından onu tersliyorum.

Dudaklarımı dudaklarına götürerek onu ne kadar özlediğimi göstermeye çalışıyorum, çoğunlukla Devin'i kızdırmak için ama aynı zamanda çok seksi görüldüğü ve tamamen benim olduğu için.

Yüzümde memnun bir sırıtişla boşalttığı koltuğa oturmadan önce mutfığa doğru giderken kıçını tokatlıyorum.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Devin.

"Kıskandın mı Dev?" Bacaklarımı uzatarak soruyorum. "Uzun zaman oldu, değil mi?" "Sen lanet bir pislüksin, Legend. Senin ne iş yaptığını biliyor.

Henüz yaşamıyor musun?"

"Ne yaptım?" Düzeltiyorum, ancak bu gece Alana ile bir 'randevum' olduğu için sanırım bu bir yalan.

"Ah, evet. Vic bunun farkında mı çünkü söylentilere göre-"

Ayak sesleri bize doğru yöneldiğinde konuşmayı kesiyor.

İkimiz de elinde bir kupayla bize doğru yürüyen Letty'yi izliyoruz, sonra kupayı bana uzatıyor.

"Buna dikkat et, Letty. Isırır."

"Oh." Kıkırdıyor. "Farkındayım. Teşekkürler."

Bana dönmeden önce bir süre Devin'in sert bakışlarını üzerinde tutuyor ve ben işaret edince kucağıma oturuyor.

Kırk beş dakika sonra arabamda oturmuş, Letty'nin psikoloji sınıfının Ella'nın gelmesini beklediği Anderson binasına bakıyorduk.

"Bu gece bir şey yapacak mıyız?" Letty soruyor ve midem ayaklarımın altına düşüyor.

"Bu gece olmaz, Penses. Çocuklarla yapmam gereken işler var." Yalanın tadı dilimde acı ama ona gerçeği söylemekte zorlanıyorum. Ve hâlâ benden beklenen şeyden nasıl kurtulacağımı anlamaya çalışıyorum. Bırakın Alana'ya dokunmayı, onu görmek bile istemiyorum.

Gözlerinde hayal kırıklığı ile bana bakıyor. "Bir işin var mı?"

"Resmi bir şey yok. Artık onun için çalışmıyorum." "Ama çalışıyorsun, değil mi?"

Uzun bir nefes veriyorum. "Anlaşmıştık ama-"

"Dur tahmin edeyim, ona yapışıp kalmadı. Şok edici. Sanki güvenilir biri değilmiş gibi."

Onun yorumuna gülmek istiyorum ama gerçek şu ki bu hiç de komik değil.

"Çekip gitmenin bir yolunu bulmalısın, Kane."

"Güven bana, Penses. Bunu bana söylemenize gerek yok. Söylediğimi sanıyordum."

"Eğer bunu gerçekten istiyorsan. Üniversite, futbol..." *Ben.* Söylemediği sözü yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. "O zaman bir an önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalısın, yoksa bu işten vazgeçip o hayata geri dönebilirsin."

"Bunu istiyorum," diye söz veriyorum ona, uzanıp elini tutuyorum. Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum ve üzerlerine öpücükler konduruyorum. "Seni istiyorum."

Sözleri duyunca gözleri kapanıyor. Yavaşça başını sallıyor ama gözlerinde pek umut göremiyorum.

"O dünyaya bağlı olmayacağım, Kane. Bağlanmayacağım. Babam da olsa, sen de olsan. Hiçbir yere gitmiyorum. Ve eğer bu babamla bağlarımı koparmam ve bunu arkamızda bırakmamız anlamına geliyorsa, o zaman bırakacağım. O yerden çıktım, tekrar oraya sürüklenmeyi reddediyorum."

"Senin için böyle bir hayat istemiyorum Let. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Biliyorum," diyor ve doğru şeyi yapma konusundaki güveni ve gücü göğsümün gururla kabarmasına neden oluyor. Aynı zamanda bu durumdan bir çıkış yolu bulmam gerektiği bilgimi de pekiştiriyor. Victor'u beni özgür bırakmaya zorlayacak bir şey bulmalıyım.

İç çekerek koltuğuma geri düşünüyorum.

"Bir yolunu bulacağım. Artık elimde olduğuna göre tüm bunları bırakıp gitmeyeceğim."

Bana gülümsüyor. "Ella orada. Gitmeliyim." "Bu gece ne yapacaksın?"

"İş, son iki gecedir tüm zamanımı tekeline aldığın için." "Sanki bundan şikayetçiymişsin gibi."

"Belki değil, ama gerideyim."

"Yarın görüşürüz o zaman?" Kolundan çekiştirerek ve onu öpebilmem için orta konsolun üzerine eğilmeye zorlayarak soruyorum.

Bu gece işim bittikten sonra onu göreceğimi söylemek için yanıp tutuşuyorum ama yapamıyorum. Bunu ona yapamam.

"İstatistik için beni alır mısın?" "Tamamdır, Prenses."

Başının arkasından tutarak dudaklarını kendime yaklaştırıyorum ve yarın sabaha kadar unutamayacağı bir öpücük veriyorum.

Uzun dakikalar sonra geri çekiliyor ve dudaklarını siliyor. "Yarın. Lütfen, güvende kalmaya çalış."

"Beni beklediğin sürece."

Gülümsüyor, gözleri benimkilerden tekrar dudaklarıma kayıyor, sanki kendini burada kalıp öpüşmemeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi

derse gitmekten.

"Tamam. Gerçekten gitmem gerek."

Ellerimi kaldırdım. "Seni durdurmayacağım."

"Belki de değil. Yine de suçlusun, değil mi?"

Arabadan iniyor ve çantasını arkadan çıkarıyor.

Bildiğinden daha fazla, Prenses.

LETTY

MKane'in bir yerlerde Victor için bir şeyler yaptığını bilmek midemi bulandırıyor. Çılgınca olduğunu biliyorum. Yıllardır o adam için çalışıyor ve şimdiye kadar başına her şey gelmiş olabilir.

ve bunu gerçekten ikinci kez düşünmezdim. Ama geçen birkaç haftadan sonra, dün gecedен sonra, onun için korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Creek dul kalmış Hawk eşleriyle dolu ve bizim o seviyeye yakın olmadığımızı biliyorum ama aptal bir çete yüzünden değer vermeye başladığım birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyorum.

Kimi kandırıyorum ben, umursamaya başlıyorum. Kendime gözlerimi deviriyorum. Ona değer vermekten daha fazlasını yapıyorum. Ve dün gece restoranda bana söylediklerinden sonra onun da beni önemsemekten daha fazlasını yapabileceğini düşünüyorum.

Oraya ilk gittiğimizde hissettiklerimden, başkalarını da oraya götürmüş olabileceği, her şeyin onun için bir şaka olabileceği duygusundan nefret ediyordum. Ama nasıl hissettiğiyle ilgili bana söyledikleri. Benim için her şey demekti. Daha temkinli olmam gerektiğini biliyorum, bunun çılgınca olduğunu biliyorum çünkü bahsettiğim kişi Kane Legend. Kendimi bildim bileli benden nefret eden ve yıllar boyunca başına gelen her kötü şeyden beni sorumlu tutan çocuk, ama bana kalbine girdiğimi söylerken gözlerinin içine bakmak. Hay sikeyim. Şimdi düşününce bile tüylerim diken diken oluyor. Gözlerinden bana doğruyu söylediğini anlayabiliyordum.

Sessiz kütüphaneye amaçsızca bakarken kalbim çarpıyor. Çalışıyor olmalıydım, bu yüzden buraya geldim. Odama odaklanmaya çalıştım ama çocuklar orada müzik çalıp eğleniyorlardı, ayrıca yatağıma her baktığımda Kane'in orada olduğunu hatırlıyorum ve sadece dışarı çıkmam gerekiyordu.

Kafamı boşaltabileceğim ve odaklanabileceğim sessiz bir yere ihtiyacım vardı. Ama yapamıyorum çünkü onun için endişeleniyorum.

Şu anda yapıyor olabileceği tüm tehlikeli ve yasadışı şeyleri hayal ettiğim için, kışını masama dayayana kadar birinin bana yaklaştığını fark etmiyorum.

Kim olduğunu görmek için döndüğümde, kendini beğenmiş görünümlü Clara'nın bana baktığını görüyorum.

Bir şey söylemesini beklerken hayal kırıklığı iniltimi tutmayı başarıyorum. "Ne istiyorsun?" Orada öylece oturup bana bakmaktan çok mutlu görüldüğünde sonunda patlıyorum.

"Bu gece *erkek arkadaşın* yok mu?"

"Kalçalarımızdan bağlı değiliz, kastettiğin buysa," diye mırıldanıyorum, o gelmeden önce gerçekten bir şey yapıyormuşum gibi davranmamı engelleyerek uykuya dalmış olan bilgisayarıma bakıyorum.

"Peki nerede o?"

"Arkadaşlarımla," diye tersliyorum, bu saçmalığın içine çekilmekle gerçekten ilgilenmiyorum.

"Bundan emin misin?"

"Evet, bitirmek üzere misin?"

"Kendini çok özel sanıyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Hayır, pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Sosyal medyasına baktın mı hiç? Onun senin olduğunu mu sanıyorsun-" Deli gibi gülüyor. "Hiçbir fikrin yok, tatlım." Beni teselli ediyormuş gibi uzanıp saçlarımı düzeltiyor, ben de tokat atıyorum.

"Hayatım hakkında fikrini isteseydim, sorardım. Şimdi lütfen beni yalnız bırakır mısın?"

"Elbette. Ama biraz dostça bir tavsiye," diyor, sonunda bir kez daha ayağa kalkarak. Onun hakkındaki gerçek hislerimin yanlışlıkla ortaya çıkmasından korktuğum için onu cesaretlendirecek bir şey söylemiyorum. Bundan daha büyük bir insan olarak çıkmak ve onun seviyesine inmemek istiyorum. "Kane Legend gibi adamları, onlarla nasıl başa çıkacağını bilen kızlara bırak."

Dişlerim gıcırıyor ve yumruklarım masanın altında kıvrılıyor. Ben bir Creek kızıyım, istesem onu alaşağı edebilir ve güzel sarışın uzantılarına kadar işini bitirebilirim, ama yapmayacağım çünkü ben bundan daha iyiyim.

"Harika, teşekkürler, iyi geceler."

Giderken onu izliyorum, öfke bir fırtına gibi etrafımda dönüyor ama

sözlerinin iltihaplanmasına izin vermeyi reddediyorum. Kane'in kendi payına düşen kadınlarla birlikte olması benim için yeni bir şey değil. Benden önce de birkaç kadınla birlikte olmuştu.

Creek'i terk etti, şimdi yatak direğindeki çentiklerin sayısını hayal edebiliyorum.

Kıskançlığımı bastırıyorum. Bir zamanlar orada olabilirlerdi ama dün gece onun yatağında olan bendim. Göğsüne yasladığı avucumla bana içeriye girmeye çalıştığımı söyledi.

Beni. Clara ya da diğer forma kovalayan sürtükler ya da geçmişindeki kızlar değil. Benim.

Ve şu anda bana söylediğinden başka bir yerde olduğunu düşünmem için hiçbir neden yok. Eğer bir konuda yalan söyleyecek olsaydı, bu gece Hawks için çalıştığını gizlerdi. Ama öyle yapmadı. Hoşuma gitmeyeceğini bile bile bunu bana açıkça söyledi.

Sosyal medya hakkındaki yorumlarını bastırıyorum ve buraya asıl gelme sebebim olan edebiyat ödevime odaklanıyorum, Kane'i bulabildiğim her platformda takip etmeye değil.

Bununla birlikte, o akşam daha sonra yurda döndüğümde ve cep telefonumu çıkardığımda ondan hiçbir mesaj ya da herhangi bir şey almadığımı görünce, merakım beni daha iyi hale getiriyor.

Instagram'ı açıp onu arattım ve ardından etiketlenmiş fotoğraflarına ve videolarına baktım.

Antrenmandaki çocuklardan birkaç tane ve Ezra'nın onu etiketlediği evde takıldıkları birkaç tane var, ancak öne çıkanlardan biri bu gece görmekten hoşnut olmadığım bir sarışını içeriyor.

Yapmamam gerektiğini bilerek, kendimi uygulamayı kapatmaya ve unutmaya zorlamaya çalışıyorum. Clara bir sürtük, onun tipini biliyorum. Lisedeyken hepsinin Luca ve Leon'a asıldığını hatırlıyorum. Hepsi oyuncularını kapmaya çalışan oyunlar. Ama bunu bildiğim halde uygulamayı kapatmıyorum ve onun yerine oynat tuşuna basıyorum.

Ona dokunuşunu izlemek zorunda kaldığımda dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyor, sanki onun sahibiymiş gibi parmaklarını pazusunda gezdiriyor.

Ama bu, ona bakma ve bedenine dönüşme şekliyle kıyaslandığında hiçbir şeydir.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, elimle ağzımı kapattım.

Onu.

Sonunda, bir ya da iki dakika çok geç. Uygulamayı kapattım.

Kendime tekrar tekrar görüldüğü gibi olmayacağını söylüyorum. I Buraya başladığından beri başka biriyle birlikte olmadığını söylerken ne kadar samimi olduğunu hatırlıyorum ve ona inanıyorum. Ayrıca, aslında birlikte değiliz, değil mi? Yaptığı hiçbir şeye kızmaya hakkım yok. Şöyle demiş olabilir.

Dün gece beni eritmek için her şeyi yaptın ama aramızdaki bu şey daha yeni başladı.

Ama bunların hiçbirinin önemi yok, çünkü onunla olan görüntüsü, ona doğru eğilme şekli, şimdi benimle ne yaptığına dair güvensizliklerimi ve benimle eğlence için oynadığına dair şüphelerimi besleyerek zihnime kazındı.

Elimde cep telefonumla yatağımın kenarına oturup önceki konuşmamızı açıyorum ve gecenin nasıl geçtiğini soran bir mesaj atıyorum.

On dakika boyunca orada oturuyorum ama okundu olarak görünmüyor ve sonunda kendime hakim oluyorum, onu yere bırakıyorum ve duşa gidiyorum.

Dün gece cep telefonumu kontrol etmek için geri döndüğümde beni bekleyen bir mesaj yoktu ve bu sabah uyandığımda yaptığım ilk şey tekrar kontrol etmek oldu. Ama hala bir şey yoktu ve mesaj okunmamıştı bile.

Tavana bakarak yatarken, neler olmuş olabileceğine dair endişelerim zihnimi doldurmaya devam ediyor.

Ya dün gece bir şeyler ters gittiye? Nerede olduğunu bilen olur muydu?

En kötü olasılıkları hayal ederek orada kalırken kalbim hızla çarpıyor. Sonunda pes ediyorum ve numarasını arıyorum.

Çalıyor, çalıyor ve sonunda sesli mesaja düşüyor.

Kapatıyorum. Aradığımı göreceksin, çıldırdığımı duymasına gerek yok. Hâlâ hayatta olduğunu varsayıyorum.

Umursamamalıyım, kendime milyonuncu kez söylüyorum.

Ama önemsiyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla önemsiyorum ve bunun daha başlamadan bitmiş olabileceğinden korkuyorum çünkü sonunda, tüm bu saçmalıkların arasında, işler yoluna girmeye başlamıştı.

Sonunda saate odaklanınca antrenmanda olacağını fark ettim. Muhtemelen dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydı ve bu sabah erkenden kalktı. Muhtemelen cep telefonunu kontrol etmemiştir.

Kendime söz verdiği gibi burada olacağını söyleyerek derse hazırlanıyorum ve bir saatten biraz fazla bir süre sonra nihayet binadan çıktığımda, daha önce kesinlikle hissetmediğim bir umutla doluyorum, ama etrafa baktığım anda kimseyi bulamıyorum.

Kalbim bir kez daha sıkışıyor, uyandığımda hissettiğim korku geri dönüyor ve boğazımı bir yumru tıkıyor.

"Hey, Kane'in seninle buluşacağını sanıyordum," diyor Ella, kısa bir süre sonra beni binadan çıkarken takip ettiğinde ve beni Kane'in ortaya çıkacağı umuduyla kaldırıma inen duvarda otururken bulduğunda.

"Evet, ben de," diye mırıldandım üzüntüyle.

"Çocuklar henüz dönmedi, belki de antrenmanda oyalanmışlardır," diyor, gözlerinde umut parlıyor. Kane ile aramızdaki bu şeyin gerçek olabileceğine, bizim için sihirli bir sonsuza dek mutlu son olabileceğine gerçekten inanmak istiyor. Şu anda ben o pozitifliği hissetmiyorum.

"Evet, belki. Hadi, gidelim."

West ve Brax'ı sabah dersimizin yanında takılırken buldum.

"Scarlett," diye sesleniyor Brax beni fark ettiğinde ve sanki beni kucaklayacakmış gibi kollarını açıyor.

"Bu sabah ikinize ne oldu?" Aşırı heyecanının önüne geçerek söylüyorum.

"Koç Cumartesi günkü maç hakkında konuşmayı bırakmıyor. Gerçekten kulaklarımın hala kanadığını düşünüyorum."

Demek Ella haklıymış.

"Haydi, daha dinlemeniz gereken bir ders günü var," diye şaka yapıyorum, kollarımı onlarınkinden geçirip onları odaya sürüklüyorum.

"Peki ya senin oğlan?" West soruyor.

"Peki ya o? Eminim kendini sınıfa götürebilecek kadar büyüktür," diyorum gülümseyerek, sanki bu sözler göğsümü ağrıtmıyormuş gibi.

Üçümüz birlikte oturacak bir yer buluyoruz ve her ne kadar karşı koysam da elimde olmadan odanın arka tarafına, Kane'le en son oturduğumuz yere bakıyorum.

Diğer öğrenciler arkamızdan sıraya giriyor, Profesör Richman ortaya çıkıp derse başlamadan önce koltukları hızla dolduruyorlar.

"Kane antrenmanda mıydı?" West'e sordum.

"Evet, yine de bok gibi görünüyordu. Belki de hastadır ve yatağa geri dönmüştür."

Cevap verip vermediğine bakmak için gizlice çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum. Hala bir şey yok.

Dehşet mideme oturuyor ve her geçen dakika daha da kötüleşiyor. Sınıftan çıkıp onu aramak ve neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

Ama bunu yaptığım anda, arama bir kez daha sesli mesaja düşüyor.

Orospu çocuğu.

Gün uzuyor ve dünyadan saklandığım kütüphaneden çıkarken Devin'e rastladığımda daha da kötüleşiyor.

"Kahretsin, çok özür dilerim," diyorum, kahveyi üzerine devirirken. Benden hoşlanmasını sağlamanın kesin bir yolu, aferin Scarlett.

"Sorun değil," diye mırıldandı, bana kızgın olduğu belliydi.

"Um... Dev?" Etrafımda bir adım attığında soruyorum, belli ki ayakta durmak ve sohbet etmek istemiyor.

"Öyle mi?"

"Kane nerede? Dersi kaçırdı ve-" "Reid'le birlikte."

Sadece hayatta olduğunu varsayabilirim.

"Neden?"

"Kim bilir." Omuz silkiyor. "Boktan hayatını düzene sokmaya çalışıyor sanırım." Bunu söylerkenki ses tonu, tüm bunların benim hatam olduğunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyor.

"Ondan asla değişmesini istemedim, Devin." *Hayır, sadece bir taraf seçmesini söyledin, bu daha mı iyi?* "İnan bana, tüm bu olanlar beni de senin kadar şaşırttı."

"Şaşırmadım, Letty. Kane seni uzun zamandır istiyordu. Ben senin tarafındaydım, ona senden uzak durmasını ve kendi hayatını yaşamana izin vermesini söyledim ama sonra sen arkamızdan iş çevirdin."

"İsteyerek olmadı. Victor ailemi tehdit etti."

"Sorun değil, anlıyorum. Sadece arkayı kolla çünkü bizim de arkamızı kollamamız gerektiğini açıkça belirttin."

Sinirli bir nefes veriyorum ve o da bu fırsatı kullanarak benden uzaklaşıp kütüphanenin içinde kayboluyor.

Edebiyat dersimize doğru ilerlerken durum hakkında daha iyi hissetmiyorum, başımı dik tutuyorum ve amfinin dışında aylak aylak dolaşan Leon'a yaklaştığımda gülümsüyorum.

"Hey, birini mi bekliyorsun?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum. "Evet, seni."

Ona bakıyorum ve bir şey söylemek için dudaklarımı açıyorum ama o beni yeniyor.
o.

"İyi misin?"

Bana endişeyle bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Evet, her şey yolunda."

Kaşları şüpheyile kalkıyor.

"Şimdiden kışına tekmeysi basmam mı gerekiyor?" diye soruyor sırtarak. "Hayır, karışmana gerek yok. Luc nasıl?" Leon'un dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor ve ihtiyacım olan tek cevap bu. "O iyi olacak. İçeri geliyor musun?"

Kapıdan içeri girip beni kollarının arasına alma ihtimaline karşı omzumun üzerinden bakıyorum. Orada olmayacağını zaten biliyorum ama yine de dudaklarımdan hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş dökülüyor.

"Hadi, Cupcake," diyor Leon, kolunu omzuma dolayarak ve beni kapıya doğru çevirerek.

Beni her zamanki yerimize götürüyor ama Leon ikizlerin arasına oturtmak yerine, beni Luca'dan ayırarak her zamanki yerime oturuyor.

Ona bakıyorum ama varlığımın farkında olduğunu bilmeme rağmen bana bakmıyor. Sanki pazartesiye tekrar yaşıyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Bir şey var mı?" Ella, onu edebiyat dersimin dışında yurtlara dönmeye hazırlanırken bulduğumda bana soruyor.

"Hayır." Omzumun üstündeki hareket gözüne çarpana kadar ifadesi düşüyor.

"Gitmeliyiz," diyor, yanıma geliyor ve kolunu benimkinin içinden geçiriyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Leon, Luca ve Colt'un konferans salonundan çıktıklarını görüyorum.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Öğleden sonra güneşine çıkarken soruyorum.

"Kesinlikle hayır. Çocuklar antrenman yapıyor, siz Kane üzerinde stres yapıyorsunuz.

Hadi gidip rahatlayalım."

"El, yapmam gereken bir ton iş var."

"Döndüğümüzde hâlâ orada olacak. Haydi." Kolumu daha sert çekerek daha hızlı hareket etmemi sağlıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz. Çantanızı hazırlayın, mayonuzunu alın ve sorunlarınızı geride bırakın."

Keşke gözlerinde parıldayan heyecanın bulaşıcı olduğunu söyleyebilseydim ama yine de karnımda hissedebildiğim tek şey korkumun

ağırlığı

Kane'in başına gelecekler için.

Bir şeyler ters gidiyor, ne olduğunu tam olarak kestiremesem de iyi olmayacağını biliyorum.

Telefonum nihayet çaldığında banyoda saçımla bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Fırçam tezgâha çarpıp yere düşüyor ve ben odadan koşarak çıkıyorum.

Kane'in adını gördüğümde tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi bıraktım.

"Alo," diyorum telaşla, daha telefonumu kulağıma götürmeden. "Her şey yolunda mı? Sen iyi misin?"

Bir saniye konuşmuyor ve kalbim göğsümde hızla çarparken başım dönmeye başlıyor.

Ama sonunda sesi duyulduğunda, bu durum beni daha iyi hissettirmiyor.

"Evet. Her şey yolunda." Sesinin soğuk tonu karşısında vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Soğuk ve sanki şu anda yanımda değilmiş gibi.

"Yalan söylüyorsun," diye tükürdüm, lafı dolandırmak istemeyerek. Yıllar boyunca bunu yeterince yaptık.

"Hayır, yapmayacağım. Sadece halletmem gereken birkaç şey var." "Reid ile mi?"

"Uh-"

"Devin'le karşılaştım," diyorum, onun yerine boşlukları dolduruyorum.

"Doğru, evet. Onunlayım, sadece bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz." "Peki, tamam. Yarın sınıfta olacak mısın?"

"Bilmiyorum. Dinle, gitmem gerek. Üzgünüm, Letty. Bütün bunlar biter bitmez, hemen yanında olacağım. Söz veriyorum."

Tereddüt ediyorum, ne cevap vereceğimi bilemiyorum, sonuçta söylediğim şey muhtemelen yanlış. "Dün sabah arabada söylediklerimde ciddiymdim, Kane. O hayatı yaşamayacağım, eğer yaşayacaksan b u n u bana şimdi söylemelisin."

"Prenses," diye iç geçiriyor ve hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdiğini hayal ediyorum. "Bana güvenmene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Alt dudağımı ısırdım. Aptalca tepkim evet, ama bu delilik. Yıllar boyunca yapmamam gerektiğini bana defalarca kanıtladı ve ben hala benimle oynamadığına ikna olmuş değilim.

"Tamam, yeterince adil," diyor cevap vermediğimde üzgün bir şekilde. "Ama bunu yapabileceğini sana kanıtlayacağım."

"Tamam. Yani..."

"Yakında görüşeceğiz, Let. Söz veriyorum."

"Peki bu arada ne yapmamı bekliyorsun, burada oturup bir ezik gibi beklememi mi?"

"Ne? Hayır. Senden bunu beklemiyorum. Keyfine bak, üniversitedesin. Siz farkına bile varmadan orada olacağım."

"Doğru, tamam, iyi." Kapım yumuşak bir şekilde çalındı. "Gitmem gerekiyor." O daha bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve Elle'e içeri gelmesi için seslenmeden önce yüz hatlarımı düzeltiyorum.

"Hazır mısınız?" diye soruyor ama ben kafamı dolabıma sokmuş mayo arıyormuş gibi yapıyorum, aslında sadece gözyaşlarımla savaşıyorum.

Ona güvenin, diyor. Evet, sanki o kadar kolaymış gibi.

Ella bizi şehrin diğer tarafındaki bir spa merkezine götürdü. Görünüşe göre, yılın başlarında doğum günü için kuponları vardı ve onları kullanma şansı olmamıştı.

Burası inanılmazdı ve eğer tüm zamanımı Kane ile yaptığım kısa konuşmayı, sanki onun sözlerinde gerçekte neler olup bittiğine dair bir ipucu varmış gibi kafamda defalarca tekrarlayarak geçirmemiş olsaydım, rahatlatıcı olmalıydı.

Ella ve Vi ile konuşmaya dahil olmaya çalıştım ama bana her baktıklarında, gözlerinde bana yansıyan kendi üzüntümü gördüm, başarısız olduğumu biliyordum.

Cuma günü de bir önceki gün gibi geçti. Kane benimle sınıfa kadar yürümek için orada değildi ve Brax kahvaltıdan döndüklerinde ağzından kaçırıldığı için antrenmanda olduğunu bilmek dışında, tüm gün onu görmedim ya da ondan haber almadım.

Sosyoloji sınıfımızda tek başıma oturuyorum, profesörün söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama yanımda oturması gereken adamın nerede olduğunu merak ettiğim için tek kelimesini bile duyamıyorum.

Gölgelerin arasında saklanırken tüm zamanını beni hissetmeye çalışarak geçirdiği Salı günkü dersi düşünüyorum ve o günlere geri dönebilmeyi dilemekten kendimi alamıyorum.

Biraz kafeine ihtiyacım olduğu için kafeye gidip kendime ekstra shot'lı vanilyalı latte ve üzerine serpiştirilmiş bir cupcake sipariş ediyorum. Luca ve Leon'la içtiklerimle aynı şey değil ama sanırım öğleden sonrayı ödevlerle kafamı dağıtmaya çalışarak geçirmeden önce bunu yapmam gerekecek.

Mekan tıklım tıklım ama şanslıyım ki bir çift tam önümden kalktı ve hemen masalarını kaptım.

Biri yanımdaki sandalyeye oturduğunda daha kekin ambalajını açmaya bile fırsatım olmamıştı.

"Sakıncası var mı?" diye fısıldıyor sarışın bir kadın, cep telefonundan biriyle yaptığı konuşmaya ara verip oturmaya karar verdiği sandalyeyi işaret ederek.

"Elbette," diyorum ve sonunda kışını içine indirmesini izliyorum.

"Biliyorum," diyor, "yakında ona söylemem gerekecek. Fark etmeye başlayacak."

Pastama odaklanıyorum ama beni de davet ettiği için konuşmasına kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum.

"On üç haftalık. Geçen Çarşamba ilk taramamı yaptırdım."

Diğer uçtaki kişi konuşurken, bu kadının bebeğini ilk kez görürken yaşadığı inanılmaz deneyim için kalbim sızlıyor. O anı çok iyi hatırlıyorum.

"Evet, kesinlikle kocamın değil." İtirafı

karşısında gözlerim büyüdü.

"Yaklaşık... en az altı ay oldu, ama bunun yerine benimle ilgilenen üniversiteli bir adam varken neden umursayayım ki?"

Sessizlik.

"Evet, onu kesinlikle bırakacağım. Sadece önce babama söylemem ve kalacak bir yerim olduğundan emin olmam gerekiyor."

Bu kadının planları hakkında birkaç dakika daha sohbet ediyorlar ve ben dinlememek için elimden geleni yapıyorum ama sonunda denemekten bile vazgeçiyorum, televizyon izlemekten daha iyi.

Sonunda aramasını bitirip telefonunu masaya indirdiğinde kekimi bitirmek üzereydim.

"Çok özür dilerim, ayaklarımın yerden kesilmesi gerekiyordu."

Benimle konuştuğunu fark edince açık mavi gözlerine bakıyorum ve kusursuz yüzünü ilk kez görüyorum. Nefes kesici bir güzelliği var ve onca ay boyunca ona dokunmayan kocasının nesi var diye düşünmeden edemiyorum.

"O-oh, sorun değil. Kimseyi ya da başka bir şeyi beklemiyordum."

"Harika. Sadece sabah bulantılarının en kötüsüyle mücadele ediyorum."  antasından bir şişe su çıkartıyor ve bir yudum alıyor. " ok yorucu."

"şey... um, tebrikler."

Bana gülümsüyor, sanki sözlerimi gerçekten  nemseyormuş gibi başını yana eğiyor. "Teşekkür ederim. Bu konuda gerçekten heyecanlıyım."

Bahse girerim diğerleri olmayacak, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Gerçekten gitmeliyim. Koltuk için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum onun çoktan gitmiş olduğunu fark ettiğimde. "Hey," diyor Ella, bana doğru koşarak. "Yeni arkadaş mı?" diye soruyor,

kadının kapılardan kayboluşunu izliyordu. "Hayır."

"Ugh, az önce bana en çılgın görev verildi. Bütün hafta sonu sürecek gibi," diye yakınıyor, çantalarını yere atarken. "Bir tane daha ister misin?" diye soruyor, başıyla kahvemi işaret ederek.

"Evet, tabii."

 kimize de birer içki almak için kuyruğa katılmak üzere zıplıyor ve sadece bir a  dakika içinde tekrar geri dönüyor.

"Bu gece parti yok o zaman?" Kaşlarını kaldırması bir şey ifade ediyorsa, bu konuda biraz fazla umutlu görünerek soruyorum.

"Ha, iyi denemeydi. Bu gece dışarı çıkacağız ve sen de eğleneceksin. Sikeyim Kane Legend'ı. Sarhoş olup gece boyunca dans edeceğiz."

Söz verdiğim gibi, bir a  saat sonra kendimi tam da burada, elimde çok sert bir votka ile Ella ve Vi'nin dans pistinde dans etmelerini izlerken buldum.

"Onlara katılmayacak mısınız?" diyor tanıdık bir ses arkamdan.

 kisinin dansını ve şakalaşmalarını izlerken Micah yanıma geliyor.

"Ondan hoşlanıyorsun, ha?" Soruyorum, votka dilimi gevşetiyor.

Micah sorum karşısında yaşadığı şoku atlatamadan biraz gerildi. "O kadar belli mi?"

"Bir şeyler görüyorum."

"Fark etmez. Benim gibi bir adamla ilgilenmiyor."

"Micah, sen harika bir adamsın," diyorum bakışlarımı kızdan ayırıp ona bakarak.

"Futbolcu değilim ama, değil mi?"

"Bu sadece bir fantezi."

"Öyle mi?"

"Bazen burnumuzun dibinde olanı göremeyiz. Belki de doğru yönde biraz itilmeye ihtiyacı vardır," diyorum omzumu onunkine çarparak.

"Yapamam. Yurt dinamiklerimizi mahvedersem kendimi asla affetmem."

Dudaklarım daha fazlasını söylemek için kıpırdıyor ama vazgeçiyorum. Şu anda kendi aşk hayatımla zar zor başa çıkabiliyorum, yapmam gereken son şey başkasına tavsiye vermek.

Micah sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi önüme geçerek dikkatimin tamamen onun üzerinde olmasını sağlıyor. "Her şey yoluna girecek, biliyorsun."

Gözlerimi ona dikiyorum. Ellis'le arasındaki bağı ne kadar derin olduğu konusunda hâlâ bir fikrim yok ama zaman geçtikçe, ilk başta düşündüğümünden daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Ne biliyorsun ki?"

Ellerini masumca havaya

kaldırır. "Letty, ben-"

Ona doğru eğilerek bir süredir aklımı kurcalayan soruyu soruyorum.

"Micah, sen bir Şahin misin?"

Son kelime dilimden dökülürken tüm vücudu donuyor.

"Hayır," diyor. "Ben onlardan biri değilim ama-"

"Birbirinize bağlısınız," diye tahmin

ediyorum. "Onun gibi bir şey."

"Dikkatli olmalısın. Onlar-"

"Beni hiçbir konuda uyarmana gerek yok Let. Onların nasıl adamlar olduğunu biliyorum. Ama bazen istediğin şeyleri elde etmek için şeytanla dans etmek zorunda kalırsın."

"Bu da ne demek oluyor?" Havlıyorum.

Bana bakıyor, gözleri dudaklarının söylemediği her şeyi söylüyor.

"Kane iyi olacak, Let. Tüm bunları anlaması için ona biraz zaman ver."

Dudaklarım aralanıyor ama pantolonumun cebinden gelen telefon sesi söyleyeceklerimi unutturuyor.

Çıkardığımda bana bakan isim kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.
Yarınki maçtan sonrası için plan yapma.

LETTY

T Maçı izleyip izlemeyeceğime dair bir soru işareti yoktu. Luca ve Leon'la ilk kez arkadaş olduğumdan beri hiçbir maçı kaçırmamıştım - tabii Harriers'la oynamadıkları sürece, ama ben Bunun için nedenlerim var.

Mor Panthers formamı giyiyorum ve aynamın önünde durup yansıma bakıyorum.

Kane'le geçirdiğim gecenin izlerinin çoğu silindi ama onun yokluğunda bile anılar silinmedi. Ve son iki günde, hayal kırıklığım daha da arttı.

Hawks hakkında ya da onlar için ne yaptığına dair ayrıntı istemediğimi söylediğimi biliyorum. Ona ne söylediğimin farkındayım. Ama bu yine de ona ulaşmak ve son üç günde yaptığı her şeyi bana anlatması için onu zorlamak konusunda çaresiz olmadığım anlamına gelmiyor.

Çocuklarla antrenmana geldi, yani buradaydı. Eğer geçen gece telefonda söylediği gibi iyiye, neden gelip beni görmedi? Benden saklanmasını gerektirecek ne yapıyordu?

Clara'nın Çarşamba gecesini masama yaptığı küçük ziyaret aklımdan geçiyor ama bir kez daha reddediyorum. Başka biriyle birlikte olmadı. Bana sadece benimle birlikte olduğunu söylediğinde ona güvenmiştim ve buna gerçekten tutunmak istiyordum. Kane pek çok şey, pek çok kötü şey olabilir ama Salı günü o restoranda bana söylediklerine inanıyorum.

"Ugh," diye inliyorum, kendime kızıyorum. Son kırk sekiz saat içinde bunu tekrar tekrar yaşadım ve dönüp durmaktan bıktım.

İhtiyacım olan şey o. Önümde durup bana gerçeği söylemesi.

Saçlarımı düzeltiyorum, hafif bir makyaj yapıyorum, en sevdiğim parfümü sıkıyorum ve diğerleriyle buluşmak üzere yola çıkıyorum.

Ella, Vi, Micah ve ben hep birlikte stadyuma gidiyoruz. Park yerine yanaşmadan çok önce gergin bir enkaz gibiydim ama bu Kane'i daha sonra görmek için değil, Luca ve Leon içindi.

Her zaman aynıydı. Onlar maçtan önce salatalık kadar soğukkanlıyken, ben gergin bir enkazdım.

Ella bana bakıyor ve yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı. "Onu parçalayacaklarını biliyorsun," diyor geniş bir gülümsemeyle.

"Eminim yapacaklardır."

Koltuklarımızı buluyoruz ve ponpon kızların sahada dönüp durarak kalabalığı havaya sokmasını izliyoruz, ama etrafımda kaç kişi tezahürat yaparsa yapsın, içimde heyecanlanacak bir şey bulamıyorum.

Çocuklar için gerginim ve şimdi buradayım, Kane'in nerede olduğunu varsayıyorum, bana söyleyebilecekleri için giderek daha fazla endişeleniyorum.

Takımların gelmesini beklerken stadyumu tarıyorum, maç için gelen Missouri taraftarlarının siyah ve turuncu renklerine bakıyorum. Kahvaltı masasında duyduklarıma göre Panthers geçen yıl Tigers'ı ezip geçmiş, bu yüzden kanıtlayacak bir şeyleri var ve taraftarları da oldukça ateşli görünüyor.

Takımlar ortaya çıkıp başlama düdüğüne hazırlanırken nefesimi tutuyorum.

Gözlerim hemen Luca ve Leon'a takılıyor ve onlar için sessiz bir dua gönderiyorum. İkisinin de bunu ne kadar istediğini, özellikle Luca'nın üzerinde ne kadar büyük bir baskı olduğunu biliyorum. Tüm bunların karşılığını almasını ve sonuna kadar gitmesini gerçekten istiyorum.

Ella ve Vi yanımda çığlık atıyor, heyecana kapılıyorlar.

Ekibi arıyorum, diğerlerini arıyorum, West, Brax ve Zayn'i buluyorum. Kardeşimin orada kendi hayallerini gerçekleştirdiğini görmek kalbimi kabartıyor. Ama Kane'i göremiyorum.

Lütfen bana bu maçı da kaçıracağını söyleme.

Oynamaması gerektiğini biliyorum ama yine de burada olmasını bekliyordum. Son maçı kaçırdıktan sonra bu hafta sahaya çıkması için Koç'a nasıl yalvardığını anlattı. Bu kadar kolay pes edeceğini düşünmemiştim.

Ama sonra mor deniz parçalanıyor ve o görüldüğünde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Onu uzun yıllardır futbol sahasında görmemiştim. Harrow Creek Lisesi'nin maçlarına gitmemeye çalışıyordum ama Zayn oynarken bu her zaman o kadar kolay olmuyordu. Ama onu şimdi orada görmek bana garip şeyler yapıyor, önceki sinirlerimi dörde katladığından bahsetmiyorum bile.

Koç onlarla konuşurken ve onlar hazırlanırken dakikalar su gibi akıp geçiyor ama Kane yedek kulübesine yöneldiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Çocuklar yerlerini alıyor, düdük çalıyor ve etrafımdaki kalabalık çılgına dönüyor ama ben yerimde oturup izlemeye devam ediyorum. Luca ve Leon'u desteklediğim bunca yıldan sonra bile, etrafımdaki herkesin neden bağırp çağırdığını tam olarak anlayamıyorum, tabii ki gol atmadığımız sürece, ki ne yazık ki bu pek sık olmuyor.

Luca'nın hücum ekibine talimatlar yağıdırmasını izlerken, hayal kırıklığının onu ele geçirdiğini görebiliyorum, özellikle de oyunları mahvediyor gibi görünen diğerk açık alıcı her kimse.

Bir noktada Leon, Luca'nın bir pası elinden kaırmasının ardından onu sürükleyerek uzaklaştırır.

"Sakin ol lan!" diye mırıldanıyorum, böyle devam ederse kendi takımıyla kavga ettiğı için oyundan atılacağından endişeleniyorum.

nc çeyreğin bitiş düdüğü çaldı ve 20 sayı gerideyiz.

Etrafımdakilerin heyecanı, bunun bugün onlar için gerekleşmeyeceğı gereğı ortaya çıktıkça azalmaya başlıyor.

"Onlara ne oldu böyle?" Arkamdan birinin söylediğini duyuyorum. "Geçen yıl ortalığı kasıp kavurdular."

Ben Luca'ya kendini toparlamasını söylerken birkaç kişi daha benzer yorumlar mırıldanıyor.

Bu hafta hissettiğı tüm baskıya yardımcı olamadığım için suçluluk duygusu omuzlarıma çöküyor ve sezonun bu kadar erken döneminde bu olası kayıpla bir ilgim olabileceğinden nefret ediyorum.

"Vay anasını," diye soluyor Ella, eli n koluma dolanıyor ve gözlerimi kuağımdan kaldırıyor.

"Ne?"

"Kane oynuyor."

Gözlerim hemen onu kaskını takmış ve son çeyrekte oynamaya hazırlanırken buluyor.

"Kahretsin. Umarım buna hazırdır."

"O aptal değil, Let. Öyle olmasaydı oynamazdı. Ama şu anda bir mucizeye ihtiyaçları var, o yüzden umarım formundadır."

Kane sahaya çıkarken Luca'yı izliyorum ama hücumda bir yedeği olduğu için düşündüğüm kadar mutlu görünmüyor.

Leon ise başlangıç pozisyonuna doğru ilerlerken Kane'in omzuna bir tokat atıyor ve ikisi de ellerindeki göreve odaklanmadan önce başlarını sallıyorlar.

Düdük bir kez daha çalıyor ve herkes son dakikada başarabilecek miyiz diye koltuklarının kenarlarına doğru ilerliyor.

Takımdaki fark, benim gibi bir futbol fobisi olan biri için bile hemen fark ediliyor.

Luca onun yerine geçtiği için mutlu olmayabilir ama ben Kane'in neden en başından beri ilk beş oyuncusu olarak seçildiğini gerçekten anlamaya başlıyorum çünkü o gerçekten çok iyi.

Onu sahada koşarken izlerken kendi kendime gülümsüyorum; takıma katılmasının Victor ve Hawks'la olan bağlantılarından kaynaklandığını düşünerek ondan şüphe edenlerin yanlış olduğunu kanıtlanmış olmasından memnunum.

En sevdiğim üç adamın birlikte çalışmasını izlerken içimde bir gurur kabarıyor, sanki önümüzdeki birkaç yıl boyunca birbirlerini öldürmeden birlikte var olmalarının bir yolu olabilmış gibi.

İzliyorum ama gol attığımızda etrafımdan muazzam bir kükreme yükseldiğinde aslında önümde neler olduğuna dikkat etmiyorum.

Heyecanlanmayan tek kişi gibi görünmek istemediğim için kalabalığın yanında duruyorum ve Luca bu işi başarmak için hâlâ zaman olduğu umuduyla ekibi bir kez daha toplarken alkışlıyorum.

Maçın son birkaç dakikası çok gergin geçiyor, oyunculardan birinin yaptığı her hareket stadyumda bir nefesin, bir ooh'un ya da bir aah'ın dalgalanmasına neden oluyor.

Maç bitip çocuklar sahayı terk ettikten sonra stadyumdan çıkarken Ella, "Vay anasını, çok sıkıydı," diye haykırıyor.

"Evet, öyleydi," diye kabul ediyorum, kafam hâlâ kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş durumda.

"Bunca yıl Dunn'ları destekledikten sonra az önce ne izlediğin hakkında hiçbir fikrin olmadığına inanamıyorum," diye bağıyor Micah, sesi tamamen hayretle çıkıyordu.

"Denedim ama bana göre değil. Eminim onları her hafta sonu baleye ya da başka bir yere gitmeye zorlasam da aynı şeyi yaparlardı."

Otoparka doğru ilerlerken bana gülüyor.

Kane'in arabasını görünce diğerlerine onlarla daha sonra partide buluşacağımı söylüyorum ve onu beklemeye gidiyorum.

Kıçımı bebeğinin kaputuna yaslıyorum ve diğer herkesin ayrılmasını ve her yerin yavaş yavaş ıssızlaşmasını izliyorum.

Sonunda, takım stadyumun arka girişinden çıkar.

Onları bekleyen oldukça büyük bir kalabalık var, çoğu kadın gibi görünüyor. Gözlerimi deviriyorum, forma kovalayanların çaresizliğini neredeyse buradan tadabiliyorum.

Luca ve Leon'un kalabalığın içine çekilmeden önce ortaya çıktıklarını görüyorum. Beni fark etmeleri için çok uzaktayım. Zaten Luca'nın şu anda görmek isteyeceği son kişinin ben olduğuma eminim.

Yakında konuşuruz, eminim. Sadece tüm bunları kendi zamanında kavramasına izin vermek istiyorum. Şu anda odaklanması gereken en önemli şey futbol.

Kane'in binadan çıktığını gördüğüm anda tüm vücudum geriliyor ve o etrafı tarayıp beni bulduğunda kendimi arabadan dışarı atıyorum.

Bana daha hızlı ulaşmak için hızını artırırken dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. Hareketleri her zamanki kadar yumuşak değil ve hepimiz yapmaması gerektiğini bildiğimiz halde o son on beş dakikayı oynayarak kendine ne kadar zarar verdiğini merak ediyorum.

Arkamdan birinin yaklaştığını hissettiğimde neredeyse bana doğru geliyordu. Ama arkamı dönmüyorum, Kane'de o kadar kaybolmuşum ki kim olduğunu bile önemsemiyorum.

Ta ki onun kim olduğunu fark edene ve tüm ifadesi heyecandan saf bir dehşete dönüşene kadar.

Her kimse yanımdan geçerken zorla kenara itildim. Eğer Kane'in arabası olmasaydı eminim ki itişin gücüyle kendimi yerde bulacaktım.

"Kane, aman Tanrım, inanılmazdın. Koçun başlamana izin vermesi gerektiğini söylemiştim." Hastalıklı tatlı sesi beni irkiliyor ama garip bir aşinalık duygusu içimi kaplıyor.

Kendimi toparlayıp döndüğümde bir sarışının Kane'in yanına kıvrıldığını görüyorum. Ama herhangi bir sarışın değil. Dünkü kafedeki sarışın.

Öfkeli bir hırıltı kulaklarımı dolduruyor ve mavi gözlerini bana çevirene kadar bunun benden geldiğini fark etmiyorum.

"Özür dilerim, tatlım. Seni itmek istememiştim, sadece erkeğime kavuşacağım için çok heyecanlıyım."

"Hayır, Letty. Dinle-"

"Sen," diye homurdanıyorum, Kane'in bir şey söyleme çabasını görmezden gelerek.

Bana tatlı tatlı gülümseme cüretini gösterdi. "Oh, sen kafedeki kızsın." Kafası karışmış gibi davranıyor ama ben anlıyorum. Bunu planlamıştı. Hepsini.

Ona bakarken dimdik duruyorum, telefon konuşmasına kulak misafiri olduğum an aklıma geldikçe midem bulanırken yumruklarım iki yanımda kıvrılıyor.

Hamile ve kocasından değil. Bir üniversite öğrencisinden.

Hayır.

Gözlerim kadını kendisinden uzaklaştırmaya çalışan Kane'e kayıyor.

"Letty, hayır. Görüldüğü gibi değil. Biz-"

Gözlerinin içine bakıyorum ve kalbimin milyonlarca parçaya ayrılışını izlemesine izin veriyorum.

"Hayır, Kane. Tam olarak görüldüğü gibi. İşimiz bitti. Bittik amına koyayım."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve olabildiğince hızlı koşuyorum ama yeterince hızlı değil çünkü sıcak eli üst kolumu sarmadan önce arkamda ayak sesleri duyuyorum.

Beni kendisine doğru döndürüyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı görünce nefesi kesiliyor.

"Letty, lütfen. Bırak beni-"

"Hamile lan o," diye bağıryorum, sesim duygusallıktan çatlıyor. "Senin bebeğine hamile amına koyayım."

Kıpırdamadan duruyor, sözlerim kafasına dank edince gözleri irileşiyor.

"Sürpriz, tatlım," diyor, onun yanında beliriyor ve en kötü kabusumu doğruluyor.

Bu sefer koşarken kimse beni durdurmayacak. Ve sonunda bir çift kola düştüğümde, beni her zaman tutacaklarını biliyorum.

Letty ve Kane'in hikâyesi [*The Betrayal You Serve*](#)'de sona eriyor.

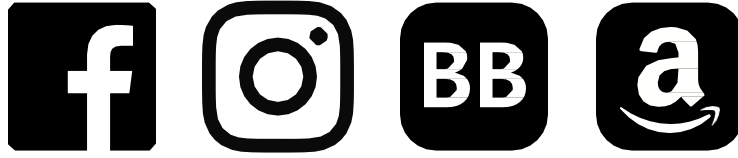
YAZAR HAKKINDA

Tracy Lorraine yeni yetişkin ve ağdaş romantizm yazarıdır. Otuz yaşına yeni basmış olan Tracy, İngiltere'nin şirin bir Cotswold köyünde kocası, kız bebeği ve sevimli ama biraz da çılgın köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Kafası her zaman Kindle'ında olan bir kitapkolik olan Tracy, hayalini kurduğu bir hikâye fikrini denemeye karar verdi ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Yeni sürümler ve tekliflerden ilk siz haberdar olun. Haber bültenime [buradan](#) kaydolun.

Neler yaptığımı bilmek ve üzerinde çalıştığım şeylerin tanıtımlarını ve parçacıklarını görmek istiyorsanız, Facebook grubumda olmanız gerekir. [Tracy'nin Melekleri](#)'ne buradan katılın.

Tracy'nin kitaplarını şu adresten takip edebilirsiniz
www.tracylorraine.com

AYRICA TRACY LORRAINE TARAFINDAN

Falling Serisi

[Ryan'a Aşık Olmak: Birinci Bölüm](#) #1

[Ryan'a Aşık Olmak: İkinci Bölüm](#) #2

[Jax'e Aşık Olmak](#) #3

[Falling for Daniel](#) (Bir Falling Serisi Romanı)

[Falling for Ruben](#) #4

[Fin'e Aşık Olmak](#) #5

[Lucas'a Aşık Olmak](#) #6

[Caleb'a Aşık Olmak](#) #7

[Declan'a Aşık Olmak](#) #8

[Liam'a Aşık Olmak](#) #9

Yasak Serisi

[Yasak Olana Aşık Olmak](#) #1

[Yasağı Kaybetmek](#) #2

[Yasak İçin Savaşmak](#) #3

[Craving Redemption](#) #4

[Demanding Redemption](#) #5

[Günaha Girmekten Kaçınma](#) #6

[Günah Peşinde](#) #7

Asi Mürekkep Serisi

[Senden Nefret Ediyorum](#) #1

[Seni Kandırmak](#) #2

Defy [You](#) #3

Play [You](#) #4

[Mürekkeplenmiş](#) (Bir Asi Mürekkep/Driven Crossover)

Gül Ağacı Yüksek Seri

[Diken](#) #1

[Paine](#) #2

[Vahşi #3](#)

[Fierce #4](#)

[Avcı #5](#)

Faze (#6 Prequel)

[Fury #6](#)

[Efsane #7](#)

Maddison Kings Üniversite Serisi

TMYM: Prequel

TRYS #1

TDYW #2

[TBYS #3](#)

Harap Serisi

[Mahvolmuş Planlar #1](#)

[Yalanlarla Mahvolmuş #2](#)

[Yıkılmış Vaatler #3](#)

Asla Unutma Serisi

[Onu Asla Unutma #1](#)

[Bizi Asla Unutma #2](#)

[Her Yerde ve Hiçbir Yerde #3](#)

Chasing Serisi

[Logan'ın Peşinde](#)

Kokteyl Kızları

[His Manhattan](#)

[Her Kensington](#)

Angel Devlin ile birlikte yazılmıştır

Ateşli Baba Serisi

[Sıcak Baba Sosu #1](#)

Bebek Baba [Kurtarma](#) #2

Baba [İkilemi](#) #3

Bekar Baba Baştan ıkarma #4

Ateşli Baba Paketi #5

B.A.D. A.ř. Seri

Eziyet #1

Sürüş #2

Yem #3

BOYNUZ

GÖZ ATIN

BİRİNCİ BÖLÜM

Amalie

"Burada geçireceğiniz zamandan gerçekten keyif alacağınızı düşünüyorum," diyor Müdür Hartmann. Neşeli görünmeye çalışıyor ama buruşuk, yorgun gözlerinden sempati sızıyor.

Bu benim hayatımın bir parçası olmamalıydı. Londra'da üniversiteye başlamam gerekirken, burada, adı ve annemin yıllar önce gittiği gerçeği dışında hakkında hiçbir fikrim olmayan bir Amerikan lisesinde üçüncü sınıfımın başındayım. Annemle babamı düşündüğümde boğazıma bir yumru tırmanıyor.

"Her şeyin farklı olacağını ve geriye gittiğinizi hissedebileceğinizi biliyorum, ancak sizi temin ederim ki yapılacak en doğru şey bu. Bu sana uyum sağlanan ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğin konusunda ciddi bir şekilde düşünmen için gereken zamanı verecektir."

Alışmak için zaman. Ailem olmadan yaşamayı öğrenmek ve Amerika'da yeni bir hayata başlamak için Pasifik'in öbür ucuna gönderilmek için hiçbir zamanın yeterli olacağından emin değilim.

"Eminim harika olacak." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek müdürün elinden zaman çizelgesini alıyorum ve ona bakıyorum. Zaten midemde uçuşan kelebekler, müdürün yontulmuş formika masasının üzerine kusacakmışım gibi patlıyor.

Matematik, İngiliz edebiyatı, biyoloji, beden eğitimi, beni anında rahatlatan bir şey görene kadar ellerim titriyor, sanat ve film çalışmaları. En azından bir konuda kendi yolumu buldum.

"Size etrafı gezdirmesi için birini ayarladım. Chelsea amigo takımının kaptanı, okul hakkında bilmediği şey bilinmeye değmez. Bir şeye ihtiyacın olursa Amalie, kapım her zaman açık."

Ona başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum, tam o sırada hafif bir kapı sesi duyuluyor ve neşeli bir esmer odaya giriyor. Amerikan liseleri hakkındaki bilgim akşamları saatlerce izlediğim filmlerden geliyor ve kaptan stereotipine tam olarak uyuyor.

"Bir şey mi istemiştiniz Bay Hartmann?" diye öyle tatlı söylüyor ki dişlerim bile titriyor.

"Chelsea, bu Amalie. Bu onun üçüncü sınıfa başladığı ilk gün. Ona etrafı gezdirebileceğine inanıyorum. İşte programının bir kopyası."

"Olmuş bilin efendim."

"Amalie'ye emin ellerde olduğuna dair güvence verdim."

Hayal görüyorum demek istiyorum ama o kocaman çikolata gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki ışık biraz azalıyor.

"Yolu göster." Sesimde herhangi bir coşku yok ve gözlerinin kısılmasına bakılırsa bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Adımlarımda biraz daha az zıplayarak onu odadan çıkarken takip ediyorum. Koridora çıktığımızda gözlerini bana çeviriyor. Kalın kahverengi saçları, iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla gerçekten çok güzel. Benden kısa ama 1.80 boyunda, gözlerimin içine bakabilecek başka genç kız bulmakta zorlanırsınız.

Bana bakabilmesi için başını eğerek gülümsememe karşı koyuyorum. "Bunu çabuk halledelim. Bugün son sınıfın ilk günü ve yapmam gereken bir sürü şey var."

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. "Kafeterya, kütüphane." Eliyle işaret ediyor, sonra da elindeki zaman çizelgeme bakıyor. "Görünüşe göre dolabın şurada." Eliyle bize doğru bakan öğrencilerle dolu koridoru işaret ettikten sonra farklı derslerimin olduğu yöne doğru ilerliyor.

"Tamam, bu kadar yeter. İyi günler." Gülümsemesi benimkinin sabahtan beri olduğundan daha zayıftı, ki bu gerçekten bir şey söylüyor. Yürümeye başladı ama son anda bana döndü. "Ah, unutmuşum. Şuradaki." Dışarıdaki büyük bir insan grubunu işaret ederken parmağını takip ediyorum

açık çift kapıda bir grup masanın etrafında oturuyorlardı. "Bu benim grubum. Oraya sığmayacağınız konusunda sizi şimdiden uyarmalıyım."

Uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, ama gerçekten söylemeye gerek yoktu. Amigo kızlarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok, bu tür şeyler pek bana göre değil. Kameramın arkasına saklanıp arka plana geçmekten çok daha mutluyum.

Chelsea fırlayıp gidiyor ve ben de gözlerimin onu grubuna doğru takip etmesine engel olamıyorum. Buradan grubun onun takımı ve futbol takımından oluştuğunu görebiliyorum. Yanlarından geçerken diğer öğrencilerin gözlerindeki özlemi de görebiliyorum. Ya onlar gibi olmak istiyorlar ya da onların aptal küçük çetesinin bir parçası olmak istiyorlar.

Tanrım, burası beklediğimden daha da basmakalıpmış.

Ne yazık ki günün ilk dersi Chelsea'nin az önce gittiği yönde. Kapıdan çıkarken çantamı omzumda daha yukarı çekiyor ve elimdeki birkaç kitabı göğsümde daha sıkı tutuyorum.

Farkındalıkla derim karıncalandığında binadan dışarı iki adım bile atmamıştım. Kendime başımı aşağıda tutmamı söylüyorum. Onların eğlencesi olmak gibi bir niyetim yok ama gözlerim bana meydan okuyor ve Chelsea beni işaret edip gülerken kendimi yukarı bakarken buluyorum. Kasabaya ani gelişimin bir sır olmadığını biliyordum. Annemin mirası hala güçlü, bu yüzden haberi duyduklarında bunun sıcak bir dedikodu olduğuna eminim.

Isı yanaklarımdan boynuma doğru yayılıyor. Uzaklara bakacakken bir çift mavi göz dikkatimi çekiyor. Diğerleri sanki oynayacak yeni bir evcil hayvanları varmış gibi meraklı bakarken, onunkiler lanetli ve öfkeli. Bakışlarımız duruyor, tehditkâr bir şekilde başını sallamadan önce beni bir konuda uyarmaya çalışıyormuş gibi gözleri kısılıyor.

Hareketlerinden dolayı kafam karışmış bir halde gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve gitmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru dönüyorum.

Bir şeye ya da birine çarpmadan önce en fazla üç adım atabiliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. İyi misin?" diye soruyor derin bir ses. Karşımdaki adamın nazik yeşil gözlerine baktığımda neredeyse rahatlayarak iç geçiriyorum. Bana ters ters bakmayacak birini bulup bulamayacağımı merak etmeye başlamıştım. Yeni kız olduğumu biliyorum ama kahretsin. Her hafta yeni çocuklarla karşılaşılıyor olmalı, ben o kadar da sıra dışı olamam.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Sen yeni İngiliz kızsın. Emily, değil mi?"

"Ben Amalie, ve evet... bu benim."

"Ailen için çok üzgünüm. Annem seninkilerle arkadaş olduğunu söylemişti." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bugün, kaybettiğim her şeyin sürekli hatırlatılması olmadan da yeterince zor. "Kahretsin, özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"İlk dersin ne?"

Ders programımı uzatırken gözlerini hızla üzerinde gezdiriyor. "İngiliz Edebiyatı, ben de o tarafa gidiyorum. Seninle yürüyebilir miyim?"

"Evet." Hevesim karşısında gülümsemesi büyüyor ve bugün ilk kez benim gülümsemem de neredeyse içten oluyor.

"Ben Shane, bu arada." Ona bakıp gülümsüyorum, neyse ki koridor herhangi bir sohbete devam edemeyeceğimiz kadar gürültülü.

Tatlı bir adama benziyor ama başım dönüyor ve şu anda ciddi bir konuşma yapma düşüncesi bile yorucu.

Öğrencilerin bakışları her hareketimi takip ediyor. Shane'in yanında yürürken beni fark edenlerin sayısı arttıkça tüylerim diken diken oluyor. Bazıları bana gülümsüyor ama çoğu sadece başını sallayarak beni arkadaşlarına gösteriyor. Bazıları düpedüz kaba davranıyor ve sanki uykusundan uyandırılmış bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi beni fiziksel olarak işaret ediyor.

Gerçekte, ben sadece yeni bir yere başlayan ve kalabalığa karışmak isteyen on sekiz yaşında bir kızım. Olduğum kişiyle -daha doğrusu ailemin olduğu kişiyle- bunun o kadar da kolay olmayacağını biliyorum ama en azından normal olmaya çalışmak için bir şansım olsun istiyorum. Gerçi ailemi kaybettiğim gün bunu da kaybetmiş olabileceğimden korkuyorum.

"Bu sensin." Shane'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve etrafımdaki herkesten kaçmak için başımı kaldırdığımda kapıyı açık tuttuğunu görüyorum.

Neyse ki sınıfın sadece yarısı dolu, ama yine de her bir göz bana dönüyor.

Onların ilgisini görmezden gelerek başımı eğiyorum ve odanın arka tarafında boş bir masa buluyorum.

Yerleştikten sonra yukarı bakma riskini göze alıyorum. Shane'in hâlâ kapıda durduğunu ve içeri giren öğrencileri onu geçmeye zorladığını görünce nefesim kesiliyor. Başını sallıyor. Bunun onun iyi olup olmadığını sorma şekli olduğunu biliyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum ve birkaç saniye sonra gitmek için dönüyor.

THORN ve ROSEWOOD serisinin geri kalanı artık YAYINDA.

[OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN İNDİRİN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.